

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«La fe és un bonic arc de Sant Martí
estès entre la terra i el cel»
Emmanuel Geibel

Any XXII • Núm. 1.125 • 250 ptes. / 1,50 euros

12 • abril • 2001

Mea culpa

L'Església reconeix que hi ha un nombre considerable de preveres que han abusat sexualment de religioses a diferents indrets del món

La notícia ha commocionat tota la societat i més que ningú la mateixa comunitat cristiana. Un reportatge al diari catòlic *National Catholic Reporter* ha revelat l'existència d'una sèrie d'informes on es detallen nombrosos casos d'abusos sexuals i violacions patits per religioses en mans de sacerdots nadius a diferents països del món, especialment a Àfrica.

Sense justificacions, sense peròs que puguin valdre, el Vaticà ha reconegut la notícia, tot advertint, això sí, que els casos es circumscriuen a «un àrea geogràfica concreta» i que no es tracta d'un fet generalitzat. La premsa, no obstant això, guiada pel seu afany de sensacionalisme, s'ha deixat endur per l'emoció de l'escàndol i ha esquitxat de manera arbitrària un dels col·lectius més respectats i estimats arreu del món, els missioners. Ells no hi tenen res a veure, ans al contrari, han col·laborat amb les investigacions i des de fa uns quants anys treballen per resoldre aquest greu problema.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Entrevista al nou superior provincial dels jesuïtes catalans

El 25 de juny és la data fixada perquè el P. Pere Borràs i Duran (Barcelona, 1948) prengui possessió del càrrec com a nou superior provincial dels jesuïtes catalans. Mentre s'acosta el dia, continua exercint de mestre de novicis a Saragossa, tasca que desenvolupa des de fa tres anys, alhora que comença a dilucidar les grans línies

El pare Pere Borràs.

del seu mandat. Vol prosseguir amb la feina impulsada pel seu antecessor, el P. Jesús Renau, i potenciar les tres grans àrees en què treballa la companyia: el món intel·lectual, el món dels joves i el

món de la injustícia i del contacte amb els pobres. Bona part de la trajectòria pastoral del P. Pere Borràs ha lliscat pels camins de la pastoral adreçada als joves i, en aquest sentit, és capaç de concloure que els religiosos en general no han reeixit prou a l'hora de trobar plataformes d'encontre amb els joves: «Crec que totes les comunitats religioses, no

només la jesuïta, hauríem d'estar més obertes a la gent, (...) perquè ens coneixin i perquè nosaltres també puguem entrar en relació amb ells.»

Pàg. 17

El camí de la creu, el nostre camí

Meditacions d'alguns cristians il·lustres davant dels misteris de la Setmana Santa

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 8 Incorrupte el cos de Joan XXIII després de 38 anys

Pàg. 18 Nou consell presbiteral a Barcelona

Pàg. 19 Entrevista a Mn. Orobitg, rector del Seminari Major Interdiocesà

Pàg. 24 Jornada diocesana de Catequesi a Manresa

Pàg. 26 Lleida: acció de gràcies per la beatificació de Castelló i Aleu

Editorial

I els missioners exemplars?

La notícia dels abusos sexuals comesos contra religioses i novícies, especialment en alguns països d'Àfrica ha circulat a gran velocitat per tots els mitjans de comunicació i per les tertúlies d'actualitat. I és que la notícia és escandalosa i al mateix temps molt dolorosa especialment per a tots els cristians.

Davant d'aquestes acusacions tan greus l'Església i la societat civil, cadascuna en la part que li pertoca, ha de reaccionar amb rotunditat per depurar responsabilitats i per evitar que en el futur no tornin a repetir-se situacions tan lamentables com les que ens ocupen. S'ha de castigar severament els qui han infringit les lleis més bàsiques d'una societat, i també les lleis de l'Església que un dia es van comprometre a respectar i més encara a ser-ne els representants davant de diverses comunitats cristianes.

És positiu i molt necessari que les autoritats de l'Església no vulguin ocultar la veritat dels fets, i que investiguin a fons fins a trobar els culpables i tornar a crear l'ambient propici que generi confiança i seguretat cap als pastors de l'Església en tots els racons del món per molt allunyats o insignificants que semblin. El fet que la informació hagi estat publicada per una revista catòlica i que la Santa Seu a través dels seus màxims representants hagi constatat la veracitat de les dades, demostra que hi ha bona disposició per part de la pròpia Església per eradicar el problema.

És just que es prenguin les mesures necessàries davant d'allò que ha passat, però és també just que es defensi els missioners i en general tot el clergat que ha optat lliurement pel celibat davant les greus acusacions que aquests dies de manera injusta i indiscriminada es veuen i se senten per tot arreu.

Als països del Tercer Món hi ha milers de missioners que són exemplars en la seva tasca de representants de Crist entre els més pobres. Persones abnegades que han renunciat a totes les comoditats del nostre Primer Món per viure amb gran

despreniment, en situacions de dificultat i a vegades de penúria. Alguns d'ells per la seva valentia i fidelitat a les missions i al Senyor han donat la seva vida, un exemple i un testimoni que passa massa vegades desapercbut en els mitjans de comunicació. Exceptuant aquests pocs casos que han estat objecte de tanta polèmica, els nostres missioners són fidels i sacrificats, i realitzen una tasca humanitària i evangelitzadora que mereix ser elogiada i valorada per tots, cristians i no cristians.

A més s'ha culpabilitzat bàsicament dels abusos als missioners, quan és mínima la participació d'aquests en els lamentables fets de què parlem. Segons els estudis realitzats, els culpables majoritaris d'aquests abusos són membres del clergat nadiu, que pertanyen a una cultura on és especialment difícil d'entendre el celibat i l'abstinència de tipus sexual i on qualsevol càrrec, sigui del tipus que sigui, és vist des d'un punt de vista d'autoritat indiscutible. Tot això no justifica en absolut les actituds d'aquests clergues, però situa els fets en un àmbit molt més estret i lògic. Tot el col·lectiu de missioners s'ha vist esquitxat per aquests fets i és de justícia defensar el seu treball, la seva dedicació i la seva fidelitat al celibat i a moltes altres renúncies que viuen la majoria d'ells.

També hem vist aquests dies com els defensors del celibat opcional, trobaven el gran argument per reafirmar els seus postulats. Aprofitant les dades que s'han donat, han començat a fer generalitzacions sense la més mínima veracitat científica o almenys estadística per dir que el clergat en la seva majoria no respecta el compromís celibatari. I hom es pregunta: en què es basen per fer aquestes afirmacions? És que potser han anat a veure els sacerdots i religiosos i els han fet aquest tipus de preguntes? Potser seria bo que ho fessin i comprovarien com majoritàriament el clergat viu amb il·lusió i alegria la seva vocació i la seva renúncia al matrimoni.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, *ANDALUSIA*; Guillem Farré, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, *ILLES BALEARS*; Antoni Mirabè, *SEU D'URGELL*; Benet Roigé, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Joaquim Blanc, *TORTOSA*; Fàtima Alemany, *VIC*

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez.

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035

E-mail: catcris@idgrup.iber.net

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

Resta d'Europa: 22.950 ptes.

Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

L'Església, en el punt de mira

■ El reconeixement dels abusos sexuals patits per religioses commociona els cristians

La notícia dels abusos sexuals patits per religioses en mans de sacerdots, sobretot a Àfrica, ha fet parlar molt. És un tema dels que agrada a la premsa. Tant, que enduts pel seu afany de sensacionalisme, molts diaris generalistes del nostre

país han tergiversat la realitat fins al punt d'incloure entre els agressors un dels col·lectius més estimats i respectats dintre de l'Església, els missioners. Això no treu, però, que el reconeixement públic de la notícia hagi commocionat durament

tota la comunitat cristiana. Els abusos s'han produït, són casos reals, protagonitzats pel clergat local, que l'Església ha admès amb valentia, i és una cosa que fa molt de mal i que demana solucions.

L'Església es troba davant d'un problema d'envergadura, el dels abusos sexuals patits per un nombre important de religioses a diferents països del món en mans del clergat nadiu. El reportatge que el dia 16 de març passat va treure a la llum el diari nord-americà *National Catholic Reporter*, basat en diferents informes elaborats per comissions investigadores sobre el terreny, així ho confirma, encara que sense arribar als extrems ni a l'espectacularitat amb què des d'Europa s'ha volgut presentar la notícia. El problema és molt seriós i molt greu, reconegut per l'Església, però una mica diferent de com l'han reflectit la majoria de mitjans.

Una de les persones que més ha insistit en aquest sentit és el missioner xaverià Salvador Romano, vicepresident del Servei Conjunt d'Animació Missionera, que assegura que «en alguns indrets, molt determinats, i per part d'alguns membres del clergat local hi ha hagut comportaments incorrectes i fins i tot faltes greus contra el celibat i contra la dignitat de les persones, però tots

els que hem treballat a Àfrica sabem que no són ni tan nombrosos ni tan freqüents com ens volen fer creure aquests dies».

Els informes revelats pel NCR reflecteixen un nombre encara indeterminat d'abusos sexuals dels quals han estat víctimes religioses a 23 països dels cinc continents. Destaca significativament Àfrica, on, això sembla, s'han produït casos a Botswana, Burundi, Ghana, Kenya, Lesotho, Malawi, Nigèria, Sud-àfrica, Sierra Leone, Tanzània, Uganda, Zàmbia, Zaire i Zimbabwe. La llista també inclou, entre d'altres, països com Brasil i Colòmbia, a Amèrica Llatina, o Irlanda i Itàlia, a Europa.

Les causes d'aquests atemptats deplorables contra la dignitat de moltes religioses són moltíssimes i difícils de delimitar amb precisió. En algun dels informes, la germana Missionera de Maria Maura O'Donohue destaca, entre d'altres causes, la concepció del celibat només com a renúncia al matrimoni, però no al sexe; l'epidèmia de la sida que fa de les monges subjectes no exposats a la malaltia; la dependència econòmica de mol-

Àfrica concentra el nombre més gran de religioses que han patit abusos sexuals.

tes religioses; la baixíssima concepció que tenen de la vida consagrada moltes religioses, clergat i bisbes; la captació indiscriminada de

Àfrica, esquitxada per la tragèdia

Àfrica ha estat assenyalada amb el dit. No s'hauria, però, de caure en l'error de culpabilitzar d'uns fets tan lamentables tot un col·lectiu que ni de bon tros representa la minoria que ha protagonitzat els abusos. Àfrica té actualment 66.000 religiosos i religioses nadius. Més de 51.000 són religioses, mentre que uns 15.000 són religiosos. A ells cal afegir prop d'11.000 preveres diocesans. Des del Vaticà s'ha volgut insistir molt aquests dies que «unes quantes situacions negatives no poden fer oblidar la fidelitat sovint heroica de la gran majoria dels religiosos, religioses i preveres».

vocacions sense comptar amb els condicionaments culturals en matèria sexual; la subordinació del sexe femení al masculí...

Tot i que es pot estar parlant de més d'un centenar de casos arreu del món, que sempre seran moltíssims, els sacerdots que han protagonitzat aquests fets menyspreables continuen sent una minoria. Això no excusa ni justifica ningú, però al mateix temps no hauria de perjudicar tot un gruix de capellans i religiosos nadius que no tenen res a veure amb tot això i que viuen amb fidelitat el seu ministeri. Salvador Romano recalca molt aquest punt i afirma que li seria molt fàcil «donar testimonis del lliurament generós de la major part del clergat africà, de la seva dedicació al poble i de la seva fidelitat enmig de grans dificultats i en un ambient de pobresa enorme».

Això no treu, però, la necessitat cada cop més urgent al continent negre, i arreu del món, de «continuar elevat el nivell de formació dels religiosos i religioses, i tenir molta cura de tot el procés vocacional dels candidats al sacerdoci i a la vida religiosa. En això estem molt compromesos actualment tots els que actuem en l'Església d'Àfrica i constitueix per a nosaltres una prioritat», assegura Romano. És una prova més que s'està treballant, que el problema és real i s'ha reconegut, i que ja fa un temps que s'han començat a prendre mesures. Així també ho ha reconegut el Vaticà, que no únicament treballa, en col·laboració amb els bisbes, la Unió de Superiors Generals i la Unió Internacional de Superiores Generals, en «la formació de les persones», sinó també «en la resolució de cada cas concret». (S.G.)

Calúnnia, que sempre queda alguna cosa!

El 21 de març, en portada, *El País* titula «El Vaticà reconeix que centenars de monges han estat violades per missioners». M'esparvera la notícia, després de tants anys a Àfrica no en sé res, dec ser ximple? Veig que l'article en qüestió, que es troba a les pàgines interiors del diari, no esmenta cap cas de violació d'una monja per un missioner. Em comença a pujar la mosca al nas. Veig que tot es basa en un article aparegut al *National Catholic Reporter*. Vaig a veure què diu aquest article i trobo que parla d'abusos sobre religioses comesos per algun membre del clergat local (en cap cas no parla de centenars de violacions), però no esmenta ni un sol cop els missioners, si no és per dir que col·laboren en la investigació sobre aquests abusos perquè es prenguin les mesures necessàries, sigui reparat d'alguna manera el dany comès i es posin els mitjans perquè el fet no es repeteixi.

Davant de la manipulació evident de la informació comesa pel diari i que encén un seguit de «desinformacions» en altres mitjans que segueixen l'ona iniciada per *El País*, la presidència de la Unió dels Instituts Missioners emet un comunicat protestant per aquest titular que transmet un missatge inexacte i malintencionat.

Poques hores després del comunicat, rebo una trucada d'un redactor del diari *El País*. En la meua qualitat de vicepresident de la Unió dels Instituts Missioners pretén explicar-me el que ha passat. Em diu que es tracta d'un error, que aquell títol és fruit dels «follets de la premsa»...

Li contesto que no és possible el que m'explica, ja que les

portades dels diaris no es publiquen sense haver passat sota el control d'un redactor en cap.

S'adona que, tot i missioner, alguna cosa sé del món del periodisme (no és mèrit meu). Canvia de tàctica. Em parla del nostre món, del mercat de les informacions que només vol escàndols, que si el títol d'un article no és picant ningú no el llegeix, que el periodista ha de vendre, que si els caps...

Aquí li contesto que jo no sabia que *El País* fos un diari de budells i de cor, de premsa groga. Exigeixo una correcció. Em diu que és clar, que alguna cosa faran, que ho parlarà amb el seu cap, que ja s'ho miraran...

Avui cerco al diari *El País* una rectificació que reconegui, d'alguna manera, la falsedat del titular en qüestió. Només hi trobo que «la Unió d'Instituts Missioners va criticar ahir que en titulars periodístics s'acusessin missioners de violacions». Doncs, quina manera de rec-

tificar!

Afegeixo una confiança, quan els periodistes d'*El País* es desplacen a Àfrica per cobrir un esdeveniment, solen cercar recer a les cases dels missioners. Tindran el valor aquests periodistes de dir la veritat sobre el que hi veuen? Sabran reconèixer la falsedat transmesa pel seu diari? Si no ho fan, tindran el coratge d'asseure's de nou a les nostres taules per compartir els nostres fesols?

Salvador Romano Vidal

Missioner Xaverià i vicepresident del Servei Conjunt d'Animació Missionera

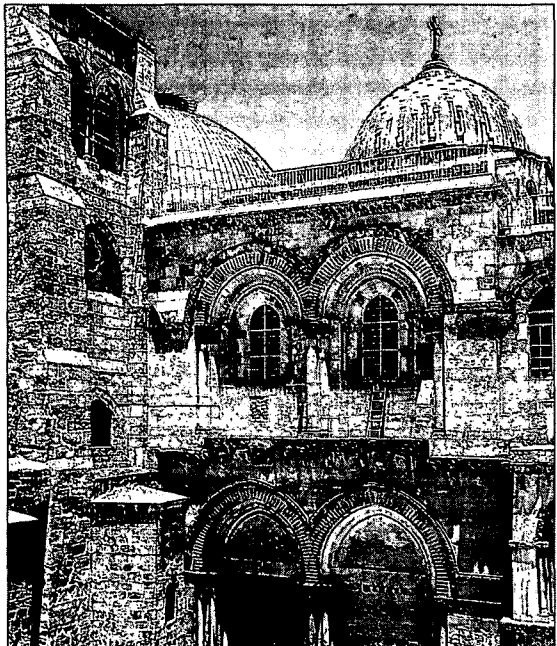
EL PAÍS

El Vaticano reconoce que cientos de monjas han sido violadas por misioneros

Son abusos y violaciones explicados por las propias víctimas. Unos informes elaborados por la religiosa Maura O'Donohue, coordinadora del programa sobre el sida de Caritas Internacional, revelan decenas de casos en los que sacerdotes y misioneros han mantenido relaciones sexuales violentas con monjas y novicias. Un caso extremo que se

cuenta es el de sacerdotes interesados en acostarse con religiosas porque con ellas se tenía la garantía de no contagiarse de sida. Los hechos sucedieron en 23 países, la mayoría africanos. El portavoz oficial del Vaticano, Joaquín Navarro Valls, admitió ayer que el problema es "conocido" y aseguró que "se está afrontando". Pàgina 27

Portada d'«El País» del 21 de març.

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

- Del 5 al 12 d'agost
- De l'1 al 8 d'octubre **Especial contemplatiu**
- Del 2 al 9 de novembre
- Del 28 de desembre al 4 de gener del 2002

Una vivència excepcional de reflexió, de pregària i de celebració de la fe a les fonts mateixes de la nostra salvació.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

RUTES RAIMONDIANES

Amb motiu del IV centenari de la canonització de sant Ramon de Penyafort.

RUTA ITÀLICA

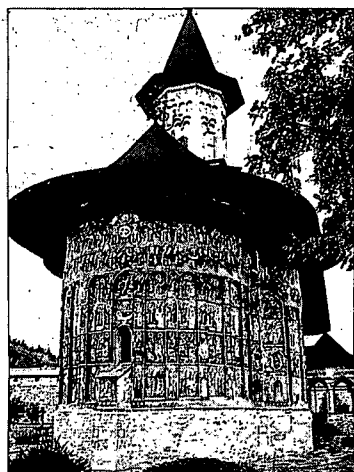
Del 19 al 26 d'octubre

- Bolonya
- Florència
- Assís
- Roma

Els viatges de sant Ramon.

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

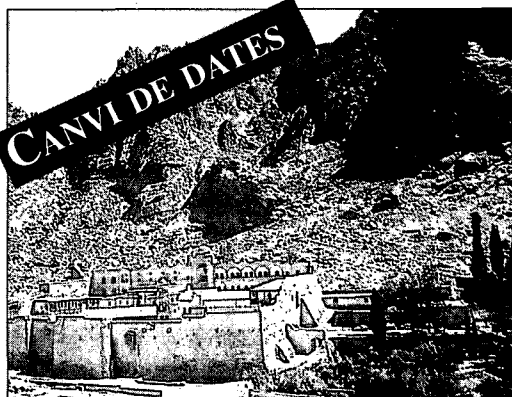

Del 16
 al 23
 d'agost

ROMANIA MEDIEVAL

Els Carpats i Monestirs

Els testimonis de la més típica tradició oriental.

Del 16 al 28 de setembre

ITINERARI BÍBLIC SINAI

Egipte i Jordània

La ruta de l'Èxode fins a Jerusalem.

Del 19 al
 30 de
 novembre

REP. SUD-AFRICANA ZIMBABWE

Parc Kruger / Catarates Victòria

A la descoberta dels contrastos més exòtics del món.

«Les consideracions de tipus cultural no justifiquen abusos i, molt menys, violacions»

■ El P. Francisco Carrera és missioner combonià i director de la revista «Mundo Negro»

Durant set anys, el P. Carrera va exercir el seu ministeri i el seu carisma a terres africanes, concretament a Malawi. Això el fa un conegut privilegiat d'aquesta realitat, i alhora un enamo-

rat del continent negre. Carrera ha sentit un gran dolor en saber-se la notícia dels abusos sexuals que nombroses religioses han patit especialment a Àfrica a mans del clergat nadiu. Insisteix, però, a

recalcar que no és una cosa generalitzada i que continuen sent moltíssims els religiosos i sacerdots africans que es mantenen fidels a la seva vocació humana i religiosa.

—Què li va passar pel cap quan es va destapar la polèmica dels abusos sexuals patits per monges i novícies per part de sacerdots nadius especialment a Àfrica?

—El cert és que la notícia no em va agafar totalment per sorpresa. Ja el 1988 s'havia produït a Malawi, país on he treballat com a missioner durant set anys, un cas d'aquesta mena. Tres o quatre sacerdots nadius s'havien aprofitat de la posició que ocupaven per forçar unes religioses a tenir relacions sexuals amb ells. Després havíem sentit rumors que alguna cosa semblant havia passat a altres països africans i que la Unió d'Instituts Religiosos havia establert una comissió per investigar denúncies que arribaven d'Àfrica i d'altres continents.

El que sí que m'ha sorprès i dolgut és el nombre elevat de casos trobats —es parla d'uns dos-cents arreu del món— perquè pensava que el problema dels abusos es reduïa a uns pocs fets aïllats.

—Com valora l'aparició de l'informe en l'opinió pública?

—El tractament que l'informe ha rebut als mitjans de comunicació, sobretot al començament, m'ha semblat totalment sensacionalista i irresponsable. La notícia va aparèixer al *National Catholic Reporter* dels EUA, que va tenir coneixement de l'informe elaborat per la germana Maura O'Donohue el 1994. En l'article del *NCR* es diu que els autors dels abusos contra religioses havien estat «sa-

acció d'alguns bisbes va ser lenta a causa, en part, de la delicadesa del tema i de la dificultat de provar la veracitat de les alegacions. Quan el Vaticà va rebre l'informe el 1995, es va advertir els bisbes de la situació i se'ls va demanar que adoptessin mesures. Des d'aleshores, els bisbes s'han mostrat molt més ràpids i enèrgics en casos provats d'abusos sexuals per part del clergat. En els darrers anys, han sovintejat més les suspensions de capellans envoltats en aquesta mena d'accions.

A Malawi, per esmentar el país que conec més bé, també s'hi ha observat una atenció més gran en la selecció dels joves que demanen entrar als seminaris i una millora de la formació. Tot plegat, juntament amb mesures concretes com la prohibició que les religioses viatgin amb capellans, hauria d'ajudar a eradicar els abusos.

—És més propícia la cultura africana perquè s'hi produeixin aquesta mena d'abusos «injustificables»?

—En primer lloc, cal dir que consideracions de tipus cultural no justifiquen abusos i, molt menys, violacions, que en les cultures africanes són tan condemnables com en la nostra. Dit això, sí que es pot afirmar que a gran part d'Àfrica la visió que hi ha de la sexualitat no afavoreix la vivència del celibat per part de capellans i religiosos.

En una bona part de les societats africanes, els adolescents —tant nois com noies— passen per un període d'«iniciació» en què, entre altres elements culturals de la tribu, els inculquen l'ús de la sexualitat i la paternitat-maternitat com un dels valors essencials per a l'ésser humà. Durant la iniciació, la introducció teòrica a la sexualitat va freqüentment acompanyada de la pràctica. Així, els africans desenvolupen des de ben joves una actitud molt permissiva envers la sexualitat i una gran estimació per la paternitat-maternitat. Com a conseqüència, a Àfrica és força comú veure nenes-mares de catorze o quinze anys.

A més, a moltes societats africanes la pràctica del sexe casual i com a recreació és molt comuna. En els darrers anys, els mateixos governs africans han fet una crida perquè s'abandonin algunes de les cerimònies tradicionals i les pràctiques sexuals massa permissives que contribueixen a l'expansió de la sida al continent.

«Els autors dels abusos constitueixen una minoria i segurament el seu problema no se solucionarà amb la introducció d'un celibat opcional»

Aquests aspectes culturals poden fer més difícil per als capellans africans la de per si problemàtica vivència del celibat. Però tampoc no s'ha de generalitzar, perquè la gran majoria dels gairebé 26.000 sacerdots i religiosos africans viuen amb

no és així?

—En repetides ocasions grups de bisbes de diferents parts del món han demanat al Vaticà que s'estudiés la possibilitat d'ordenar com a sacerdots homes casats. Alguns bisbes africans van repetir la petició durant el Sínode dels Bisbes per a Àfrica que va tenir lloc a Roma el 1994. Els proposants de l'ordenació d'homes casats —existent a l'Església catòlica de ritu oriental— no addueixen, però, com a raó principal les dificultats que sacerdots africans puguin tenir amb el celibat, sinó l'escassetat de vocacions sacerdotals en un continent on l'Església experimenta un ràpid creixement. Sense cap mena de dubte, l'aprovació del celibat opcional permetria l'ordenació de molts cristians casats que, com per exemple els catequis-

El P. Francisco Carrera ha viscut set anys de missioner a Malawi.

fideltat la seva promesa sacerdotal o la seva consagració religiosa.

—Un problema com aquest podria provocar un replantejament del celibat opcional per als sacerdots?

—Crec que no seria bo obrir un debat sobre la possibilitat o no d'un celibat opcional per als sacerdots com a conseqüència dels casos d'abusos que s'han produït a Àfrica i a altres continents. En primer lloc perquè, com ja he assenyalat, els autors dels abusos constitueixen una minoria i segurament el seu problema no se solucionarà amb la introducció d'un celibat opcional. Una millor selecció dels candidats i una formació més sòlida podrien ajudar a resoldre aquest seriós problema.

—De totes formes, aquesta és una possibilitat que fins i tot s'ha arribat a plantejar en algun Sínode africà,

tes, han donat proves del seu lliurament a la tasca evangelitzadora de l'Església i d'una vida familiar exemplar.

El tema d'un possible celibat opcional no va tenir gaire ressò durant el Sínode per a Àfrica. En el missatge final, els bisbes només van assenyalar que «la fidelitat al celibat indissociable de la castedat té la seva font, vosaltres ho sabeu bé, en un amor intens a Crist».

Fins ara el Vaticà no s'ha mostrat favorable a un debat sobre el celibat i encara menys si es refereix a un continent concret; pensen que això implicaria assenyalar el clergat d'una determinada àrea geogràfica com a especialment incapaç de viure el celibat. Molts bisbes africans o comparteixen aquesta mateixa opinió o no estan disposats a dissentir públicament de la posició vaticana. (S.G.)

«El tractament que la notícia ha rebut als mitjans de comunicació m'ha semblat totalment sensacionalista i irresponsable»

cerdots» i «sacerdots diocesans»; l'informe només esmenta els missioners per assenyalar que van ser els que van informar dels abusos que s'estaven produint. Això no obstant, aquí a Espanya, un dels diaris de més circulació atribuïa, en primera plana, els fets a missioners; emissores de ràdio i cadenes de televisió van repetir aquesta mateixa informació, sense preocupar-se per confirmar la notícia a través de la seva font.

—Des que es va presentar el primer informe al Vaticà el 1995, què s'ha fet?

—Quan van començar a aparèixer acusacions d'aquesta mena d'abusos, la re-

La virginitat com a do de Déu

■ El celibat opcional per als preveres torna a suscitar la polèmica

Hi ha qui considera el celibat sacerdotal com una càrrega fèrria que cal sostenir. Una exigència, més que no pas un do; una cosa sense gaire sentit capaç de provocar atrocitats com les que han sortit a col·lació aquests dies amb l'afer dels

abusos sexuals a religioses per part de sacerdots. És l'opinió lícita de persones que volen veure en la seva no-obligatorietat la solució a tots els problemes d'aquesta mena. Aquests dies han tornat a enlairar la seva bandera, a demanar

amb insistència el celibat opcional, encara que sense aturar-se a pensar que no es tracta d'una càrrega, sinó d'un regal immens que potencia tota persona i que la fon més profundament amb Crist.

Els abusos i les violacions patits per nombroses religioses arreu del món en mans de preveres no es poden justificar de cap de les maneres. Evidentment, això demostra que alguna cosa falla en l'àmbit sexual de molts consagrats al ministeri sacerdotal, però no únicament sexualment, sinó també humanament. S'han comès faltes gravíssimes contra la dignitat de les persones, fets reprovables que, com reconeixen molts missioners que han estat als

països on s'han comès la major part dels abusos, difícilment se solucionarien amb el celibat opcional. El tema és molt més complex i el simple fet de concebre el celibat opcional com la solució ja denota un cert oportunisme i ganes de carregar contra l'Església.

De totes maneres, pensar que el celibat hauria de ser opcional és una cosa ben lícita. No es tracta d'un dogma ni d'una veritat de fe, és una cosa que podria canviar i que no sempre ha estat així. No obstant això, l'Església, al llarg de la història, ha cregut en el celibat sacerdotal com a do de Déu, com una cosa necessària per fondre's amb Crist i esdevenir així autèntic *alter Christus*, cosa a la qual està cridat el prevere. La vocació al sacerdoci i la vocació al celibat han estat considerades com a única vocació, sense imposar-la, perquè ningú no està obligat a ser capellà, però determinant que aquesta és la manera més adient d'exercir i de viure el ministeri sacerdotal.

L'Església entén perfectament les dificultats que té aquesta opció de vida en uns temps com els actuals. El celibat no es comprèn perquè és una cosa que només es pot entendre i viure des d'una fe madura. Només així s'explica que en indrets on l'Evangeli encara no ha penetrat del tot es puguin produir un nombre més gran de casos que el posen en entredit. Això apunta a una necessitat de més formació, sobretot espiritual, més que no pas optar pel camí ràpid i demanar el celibat opcional. El P. Fernando Ruiz, formador dels mercedaris

La vivència fidel i intensa de la virginitat requereix formació espiritual.

a Roma, on acompanya novicis d'arreu del món, té molt clar que «plantejar el celibat opcional com la solució per a aquests problemes de coherència i maduresa, em sembla estúpid. El qui no és capaç de ser fidel a Déu en el celibat, ho serà en el matrimoni? O és que potser hi ha la idea que el matrimoni és "per apaivagar les passions del sexe"?».

El P. Ruiz treballa amb joves aspirants al sacerdoci. El tema del celibat, com qualsevol de les altres dimensions de la persona, és treballat amb molta delicadesa, tenint en compte els aspectes afectius, sexuals, culturals... cercant «que la consa-

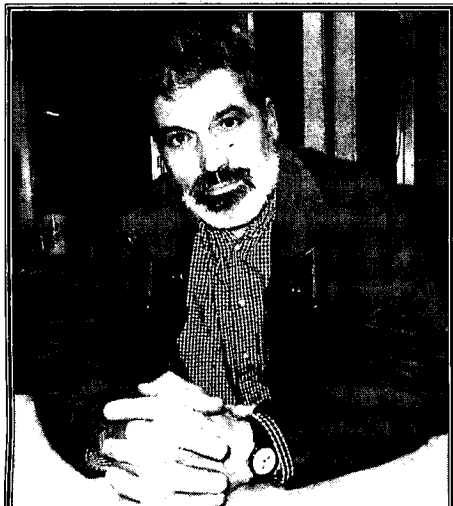
gració vagi madurant a poc a poc, assumint un hàbit de l'atenció als sentits, de la vivència sana de l'afectivitat i, el que és molt important, de la sinceritat de vida». Com a formador i prevere que viu il·lusionat la seva virginitat, Fernando Ruiz troba «una gran naturalitat en els joves d'avui a l'hora de créixer en l'amor cèlibe. Són conscients a gairebé arreu del món del que deixen, i de per què ho deixen, així com de la infelicitat que es procura el que porta una doble vida».

La fidelitat al celibat no ha de ser una cosa heroica ni sofrida. Qualsevol persona, d'un continent o d'un altre, és capaç d'entusiasmar-se amb Crist, de viure Crist, encara que per a això faci falta una profunda vida espiritual.

És el gran secret que tots esgrimeixen, «estimar, estimar i estimar, descobrint alhora la immensitat de l'amor de Déu per mi, ara, tal com sóc, i davant de la bellesa d'aquesta follia d'amor, deixar-se fer per l'Esperit seguidor de Crist», conclou el P. Ruiz.

Es tracta de viure un amor d'esposos, únic i definitiu, amb Crist, que fon i identifica amb Ell, experimentant Déu com tothom l'experimentarà al cel, perquè la virginitat no deixa de ser, com recalca la *Lumen gentium*, «un enclavament del més enllà en el més ací».

Reportatge: Samuel Gutiérrez

El P. Ivan és sacerdot ortodox del Patriarcat de Bulgària.

Sacerdots casats

El P. Ivan Bonev és sacerdot casat i amb dos fills. Fa 4 anys que viu a Barcelona i pertany al Patriarcat de Bulgària de l'Església ortodoxa. «El do de Déu ve del cel i també el vol donar als casats», sosté el P. Ivan per explicar el seu sacerdoci: Segons explica, a l'Església ortodoxa es pot accedir al sacerdoci per dos camins: com ell, després d'estar casat; o com els monjos, que opten pel celibat. L'única diferència és que els sacerdots casats no poden créixer en la jerarquia, assegura el P. Ivan.

Des de fa més de 20 anys té tots els caps de setmana ocupats, dedicats a les celebracions i a l'atenció dels fidels. La seva dona se n'ha queixat alguna vegada, però entén perfectament aquesta missió que Déu li ha encomanat al seu marit. A diferència dels monjos, els sacerdots casats centren més la seva activitat de cara als seus fidels, atenent-ne les necessitats i presidint els sagraments. El P. Ivan viu «molt tranquil, amb una gran alegria, per poder servir la meua família i els altres». De vegades, però, li falta temps per arribar a tothom. A Barcelona, a més, com que no cobra per ser sacerdot, ha de treballar per alimentar la seva família.

El P. Ivan presideix cada diumenge a les onze la Divina Litúrgia a la capella de la Nativitat de la Mare de Déu de la parròquia Santa Maria Reina.

La «lògica» de l'Esperit

L'Esperit Sant no respon a cap lògica humana. Ell campa al seu grat i va fent, amb poc soroll però amb molta força, al si d'una Església que des del Concili Vaticà II s'ha deixat amarrar per la força irresistible de la tercera persona trinitària. Mentre molts han aprofitat des d'aleshores qualsevol oportunitat per reivindicar el celibat opcional per als sacerdots, l'Esperit Sant s'ha obstinat a suscitar en multitud de joves la crida al celibat. Per rar que sembli, en els nous moviments sorgits darrerament a l'Església han augmentat considerablement les persones que opten per aquest estat de vida. I no d'una manera forçada, sinó des de la plena consciència i l'acollida entusiasta d'una crida al lliurament total a Crist des de la virginitat.

Això és una mica difícil d'entendre per a qui no ho visqui, com la fe, i només casos concrets de persones que ho viuen amb alegria i naturalitat ens pot ajudar a trobar-li sentit. Rosa Carretero és una d'aquestes persones. Ella pertany a Adsis, una associació de fidels en què gairebé la meitat dels seus membres han optat, com ella, pel celibat. Des de la plena llibertat que li atorga el saber-se estimada per Déu, Rosa va decidir ja fa molts anys consagrar la seva virginitat a Déu. Després d'implicar-se de ple en el moviment i viure uns anys de ple activisme i dedicació a l'evangelització i al treball amb els més necessitats, Rosa va sentir la crida a «aprofundir en la seva relació amb Déu, que és el que ha anat donant sentit a tota la meua vida». En aquesta relació

va anar descobrint el que Ell havia pensat per a ella, primer amb un cert respecte, amb una mica de por, però després, convençuda que el Senyor la cridava a ser cèlibe, amb plena alegria i seguretat. També va descobrir que el seu cos li demanava un lliurament total, per al mateix temps esdevenir signe vivent que «en un món que necessita tantes coses, només amb Déu n'hi ha prou».

«La fe no és una doctrina, ni una superestructura, és una vivència personal amb Jesús, i només des d'aquesta experiència es pot entendre que el Senyor et pugui cridar a una vinculació exclusiva del teu cor amb Ell», explica Rosa sense donar-hi gaires voltes. I és que aquesta professora de Religió de 43 anys té claríssim que el celibat no és merament no casar-se, sinó viure a fons una relació personal amb Déu, que potencia tota la meua persona, que amplia la meua capacitat de relació amb els altres; el celibat és un do, més que no pas una feina o acció, i cal viure-ho enamorat, sense buscar gaires raons».

A Rosa li importa ben poc el que la gent pugui pensar, ella és feliç, està enamorada de Crist, i traspua l'alegria que aquesta relació li proporciona. Segur que tampoc no li deuen haver mancat els pretendents, segur que abans de sentir aquesta crida pensava a crear una família i viure la seva maternitat, però el Senyor tenia pensats per a ella altres camins. Són les coses de Déu, les seves follies, només comprensibles per als que les han viscudes. (S.G.)

Vaticà

església en el món

El Papa convida els sacerdots a redescobrir el sagrament de la Penitència

■ Joan Pau II escriu una carta als preveres i els insta a confessar-se més

ROMA.— La confessió sacramental individual és l'eix de la carta que el papa Joan Pau II adreça com cada any als sacerdots amb motiu del Dijous Sant. En aquesta carta el Pontífex convida els capellans a revalorar aquest sagrament, tot i reconèixer que ha patit una certa crisi, i els demana que donin més valor a aquest sagrament en la seva vida personal.

La carta als preveres destil·la un cert to eufòric: s'hi afirma que els confessoris romans van ser literalment «assaltats» pels fidels que cercaven un capellà per confessar-se durant el Jubileu. En la presentació de la nova carta del Papa als sacerdots, es va recordar que només a la basílica de Sant Pere del Vaticà es van fer 360.000 confessions. Durant el Jubileu dels Joves hi ha haver 2.000 confessors a disposició dels joves. El Papa, en la seva carta, matisa aquest optimisme i recorda que «seria ingenu pensar que la intensificació de la pràctica del sagrament del perdó durant l'Any Jubilar, per si sola, demostrí un canvi de tendència ja consolidada».

En la presentació del document, el cardenal Darío Castrillón Hoyos va mostrar-se molt optimista pel que fa a la situació actual de l'Església catòlica: va

A la nostra societat s'ha afeblit el sentit del pecat.

afirmar que el nombre de vocacions creix, que augmenten les associacions que ajuden al sacerdot a no isolar-se i que un 20% dels sacerdots que s'havien allunyat del ministeri tornen.

El cardenal Castrillón va dir que la carta està escrita per un Papa que admira la feina humil i amagada, discreta i tenaç

dels preveres, tants cops regada de llàgrimes i exposada a les incomprensions. Així mateix, va recordar que «el sagrament de la Reconciliació és per a la vida sacerdotal sosteniment, orientació i medicina».

Joan Pau II encoratja els sacerdots a retrobar ells mateixos el sentit al sagra-

ment de la reconciliació, i convida tots els preveres a viure amb una intimitat més gran la vida de Crist, «perquè no es pot donar als altres allò que nosaltres mateixos no tenim». Per al Papa, la vocació presbiteral és una vocació viscuda com a «misteri de misericòrdia», i la misericòrdia no entesa com una cosa sinó com a Algú: Jesucrist.

El sacerdot, doncs, ha de fer una experiència intensa, compromesa i apassionada de Jesucrist i ha de ser un home de pregària indestructible i experimentar personalment la divina misericòrdia per tal d'oferir-la generosament als seus germans. Quant a la crisi del sagrament de la penitència, el Papa assenyala uns quants factors: l'afebliment del sentit del pecat, l'escassa participació de l'economia sacramental amb la qual Déu salva i una certa disminució de l'entusiasme dels mateixos sacerdots.

Pel que fa a propostes concretes, la carta convida els fidels a viure una confessió regular i freqüent, fins i tot quan no hi ha culpes greus a confessar, i alerta a fer entendre que la confessió no és una sessió psicològica.

El Papa clou la carta recordant l'aspecte comunal del sagrament, fins i tot mitjançant litúrgies penitencials comunitàries que conclouguin, així sí, amb confessió i absolució individual.

Miriam Díez i Bosch

Programa del viatge papal a Síria

ROMA.— El Papa arribarà el 5 de maig a l'aeroport internacional de Damasc, on l'espera una benvinguda oficial i popular. Aterrà procedent d'Atenes en el seu pelegrinatge rere les petjades de sant Pau, que culminarà a Malta. El president siri Bachar al Assad el rebrà a l'aeroport. Després està prevista una trobada personal entre el líder d'aquest país de majoria islàmica i el Pontífex. Joan Pau II participarà, a la seu del patriarcat grecoortodox, en una trobada ecumènica, al vespre.

El 6 de maig hi haurà una «missa solemne» papal a l'estadi dels Abbàssides, amb capacitat per a 45.000 persones. Després de trobar-se amb els sacerdots i religiosos de Síria, el Papa visitarà aquell mateix dia a la tarda la mesquita dels Omeies. El 7 de maig visitarà Quneitra, a la part del Golan no ocupada per Israel. Allà plantarà una olivera. Abans de traslladar-se al Golan, Joan Pau II té previst visitar, a la zona vella de Damasc, la capella de Sant Pau i la de Sant Ananies, considerada una de les més antigues del món. A Quneitra es reunirà amb els joves al patriarcat grecocatòlic. El 8 de maig el Papa sortirà cap a Malta. Un dels objectius de la visita de Joan Pau a Síria és impulsar la pau a l'Orient Mitjà. (Zenit)

Testimonios mc

RAFAEL
ÁLVAREZ IZQUIERDO
Arquitecto de Dios

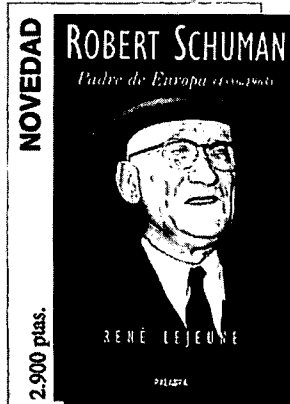
Este libro te permitirá conocer el famoso «secreto» de la vida y de la obra de Gaudí, un personaje universal y «de leyenda» que amó la luz, las formas, los colores, los sonidos y los aromas con que Dios ha construido el mediterráneo.

AYER Y HOY DE LA HISTORIA

Acontecimientos y personajes que han enriquecido la historia, abriendo nuevos rumbos a la cultura humana. Autores del máximo prestigio en su materia

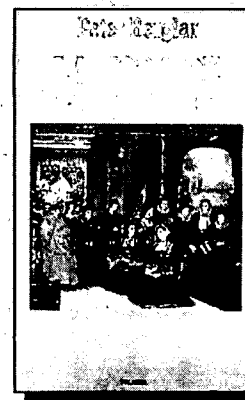

Más de veinte biografías publicadas. Pídanos nuestro catálogo para conocer todos los títulos de la colección

RENÉ LEJEUNE
Padre de Europa
(1886-1963)

La vida apasionante del «padre de Europa» aparece en este libro como un testimonio histórico y como un magnífico ejemplo de vida espiritual. Respetuoso con el prójimo, servidor y sin ambiciones, pero al mismo tiempo con una gran habilidad política, fue un hombre coherente que no separó sus profundas convicciones de su aplicación

3ª edición

Solo frente al poder

PETER BERGLAR

3.700 ptas.

Ediciones Palabra, S.A.

Pº de la Castellana, 210. 28046 MADRID · 91350 77 39 y 91350 77 20 · Fax: 91359 02 30
e-mail: comercial@edicionespalabra.es http://www.edicionespalabra.es

Vaticà

Incorrupte tot el cos de Joan XXIII després de 38 anys

■ Ho ha confirmat l'arxiprest de la basílica de Sant Pere

ROMA.— No tan sols el rostre, sinó tot el cos de Joan XXIII es conserva incorrupte gairebé 38 anys després de la seva mort. Així ha estat confirmat després d'examinar les seves despulles mortals. De moment, ni els tècnics ni cap representant de la Santa Seu ha afirmat que es tracta d'un miracle.

Els prelatos i els tècnics que van participar en el reconeixement canònic de les despulles mortals de Joan XXIII, el 16 de gener passat, van ser testimonis d'una sorpresa: el seu cos es trobava en estat de conservació incorrupta i el seu rostre tenia la mateixa expressió i aspecte que quan va morir el 3 de juny del 1963. El reconeixement era necessari per traslladar el cos de les grutes vaticanes, al subsòl de la basílica de Sant Pere, en un altar d'aquest mateix temple. L'arxiprest de la basílica de Sant Pere, el cardenal Virgilio Noè, va confessar que tots els presents en el reconeixement van experimentar un sentiment de profunda emoció. Entre ells es trobava el secretari d'Estat de la Santa Seu, el cardenal Angelo Sodano, que va assegurar que «la conservació del rostre, intacte i somrient, és un do de Déu».

El cos del Pontífex no havia estat embalsamat. A la seva mort, els tècnics de l'Institut de Medicina Legal de Roma van injectar formol en el seu cos per permetre una llarga exposició als fidels abans de la seva inhumació. Una pràctica que s'ha aplicat també als papes morts des de mitjan segle xx. Segons l'informe oficial del reconeixement, «el rostre del beat un cop alliberat del drap que el preservava ha aparegut íntegre, amb els ulls tancats i la boca lleugerament oberta, amb aquells trets que recorden immediatament la fesomia espiritual del venerat Pontífex». El descobriment no implica un miracle. Vincenzo Pascali, professor de medicina legal de la Universitat Catòlica de Roma, ha explicat que el procés d'injeccions de formalina al qual es va sotmetre el cadàver va permetre que els seus teixits no es deterioressin. A més, afegeix, el seu cos

Joan XXIII va morir el 3 de juny del 1963.

va ser protegit per tres caixes, cosa que va impedir que hi entrés oxigen.

El destí del cos serà la capella de Sant Jeroni, a la basílica, ja que Joan XXIII admirava els pares de l'Església i aquest sant concretament. Segons el cardenal Noè,

hi haurà obres per adequar la capella abans de rebre el cos del beat, per tant el Vaticà avalua la possibilitat que les seves despulles puguin ser exposades novament als fidels.

El trasllat litúrgic des de les grutes del

Possible guarició miraculosa

El cas d'un jove sacerdot guatemalenc que patia una malaltia terminal, recuperat sense explicació mèdica, seria un fet miraculós atribuït a la intercessió del beat Joan XXIII i podria servir per a la seva eventual canonització. Els fets van tenir lloc a la localitat italiana de Forigno, Perugia, on el P. Oswaldo de la congregació dels Petits Germans de Jesús Carítas, patia des del 1998 una malaltia inguarible que el conduïa a la mort. El P. Oswaldo es troba bé de salut i en els propers mesos serà sotmès a nombrosos exàmens mèdics per determinar-ne la inexplicable guarició. Durant la seva malaltia, es va resar intensament al beat Joan XXIII. Tot i que el Vaticà no ha confirmat res al respecte, el cas podria ser examinat per perits de la Congregació per a la Causa dels Sants. (ACI)

Vaticà es farà d'una manera solemne un cop acabat el complicat procés destinat a afavorir-ne la conservació. De moment el cos de Joan XXIII ha estat tancat en un taüt de plom, amarat amb un líquid especial per a la seva conservació. (C.C.)

SIGNES D'AVUI

El progrés espiritual

Va caure a les meves mans un llibre sobre el sofriment. El prologava Pierre Teilhard de Chardin, germà de Margarida, la seva autora. Tan sols en recordo una frase del pròleg: «No hi ha cap progrés en l'ésser sense cap tribut misteriós de sang, de llàgrimes o de pecat.» Jo tenia poc més de 18 anys.

Resulta impossible eludir la realitat humana del sofriment. N'hi ha prou amb entrar dins d'un mateix per descobrir-ne les petjades. El cor és un camp abonat per experimentar tots els registres possibles del dolor. Només cal obrir els ulls i mirar al voltant per adonar-se que la gent pateix. Algunes imatges de televisió impacten per la seva cruïa: fam, catàstrofes naturals, malalties, guerres, etc. Se'm va regirar l'estómac quan vaig llegir un reportatge sobre Sierra Leone, il·lustrat posteriorment en imatges, que parlava sobre l'amputació de mans fins i tot en infants de tres anys i sobre el prec d'una nena que demanava que li deixessin la mà dreta per poder escriure a l'escola. Un dolor gratuït, inhumà, bestial. Hi ha altres tipus de sofriment que no resulta tan fàcil descriure: el dolor psicològic i, encara més, el dolor moral.

Hi ha diverses actituds davant del patiment: fugir, relativitzar i cercar. La fugida implica no reconèixer ni afrontar el dolor; es concreta a perseguir a qualsevol preu la felicitat i voler ignorar les ombres que projecta. La recerca del dolor pot camuflar una satisfacció masoquista. Relativitzar és el repte i obre possibilitats immenses. Vol dir posar el patiment en relació amb una altra realitat que li pot donar sentit i, per tant, el valor resideix en l'objectiu al qual condueix. És aproximadament un mitjà, procés, camí. Quan a la Quaresma es parla de dejuni i abstinència, les valoracions són molt diferents. La motivació és la clau per donar-li sentit. Avui

molta gent fa dejuni i abstinència. Uns, per fam, perquè no poden evitar-ho; altres, per no engreixar-se. Curiosament, la voluntat de mantenir la línia justifica els segons. No pot existir una valoració religiosa del dejuni i de l'abstinència, que sempre ha de culminar en compartir solidàriament?

El Papa va lliurar a la missa del Diumenge de Rams una creu als joves. Quin és el sentit de la creu? Representa el misteri pasqual, és a dir, el pas de la mort a la vida. És el preu del progrés espiritual, com deia Teilhard. Busca estimar Déu i estimar els homes i dones. N'hi ha prou amb això. Veureu com les creus arribaran de mil maneres. Si busqueu la creu per la creu pot ser que no arribeu mai a la resurrecció. Fins i tot Crist va demanar al seu Pare que passés d'ell el calze del patiment, però més enllà d'aquest desig manifestava: «Però que no es faci la meua voluntat sinó la teua.» Aquí rau la interpretació cristiana del patiment.

El patiment prové del mateix cor humà, però també és el resultat d'estructures injustes; d'opressió social; de guerres interessades; de manipulació dels altres; de l'ansia d'acumular diners, poder i prestigi; de la distribució injusta dels béns; del domini sobre els febles... L'opció del cristià per alliberar els que pateixen no té volta de full, però segurament deu tenir un preu. El va tenir per a Óscar Romero, el va tenir per a tants màrtirs, el té per a moltes persones que avui treballen en la línia de la denúncia i la solidaritat... És previsible, perquè també va ser així per a Crist. La creu del Divendres Sant ens ho recorda. La creu, si és cristiana, sempre acaba en resurrecció.

Lluís Serra i Llansana
(lluis.serra@fms.it)

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.
Més de 25 anys d'experiència.
Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

Espanya

«De tu depèn que tinguin lloc a taula»

■ Missatge del Dia de l'Amor Fraternal

MADRID.— La comissió de Pastoral Social de la Conferència Episcopal Espanyola ha publicat un missatge titulat *De tu depèn que tinguin lloc a taula*, amb motiu del Dia de l'Amor Fraternal, en la

festivitat del Dijous Sant. El text subratlla que l'amor de Déu es fa «memorial i manament» el Dijous Sant, «dia en què Jesús ens va manifestar un Amor fins a l'extrem».

El missatge assenyalava que cada any, el Dijous Sant, la comunitat cristiana recorda i reapren a servir, a compartir, a conivir, a «gastar-se pels altres, a deixar-se partir com el pa, a "perdre" la vida», a ressuscitar, a deixar emergir «l'home nou, lliure i solidari, el de mans gastades i cor encès, ferment d'una societat nova, més digna de l'home (...). En l'Eucaristia rebem el cos de Crist i la unió amb Déu, arrel de tota comunió amb els germans».

La comissió de Pastoral Social destaca el paper de Càritas, que «orienta la nostra mirada cap a tots els que no tenen lloc en cap taula». En aquest sentit, assegura que Déu ha preparat per a tots els seus fills el banquet de la vida «a la taula de la creació». En aquesta taula s'ofereixen, en abundància desbordant, els fruits de la terra amb possibilitats de renovar-se i comunicar-se. S'ofereixen així mateix diversitat de béns i serveis culturals i socials, i els aliments de l'esperit, amb el pa de l'amistat, el vi de l'alegria, els plats forts de l'amor i la solidaritat, les postres de l'esperança, el regal de la transcendència i la gràcia». D'aquest banquet ningú no n'és exclòs i s'hi respecta la dignitat de cada ésser humà.

De tu depèn

En moltes ocasions es culpa Déu dels mals i les desgràcies, i se li pregunta el perquè de tant patiment. El text dóna una

Foto: Anna S. Mir

Tots podem fer alguna cosa per qui necessita ajuda.

triple resposta a aquest interrogant: Déu pateix amb la humanitat, no és aliè als seus dolors; Jesucrist s'acosta a tot home caigut i ferit, li ofereix la «medicina definitiva de la seva persona que ens dóna l'Esperit Sant, que carrega sobre ell mateix tot el sofriment humà i el redimeix, el fa sagrament, i converteix la maledicció en font de gràcia». La tercera resposta és l'home, cridat a alleugerir el dolor i a ser instrument en les mans de Déu: «L'home, quan deixa de fer mal ús de la seva llibertat, quan actua tal com ha estat creat, a imatge i semblança de Déu, aleshores és capaç de

fer un món nou on no hi hagi injustícies ni desigualtats».

El missatge recorda que Crist va venir a saciar la fam i la set del cor humà perquè tothom tingués vida en abundància: «El pa a les seves mans era una cosa sagrada, perquè significava la vida, perquè portava una càrrega extraordinària d'Amor, de respecte total a cada ésser humà. El pa a les seves mans era profecia de la santa taula de la Trinitat, del Banquet del Regne que ve.»

Prenent com a referència la paràbola del ric Epuló i del pobre Llätzer, el text constata que «milions de llätzers continu-

en trucant a la porta de la societat opulenta. Però els de dintre amb prou feines els escoltem, a causa de l'enrenou de la festa. De vegades els tirem engrunes perquè callin i no molestin». Aquests llätzers són els immigrants, els maltractats, els empresonats, els ancians sols i abandonats, els aturats, els infants a qui es nega el dret a la vida i a un creixement afectiu estable... per això el missatge fa una crida: «Tu no pots tancar les orelles i els ulls. Tu no pots endurir el cor. (...) Tots podem i hem de ser mans de Déu. Tu sempre pots fer alguna cosa per transformar la societat en benefici dels que pateixen perquè no tenen més que misèria.»

Per salvar els llätzers del nostre món cal compartir els béns, no únicament els que ens sobren; practicar una cultura de la solidaritat i la misericòrdia: «Has de mirar l'exclòs com una cosa teva i assumir la seva necessitat i el seu problema. Has d'oferir-li una ajuda alliberadora perquè, superant la dependència, ell mateix pugui ajudar els altres. Has de restituir-li l'autoestima i la dignitat valorant-lo, estimant-lo, tractant-lo amb respecte, amb dignitat. Tots estem convocats a asseure'ns a la taula de la fraternitat.»

Els bisbes de la comissió episcopal de Pastoral Social assenyalen que canviar la societat és a les nostres mans: «Només Déu pot fer granar els bladars, però tu pots pastar el pa, partir-lo i compartir-lo. Tu pots fins i tot, com el mateix Déu, fer-te pa, i saciar la fam dels pobres amb el teu acostament solidari i el teu lliurament. (...) Que Jesús (...) ens faci capaços de reconèixer el seu rostre i de córrer cap als nostres germans per anunciar-los la Bona Nova mitjançant la caritat i el testimoni del compartir, perquè la caritat de les obres corrobora la caritat de les paraules.» (C.C.)

VATICÀ

Presbiterians i catòlics, cap a la unitat

ROMA.— El diàleg ecumènic entre l'Església catòlica i l'Església presbiteriana dels Estats Units ha experimentat en l'últim any avenços insospitats, malgrat que diferències importants continuen separant aquestes dues confessions cristianes. Entre el 20 i el 21 de març es va celebrar al Vaticà una trobada entre una delegació d'alt nivell de l'Església presbiteriana nord-americana i el Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians. La trobada volia analitzar la resposta presbiteriana a la proposta llançada per Joan Pau II en l'encíclica *Ut unum sint*, en què mostra la seva disponibilitat a replantejar formes concretes en què s'aplica el ministeri del bisbe de Roma de garantir la comunió eclesial. Els participants en la reunió van constatar que les dues confessions estan unides «per la fe en Jesucrist, Fill de Déu i Redemptor, així com en la Trinitat», però van reconèixer que hi ha diferències substancials «en la comprensió de la naturalesa de l'Església» i en l'exercici de l'autoritat. Els representants de totes dues Esglésies van asse-

nyalar que el desig d'unitat segueix viu, cosa que els encoratja a continuar el camí ecumènic plantejant tres qüestions que seran analitzades en trobades futures: la possibilitat de l'aprovació, per part dels presbiterians, de la declaració conjunta

feta per catòlics i luterans sobre la doctrina de la justificació; la possibilitat d'arribar a un reconeixement mutu del sagrament del baptisme, i l'estudi dels esdeveniments que van portar a la separació presbiteriana als segles XVI i XVII. (*Zenit*)

L'Església construeix cases a més de 300 famílies

MADRID.— Més de 300 famílies dominicanes que el setembre del 1998 van perdre casa seva a causa dels efectes de l'huracà *George* han rebut un habitatge a Santomé, gràcies a un projecte coordinat per la diòcesi. La iniciativa ha tingut lloc gràcies a la participació financera d'altres agències de cooperació oficial, bancs estatals i organitzacions no governamentals, Càritas dominicana i Càritas espanyola. El projecte d'edificació del barri Nuevo Cepillo ha tingut un cost de 2,5 milions i mig de dòlars i ha permès reubicar habitants d'El Cepillo, un barri que va resultar sepultat per una allau de fang, terra i aigua després de desbordar-se la presa de Sabaneta a conseqüència de les pluges devastadores provocades per l'huracà. Les cases són de tipus dúplex, prefabricades i especialment dissenyades per resistir els efectes de terratrèmols i huracans. Disposen de saló, cuina, menjador, habitacions, banys i safareig, i resulten ampliables. (C.C.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Espanya

Monges trinitàries inicien una pregària per la pau

■ La convocatòria té lloc després de cada atemptat

MADRID.— Les monges trinitàries de Suesa (Cantàbria) lluiten contra el terrorisme, des del seu monestir de clausura, mitjançant la pregària. Després dels últims atemptats de la banda terrorista ETA, les religioses convoquen a un acte de pregària, de quinze minuts de durada, a l'església del convent per pregar per la fi del terrorisme i la defensa de la vida.

La priora del monestir de la Santíssima Trinitat, M. Isabel Gutiérrez, ho té clar: «Així com les institucions públiques, els organismes oficials i els partits polítics convoquen a un acte de repulsa per l'atemptat a les portes de l'ajuntament, a les places o davant dels edificis oficials, nosaltres convoquem la gent a l'església.»

La convocatòria té lloc el dia després de l'atemptat, a les 20.30, i es prolonga per un espai de quinze minuts. Davant d'una icona que simbolitza la pau i un ciri encès, els participants entonen cants, resen oracions, proclamen textos bíblics, expressen peticions espontànies i comenten les lectures escoltades. Tot plegat en un clima de

recolliment, silenci i música ambiental monàstica.

Abans de la convocatòria, la mateixa comunitat monàstica s'aplega per fer una pregària comunitària a les quatre de la tarda. Durant mitja hora, les nou monges trinitàries segueixen una pregària preparada per a l'ocasió i col·loquen diverses espelmes perquè qui vulgui, al llarg de la tarda i fins a la cita de dos quarts de nou, les vagi encenent per expressar la defensa de la vida.

L'Església recomana pregar per la pau.

La primera invitació va tenir lloc després de l'atemptat a l'ertzaina Iñaki Totorica, assassinat a Hernani (Guipúscoa) el 18 de març, i van acudir-hi 30 persones. A la segona convocatòria, l'endemà de la mort en atemptat terrorista del tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Lasarte (Guipúscoa) Froilán Elespe, el 20 de març, la xifra d'assistents es va doblar.

Amb això, la vida i la crua realitat s'han esmunyit entre les reixes del convent de clausura, perquè el que va començar sent una escola de pregària per la pau els primers dilluns de cada mes, convocada per la comunitat i un grup de fidels, ha esdevingut una pregària marcada pel ritme de les bales o el cotxe bomba. (IVICON)

Festa de la Divina Misericòrdia

BARCELONA.— Com ja és sabut, Sa Santedat Joan Pau II, davant de més de 200.000 persones d'arreu del món, va canonitzar a Roma, el 30 d'abril de l'any passat, la beata Faustina Kowalska, la missatgera i apòstol de la Divina Misericòrdia, i va proclamar per a l'Església universal la festa de la Divina Misericòrdia, situant-la el segon diumenge de Pasqua. Faustina Kowalska era una religiosa polonesa que va fer de la seva existència un cant a la misericòrdia. En l'homilia de la cerimònia de canonització, el Papa va assenyalar: «Jesús va dir a sor Faustina: "La humanitat no trobarà la pau fins que no es dirigeixi amb confiança a la misericòrdia divina." A través de l'obra de la religiosa polonesa, aquest missatge s'ha vinculat per sempre al segle xx, últim del segon mil·lenni i pont cap al tercer. No és un missatge nou, però es pot considerar un do de la il·luminació especial, que ens ajuda a reviuir més intensament l'evangeli de la Pasqua, per oferir-lo com un raig de llum als homes i les dones del nostre temps.» En la seva homilia el Papa es va referir al futur dient que la llum de la misericòrdia divina il·luminarà el camí dels homes. Per això, va destacar que «és important que acollim íntegrament el missatge que ens transmet la Paraula de Déu en aquest segon diumenge de Pasqua, que a partir d'ara a tota l'Església es designarà amb el nom de "diumenge de Divina Misericòrdia"». Aquest canvi de nom es va confirmar amb el decret de la Congregació per al Culte Diví i Disciplina dels Sacraments el 5 de maig del 2000. (A.D.M.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

ASIA APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.**
Àsia i Oceania: 39.100 ptes.
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 C/Puiggarí, 5 • 08014 Barcelona • Tel.: 934 905 988 • Fax: 934 902 035

La província dominica d'Aragó compleix set segles

MADRID.— L'any 1301 els convents dominics de la Corona d'Aragó (Aragó, Catalunya, València i Balears), que des de la fundació de l'orde per sant Domènec de Guzmán el 1216 eren una part de l'única província d'Espanya, es van constituir en província independent. Enguany es compleixen, per tant, set-cents anys de la seva fundació. Set segles d'existència que han donat nombrosos sants dominics com sant Ramon de Penyafort, Vicent Ferrer, i personalitats com el cardenal Xavierre i Luis Urbano. Per commemorar aquest aniversari, EDI-BESA, l'editorial dels dominics d'Espanya, ha publicat el llibre *Dominicos que*

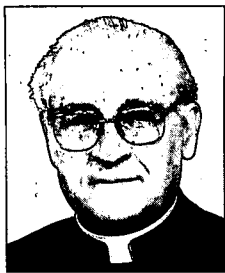
dejaron huella. A propósito de los 700 años de la Provincia Dominicana de Aragón.

D'altra banda, de l'1 al 5 de maig se celebrarà a Caleruega (Burgos), localitat on va néixer sant Domènec, la tercera assemblea general de Germanes Dominiques Internacionals, on participaran prioreres generals de més d'un centenar de congregacions dominiques, o delegades d'elles, procedents d'arreu del món, amb la finalitat de «descobrir nous horitzons per a la nostra missió comuna com a religioses dominiques», assenyala Margaret Ormond, coordinadora internacional. (IVICON)

Campanya contra l'atur

MADRID.— L'1 d'abril la diòcesi de Madrid va celebrar la campanya contra l'atur, sota el lema «Els costa feina trobar feina», promoguda per Càritas, Justícia i Pau i Germandats del Treball. La campanya ha volgut posar rostre en aquesta exclusió a través de quatre col·lectius molt concrets: immigrants, dones amb càrregues familiars, majors de 45 anys i joves sense formació. (C.C.)

Carta Dominical

No ens hem de resignar davant la mort**Ricard M. Carles**

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Moltes vegades hem sentit dir que ningú no ha retornat del més enllà per dir-nos si hi ha quelcom i en què consisteix. La fe cristiana proclama, al contrari: Sí! Un home ha tornat, Jesús de Natzaret, i la seva resurrecció és promesa de la nostra. I, sens dubte, no fou l'esperança dels apòstols la que els va fer veure una resurrecció que no ha existit, perquè els evangelis ens mostren més aviat la dificultat dels apòstols per creure en la resurrecció. En cap cas no es pot pretendre, doncs, que és el desig i l'esperança dels apòstols el que els condueix a una mena d'al·lucinació visual, segons la famosa frase de Renan: «L'espera produeix general-

ment el seu objecte.»

«La glòria de Déu és l'home vivent», dirà més tard Ireneu de Lió. Aquesta paraula es verifica en primer lloc en la resurrecció de Jesús, que és la victòria de la vida sobre la mort. Victòria excepcional, dirà algú, vist el fracàs universal. Sens dubte, però aquesta victòria no és l'excepció que confirma la regla, sinó la revelació d'allò que s'ha esdevingut en Jesús per a nosaltres. La resurrecció de Jesús és la promesa de la nostra.

La resurrecció és, finalment, una «declaració de pau» als homes, al contrari de les freqüents declaracions de guerra entre nosaltres. En endavant, Déu ja no ens mira sinó a través del rostre del seu Fill».

¿Què passa aquest dia en què, com diuen l'himne antic de l'Església i, després d'ell, Hegel i Nietzsche, Déu ha mort; el sentit del món, la finalitat de l'existència han mort i són sota terra; l'objecte de la nostra fe, esperança i caritat ens ha estat arrabassat, de tal manera que, literalment enfonsats, ens quedem amb un buit, un desengany i un abandonament indescriptibles? (Von Balthasar).

Succeeix —diu Von Balthasar— que la resurrecció que Déu Pare va obrar en el Fill mort «és una acció de llibertat i de gràcia tan perfecta que no empalma amb res

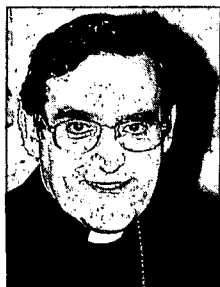
mundà, sinó que, més enllà de la mort, més enllà d'aquest hiat absolut, d'aquest esquinç i d'aquesta ruptura, d'aquest enfonsament i fi del món, comença en un lloc que no se li pot ocórrer a cap intel·ligència ni a cap ésser creat».

En el destí històric de l'home Jesucrist se sintetitza el destí definitiu del món —com a naturalesa i com a història de la humanitat— d'una manera real i, alhora, simbòlica.

El divendres Pilat ha dit «*Ecce homo!*» (Heus aquí l'home!). És l'existència per a la mort. L'ombra d'aquest final s'estén sobre tots. Però el Pare pronuncia un altre «Heus aquí l'home!», no amb paraules, sinó amb la resurrecció d'entre els morts —la primícia dels quals és l'home Jesucrist—, i l'home resorgeix de Déu novament, eternament, perquè Crist projecta una immensa llum sobre tota existència esclava de la mort.

La mort és aquí i, tanmateix, està anul·lada. La creu és aquí i, tanmateix, s'ha convertit en Pasqua. Tots els problemes que l'existència pot plantejar amb les seves culpes són aquí i, malgrat tot, «estimem amb fets i de veritat... Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot» (1Jn 3,18.20).

Paraula i vida

La resurrecció de Jesús**Lluís Martínez Sistach**

Arquebisbe de Tarragona i Primat

Crist ha ressuscitat! Aquesta és la bona notícia que l'Església proclama una vegada més en la festa de la Pasqua. Aquest anunci és una manifestació de l'amor de l'Església envers la humanitat. Tanmateix aquest anunci és un do de Déu per a tot home i tot dona.

La resurrecció de Jesucrist constitueix el nucli central de la fe cristiana. Els apòstols són enviats pel Ressuscitat a anunciar la mort i la resurrecció del Senyor. Sant Pau ho expressa amb aquestes paraules ben clares: «Si Crist no hagués ressuscitat, seria en va la nostra fe.»

En la resurrecció de Crist es compleixen les promeses de Déu en l'Antic Testament i les que féu Jesús en la seva vida terrenal. En el Nou Testament i en la professió de fe s'afirma que Crist ressuscità com deien les Escriptures per indicar clarament aquell compliment. El Catecisme de l'Església catòlica afirma que «la resurrecció és, sobretot, la confirmació de tot allò que el Crist va fer i va ensenyar. Totes les veritats, fins les més inaccessibles a l'esperit humà, troben la seva justifica-

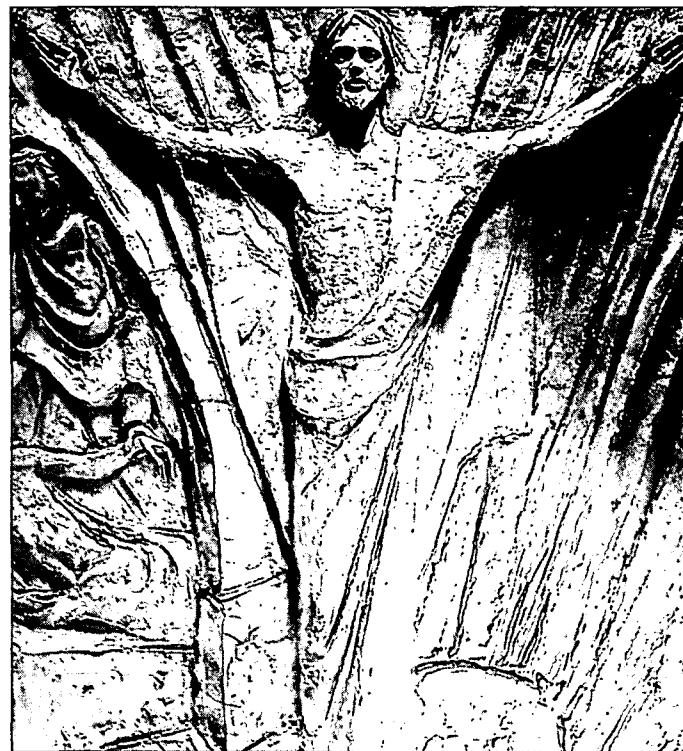
ció si el Crist, ressuscitant, ha donat la prova definitiva».

La resurrecció de Jesucrist confirma la seva divinitat. Ell havia afirmat que «quan haureu enlaira el Fill de l'home, llavors coneixereu que «Jo sóc». I en l'evangeli de Joan aquest enlairament del Fill de l'home designa la mort de Crist a la creu i la seva resurrecció. Cal recordar, també, que l'expressió «Jo sóc» és la fórmula amb què Déu es designa a si mateix en manifestar-se a Moïses. La resurrecció de Jesús està íntimament relacionada amb l'encarnació del Fill de Déu: és la plenitud de l'encarnació segons el disseny de Déu.

La resurrecció de Jesús no fou un retorn a la vida terrena com en el cas de les resurreccions que Ell mateix havia realitzat abans de ser crucificat: la de la filla de Jaire, la del jove de Naïm o la de Llätzer. Aquests fets foren miracles realitzats per Jesús. Aquelles persones tornaven a tenir una vida terrena «ordinària»: en un cert moment tornarien a morir.

La resurrecció de Jesucrist és essencialment diferent. El seu cos ressuscitat passa d'un estat de mort a una vida immortal, més enllà del temps i de l'espai. En la resurrecció del Senyor la seva carn queda plenament penetrada i transformada per l'Esperit diví; participa de la vida divina en l'estat de la seva glòria, de manera que sant Pau pot afirmar que Jesús és l'home celestial.

La resurrecció de Crist és un fet real, amb una dimensió històrica, però al mateix temps sobrepassa i transcendeix la història. Aquesta fou l'afirmació contundent dels apòstols, quan al cap de vuit dies de la resurrecció de Jesús comparegué Tomàs, l'incrèdul:

Crist ha ressuscitat! Aquest anunci és un do de Déu per a tot home i tota dona.

«Hem vist el Senyor!» El seu escepticisme es va desfer davant l'evidència del ressuscitat, que veieren i tocaren i amb qui van parlar. Finalment, Tomàs farà la professió de fe més bella que mai hagi sortit de llavis humans sobre la resurrecció de Jesús: «Senyor meu i Déu meu!»

En el decurs ininterromput de la història han estat innumerable els homes i les dones que han proclamat i que proclamen en la celebració de l'eucaristia: «Anunciem la vostra mort, proclamem la vostra resurrecció, veniu, Senyor Jesús.»

A tots us desitjo una joirosa Pasqua de Resurrecció.

opinió

Punt de vista

Josep Casellas
Capellà i periodista

Divorciats acollits

La prohibició que els divorciats tornats a casar puguin rebre la comunió pesa com una llosa sobre l'opinió pública fins al punt que aquest «no» és percebut, per molta gent, com si fos l'única paraula que l'Església sap pronunciar davant aquestes persones. És així realment?

És cert que diferents organismes vaticans i també Joan Pau II en algun dels seus documents, generalment basant-se en el Codi de Dret Canònic de l'any 1983 han expressat aquesta prohibició i han mirat d'explicar-ne el sentit. Fa uns quants mesos, una declaració del Consell pontifici per als textos legislatius (6/7/2000) anava en la mateixa direcció.

Però al costat d'aquesta prohibició hi ha unes consideracions de to positiu. Així, Joan Pau II, en la seva exhortació apostòlica *Familiaris consortio*, de 1981, anima les comunitats cristianes, amb els seus dirigents al capdavant, a ajudar els divorciats que s'han tornat a casar, els quals, segons el Papa, com a batejats poden i han de participar en la vida de l'Església.

La normativa que impedeix als divorciats tornats a casar accedir a la comunió ha estat objecte de debat entre els bisbes. Un d'ells, el francès Le Bourgeois ha dit que no n'hi ha prou de dir a aquestes persones: «Us estimem i teniu un lloc en l'Església», sinó que cal acollir-los-hi plenament. «No veig per què s'hauria de privar a unes persones de bona voluntat d'apropar-se a l'Eucaristia», ha confessat. I ha afegit: «Es podrien posar condicions a aquest accés a la comunió: una certa durada en una nova parella, la fidelitat a l'Església, la justícia i la caritat en relació al cònjuge anterior, l'educació dels fills.»

L'existència de condicions o disposicions personals que permetrien a alguns divorciats tornats a casar, autoritzats per la seva consciència, d'apropar-se a la taula del Senyor, ha estat una qüestió controvertida. L'any 1993 uns quants bisbes alemanys, amb Karl Lehmann —recentment creat cardenal— al capdavant, suggerien aquesta possibilitat. No va trigar a arribar la resposta del cardenal Ratzinger, que tancava la porta a aquesta avinentesa.

El mateix any 1993 naixia a Catalunya, amb seu social a

Barcelona, una organització, la primera a tot l'Estat, destinada a acollir i a ajudar els divorciats des de la perspectiva de la fe. Es tracta de l'Associació Cristiana de Persones Separades i Divorciades (Acrisdi). La va fundar un dominic, traspassat el 24 de febrer passat: Jordà Gallego. L'associació ofereix aquests serveis: assistència religiosa, assessorament jurídic i econòmic, orientació i ajuda en l'entorn familiar —especialment en el que fa referència als fills—, serveis d'orientació laboral i foment del desenvolupament cultural, recreatiu i associatiu.

Una altra iniciativa que mereix ser destacada és la que va

sortir a França, ara fa un any, de la Comissió episcopal de la família, presidida pel bisbe André Vingt-Trois. Va consistir en una trobada de dos dies (1 i 2 d'abril) a La Bussière, amb una delegació de divorciats, entre els quals n'hi havia de tornats a casar. En el marc de l'any jubilar va ser un bon signe d'apropament, per part de la jerarquia eclesiàstica, a les persones que viuen aquesta problemàtica, i una gran ocasió per

escoltar-les. Perquè, tal com afirma el bisbe Le Bourgeois, la primera demanda que formulen els divorciats tornats a casar és la de ser escoltats.

La situació en què es troben els divorciats tornats a casar és prou complexa i l'esquinçament interior que han viscut aquestes persones prou dolorós per evitar caure en la temptació de despatxar la qüestió de la seva relació amb l'Església amb un «sí» o un «no» a la comunió eucarística. Els textos del Magisteri són més matisats i la pràctica d'organitzacions cristianes com l'Acrisdi o la Comissió episcopal francesa de la família és més rica i variada del que es podria suposar des de posicions simplistes d'un costat o de l'altre.

És cert que queda molt de camí per fer. En aquest trajecte, l'Església no pot deixar de ser fidel a l'Evangelí per satisfer, sense més ni més, els desitjos i les aspiracions de tothom qui s'hi acostí, però també ha de recordar que només s'arribarà al final del camí quan els divorciats tornats a casar se sentin plenament acceptats en la comunitat cristiana.

L'apropament a la taula del Senyor dels divorciats tornats a casar ha estat un tema controvertit.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Juanita (i 2)

Juanita ens fa palesa la intimitat de l'ànima amb el Senyor com a realitat central de la vida en Crist. Va planificar la seva vida i, per això, va atorgar un lloc preferent a la pregària, a la missa de cada dia i a la pràctica de les virtuts. Fidel al seu Senyor —ella que no volia fer res a mitges— realitzava el pla que havia determinat. Mirava d'intimar molt amb Déu, se'n sentia vertadera filla. I posseïa la certesa que necessitava, per això, la solitud i el silenci, en la pregonesa dels quals el cor troba el seu Principi i el seu Terme. Indret on s'assoleix la vertadera felicitat i se sospira pel cara a cara amb el que en aquesta vall humana és vist com si fos l'Invisible.

La Juanita —alegre, comunicativa i bromista— esdevé missatgera d'alegria profunda. La joia que gastaven les monges carmelites la seduï. Ella, que era com «la joia de la seva llar familiar», va determinar d'ingressar en el convent de les carmelites de «los Andes». El seu únic anhel: immolar-se amb

Crist per la humanitat sencera. I el 17 de maig del 1919 fou rebuda per les germanes carmelites descalces. Passat un mes escrivia: «Em trobo en la plenitud de la joia i del dolor.» Expressió que suposa un lliurament esplèndid al Senyor.

Juanita va vestir l'hàbit de l'orde carmelità el 14 d'octubre. Fou llavors quan comença a ser anomenada Teresa. Va cercar, a l'interior del monestir, les tasques més humils i, d'aquesta manera, se sentia cada dia més curulla de felicitat. A través de les seves cartes va esdevenir una vertadera evangelitzadora. Sentia, fins i tot, ganes del martiri.

Déu té uns camins amorosament misteriosos i respongué volent-la per a Ell. Durant la Quaresma de 1920, Teresa es va trobar molt malalta. Però va callar. El Divendres Sant, la Mestra de novícies es va adonar que tenia molta febre. La que aspirava a professar en la vida religiosa havia contret un tifus que li havia malmès totalment la salut. Dugué la malaltia amb gran virtut. No hi hagué remei per a ella. El 12 d'abril va ser el dia del seu traspàs a la casa del Pare celestial. Havia aconseguit la plena felicitat, tan desitjada. Tenia 19 anys i 9 mesos d'edat. Havia estat carmelita durant 11 mesos.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Respectes

En l'època enyorada en què podíem llegir a *La Vanguardia* articles de Mons. Martí Alanís, un dels bisbes a qui admiro, es va referir, arran d'una estança a París, al fet desconcertant que la nostra cultura occidental, que sembla que s'inclina per un oblit total pel que fa el tema religiós, sovint exhibeix símbols cristians. Ho vaig comentar personalment amb ell i li vaig parlar del conjunt de fotografies de premsa frívola que tinc recollides, on hi surten persones, sovint femines, vestides, o no tan vestides, que llueixen, com un bonic ornament, unes creus sensacionals de Nostre Senyor Jesucrist (no senzilles interseccions perpendiculars de línies). Potser amb ell i amb Mn. R. Sarries, són les úniques persones d'Església amb les quals he pogut parlar d'aquesta col·lecció i que s'han pres seriosament aquest assumpte. No es tracta d'imatges pornogràfiques, procedeixen de diaris i de setmanaris de difusió corrent. El més curiós o el més trist del cas és que, si qui veu les fotografies és una persona que es declara atea o agnòstica, s'ho pren molt més seriosament i lamenta que es frivolitzi o que s'ofengui la nostra fe. (Fa uns quants anys, un modista es va atrevir a adornar un modelet de passarel·la amb un versicle de l'Alcorà i es va armar un escàndol tan gran que l'empresa, el dissenyador i la model van haver de demanar perdó i retirar el vestit de la circulació. També en guardo les fotografies). Tothom s'atreveix a la banalització de la creu, i ningú no diu res. O ho semblava, perquè m'ha sorprès gratament que, en el missatge per a la XVI Jornada de la Joventut, el Papa observi: «De la mateixa manera que la creu es pot reduir a un senzill objecte ornamental...» Estic segur que Joan Pau II no té tots els retalls de premsa que tinc jo, però m'alegra que coincidim a assenyalar aquest fet tan lamentable.

Jo conservo moltes creus de mides diferents, algunes de molt estimades, com la que van sostenir a la mà el meu avi i el meu pare al llit de mort, o la que portava la meua mare al seu anell quan va morir. D'altres no tenen un valor tan íntim i personal, es tracta d'aquelles que evoquen llocs o esdeveniments. Les conservo totes amb seriositat. Tot i així, vull referir-me a una en especial, és l'antiga creu de Taizé. Un disc senzill de metall modest, d'uns 6 cm de diàmetre. Tot i que té un disseny bonic, el material, la mida i el pes no la fan especialment atractiva per exhibir-la. Tots els que en la dècada dels seixanta vam visitar el monestir, la guardàvem amb il·lusió, com un estímul i un esperó personal del missatge que havíem rebut i que conservàvem al nostre interior, de tal manera que, si en algun lloc o durant algun viatge, vàiem que una persona també la portava, de seguida la saludàvem, convençuts que ja havíem trobat algú amb qui compartir, amb qui poder pregar. Aquella creu ha derivat en una altra de més petita, molt ben esmaltada, bonica, graciosa, hom pot veure-la sense que se'n dedueixi que qui la porta sigui cristià. Parlo per experiència. I, ja que he fet menció al missatge per a la Jornada de Joventut d'enguany, no vull acabar sense dir que he tingut l'humor de comptar quantes vegades apareixen les paraules amor i felicitat en el document. La primera hi surt nou vegades, la segona, cinc. Tot un símbol del tarannà de l'autor.

Notes insignificants

Germà Adrià

Records...

Quan s'arriba a una certa etapa de la vida i es té més anys del compte sembla que els records tornen lentament, com si les arrels ressuscitessin.

Hom veu en la llunyania, però nítidament, persones que van deixar un pòsit de bondat, de lliurament i de servei. I en recorda d'altres que van marcar el seu pas amb egoisme i insensibilitat amb el proïsme.

Són records que provoquen un somriure de tranquil·litat. Records que encara couen.

Avui, quan anava a missa, de bon matí m'he assegut a recordar... I han desfilat pel meu cap persones que ja fa més de 70 anys que repartien bocins de bondat per on passaven o en tot el que feien.

Aquell «metge de família», el Dr. Camps, que visitava periòdicament els seus malalts encara que ja no pogués re-

ceptar-los res, els agafava la mà, els explicava algun acudit i els malalts «milloraven».

Aquell germà Lactancio, un francès que parlava castellà i català, que vivia tan sols per a nosaltres. I que ens convidava a pregar amb els germans. I que organitzava «xocolatades» per als pares i els alumnes, i que els visitava si es posaven malalts.

Mn. Manel, a qui els nens vèiem com un vell, tot i que no passava dels quaranta. I que ensenyava solfeig, violí o piano als seus escolanets per «amor a l'art». A Mn. Manel no li calien carícies per fer-nos sentir protegits i estimats.

Aquell veterinari que anava pels pobles a cavall. I a qui esperaven com un conseller i gairebé com un pare. I molts també com un metge, perquè si guaria els animals també podia guarir les persones. I que donava caramels o nous als nens.

Aquella senyora de la pastisseria on els nens anàvem a comprar el berenar cada diumenge. I que, com d'amagat, sempre ens posava una rajola de xocolata de més.

Recordo aquell pagès que ens deixava l'ase per pujar-hi. I els nens, a sobre l'animal, ens sentíem cavallers.

I, tants i tants records...

I així hom arriba a mesurar la bondat de les persones amb els nens. I sap que els nens sempre recorden els gestos de bondat.

Fins i tot, la bondat d'aquell acordionista, que gairebé sempre anava begut, però a qui no molestava gens tenir els nens al seu davant per escoltar el xotis o el pasdoble.

Per què no sabem o no volem sembrar la nostra relació amb els nens i amb els nens, amb gestos de bondat i de servei?

Si algú és adoctrinat en la bondat, reacciona amb bondat.

I potser, al nostre món precipitat, ara són més necessaris que mai els gestos de bondat amb els nens i els pobres.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Objectius de la col·lecta per Terra Santa

La col·lecta pels Llocs Sants de Terra Santa que es fa cada any el Divendres Sant se situa en la tradició dels apòstols. Sant Pau fou un excel·lent recaptador dels fons destinats a les comunitats pobres i en particular a la de Jerusalem (cf. 2Co 9,6-7).

A partir de Lleó XIII, tots els papes han prescrit aquesta col·laboració econòmica un cop l'any. Les cúries diocesanes són les encarregades d'enviar la recaptació als delegats de Terra Santa que hi ha a tot el món catòlic.

Segons informa la Delegació de Catalunya (Santaló, 80 - Barcelona), presidida pel pare Manuel Prades, o.f.m., la distribució de la col·lecta es fa d'aquesta manera: El 35% va a favor de les Esglésies catolicoorientals: melquita, armènia, síria, maronita i caldea. El 20% es destina al manteniment i reparació dels Llocs Sants: 74 santuaris, 65 temples i 43 capelles. El 45% es consagra al sosteniment de la missió pastoral, cultural i social de l'Església a Terra Santa: 22 parròquies i 17 sucursals, 16 escoles i 2 orfenats gratuïts, 2 tallers femenins, 3 tallers d'arts

i oficis, 7 colònies d'estiu, 3 dispensaris, 1 escola bíblica, 1 centre d'estudis cristianoorientals i 1 centre d'informació.

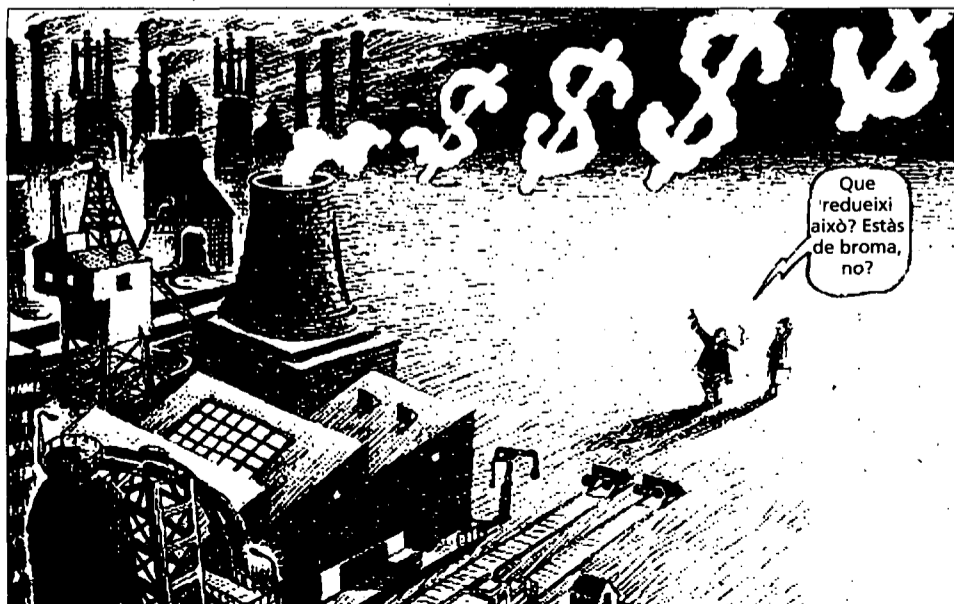
Amb motiu de l'Any Jubilar es van restaurar uns quants santuaris per tal que els pelegrins poguessin visitar-los i celebrar-hi la litúrgia de la Paraula o de l'Eucaristia.

Sobretot la col·lecta reforça la presència cristiana a Terra Santa. Avui, els cristians són una minoria marginada. Ser deixeble de Jesús en aquell lloc comporta un veritable sacrifici. D'aquí l'èxode cristià a l'estranger. Per evitar-ho, la Custòdia de Terra Santa construeix estalges per als cristians, ja sigui gratuïtament o bé pagant un lloguer moderat. Darrerament s'han construït 500 pisos i escaig a Jerusalem i rodalia.

Com es pot veure, la col·lecta del Divendres Sant sobrepassa el simple manteniment dels Llocs Sants. Les «pedres vives» no són només els temples, basíliques i museus, sinó els membres d'una comunitat cristiana que fa dos mil anys que dona testimoni de fidelitat a Crist ressuscitat, i que avui es troba amb greus dificultats.

Zoom

Eduard Brufau

Els Estats Units van firmar el Protocol de Kyoto el 1996, i es comprometien així a reduir a poc a poc les emissions de gasos contaminants. Però ara el nou govern republicà s'ho ha repensat i continuarà contaminant com fins ara, si no més. Les raons d'aquesta decisió no les amaguen pas: hi perdrien diners. És un exemple més de la lamentable mentalitat economicista, que només té en compte els guanys materials immediats i prou. I tot s'hi val per aconseguir aquest objectiu, encara que el nostre planeta i tots els que hi vivim a la llarga hi sortim perdent.

CHAPATTE / LE TEMPS

La columna

A. Coll Gilabert

Matar Barrabàs

Quan arriba la Setmana Santa sempre celebren haver llegit amb deteniment el llibre d'un condemnat a mort, sant Thomas More —sant Tomàs More, en català— potser per l'antiga devoció que ja hi havia a Espanya per qui va ser canceller d'Enric VIII i, actualment, patró dels polítics per disposició de Joan Pau II a requeriment de Cossiga i d'altres estadistes.

Tomàs More era un condemnat a mort quan va escriure el seu llibre famós sobre la passió de Crist, un altre condemnat a mort. I va titular *L'agonia de Crist* el manuscrit que va escriure a la presó de la Torre de Londres mentre experimentava la seva pròpia agonía.

El que causa més admiració d'aquest llibre petit és la profunditat amb què descriu els sentiments que suposa en Jesús en aquell tràngol. I el sorprenent és que l'autor conservés el bon humor britànic fins a pujar al cadafal, per a la qual cosa va demanar ajuda al seu botxí i li va dir, pensant que aviat el seu cap baixaria rodolant: «Ajuda'm a pujar, que a l'hora de baixar ja m'espavilaré tot sol.» O quan li van retirar el paper i les eines d'escriptura i va tancar les finestres tot fent broma amb el seu carcerari dient-li que s'havia fet de nit.

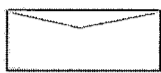
Tornant al botxí: Déu n'hi do quin ofici! Però no ha desaparegut, continua present en molts països on encara perdura la pena de mort, entre ells els Estats Units. A la presó de Huntsville (Texas), del començament d'any ençà, els botxins ja han executat 40 persones, la majoria amb els vistiche de l'antic governador i actual president dels Estats Units, George Bush.

Richard Cohen, comentarista de *The Washington Post*, recordava fa poc com Himmler es congratulava davant les SS, el 6 d'octubre del 1943, del fet que l'encàrrec d'eliminar jueus es complia «sense que els nostre homes pateixin cap dany en el seu esperit».

No podem comparar la innocència d'aquells jueus amb la dels condemnats a mort del corredor de la mort a les presons americanes. Ni les xifres de l'holocaust amb les morts americanes.

Però, hi ha un element comú en totes les execucions: tots aquells que les ordenen creuen que poden disposar de la vida humana. I ningú no pot pretendre això. El crit de: «Crucifiqueu-lo!» va ser horrorós aplicat a Crist. Però tampoc no és cristià matar Barrabàs.

Cartes del lector

□ Conviure amb el Tercer Món

A l'ACAT (Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura) estem cada vegada més preocupats per la creixent distància entre els països rics i els països pobres, principal causa dels moviments migratoris. Volem, però, ara i aquí, centrar-nos només en la part més humana de la qüestió.

Per fer-ho citarem la carta de Mari-ona Ortiz publicada al diari *Avui* el 25 de febrer passat: «Suposo que la majoria de nosaltres no ha fet aquell exercici tan humà de ficar-se en la pell de l'altre, de l'immigrant, per uns moments. Si hom s'imaginés forçat a deixar la família i els amics, en un país desconegut, sense saber l'idioma, sense conèixer ningú, sense diners i sense feina, la comprensió envers la gent que es troba en aquesta situació augmentaria. A més, ningú emigra per plaer, sinó empès per les necessitats.»

Molts pobles de l'Estat espanyol sabem (si no hem perdut la memòria) el que significa emigrar per raons polítiques i per raons econòmiques. Sabem el què és una mala acollida (el 1939 a Catalunya Nord) i una rebuda digna (en diferents indrets d'Europa). Quines solucions prendrem ara nosaltres?

Per acabar, ens sembla que, com diu D. Samuel Ruiz, bisbe emèrit de Chiapas, mentre la pobresa era al Tercer Món no vam fer res per pal·liar-la. Ara que no ténim altra sortida que involucrar-nos-hi —perquè el Tercer món se'ns ha ficat a casa— hauríem de tenir la sensibilitat i la intel·ligència suficient per resoldre aquest problema de manera justa i humana.

EMILI CHALAUX

President de l'ACAT, Barcelona

□ Quin profit traiem de les armes?

La fabricació i la venda d'armes és una vergonya per a la humanitat. Només podem dir que serveixen per matar i desenvolupar guerres, destruir pobles i trepitjar la pau.

Després d'aquests malaurats fets, sembla mentida que hi hagi nacions que fabriquin armes per vendre-les als països pobres per tal que es destrueixin

entre ells mateixos. Després de tot aquest drama, els països pobres queden endeutats econòmicament amb els països proveïdors, que acostumen a ser nacions desenvolupades industrialment. Que aquestes nacions es beneficiïn de la necessitat dels països més pobres és, si ho mirem fredament, un fet molt inhumà. No hi ha dret que es comportin d'aquesta manera tan inhumana, tenint com tenen coneixements tècnics i culturals.

La sensibilitat humana ha de ser més caritativa i solidària amb el seu proïsme. S'ha d'hipotecar aquesta pobre gent que no tenen on agafar-se, quan més aviat necessiten ajuda econòmica i cultural? Cal conscienciar-nos del que som i del que fem, i anar a la recerca del que és la dignitat humana. D'aquesta manera veurem com n'anem, d'equivocats. Hem de ser més humils i bondadosos amb el nostre proïsme i cultivar la pau amb tothom. Així fomentarem un món més humà.

SALVADOR PAÑELLÀ LONGAN
Barcelona

□ Seduïts per la crida de Déu

Cinc joves que aposten per Jesucrist, el gran desconegut, i un vidu que consagra la seva vida al servei de l'Església i dels pobres. Podem constatar cada dia com n'és, d'urgent, l'ensenyament d'una història que ajuda a tenir equilibri, a acceptar l'altre tal com és i a reconciliar-nos els uns amb els altres. Aquesta assignatura s'aprèn a l'Església fundada per Jesucrist. Els cinc joves de la Tarraconense (Joan, Xavier, Albert, Santiago i Alfons) van rebre els primers ordres camí del presbiterat i l'Alfons com a diaca permanent.

En el nostre món —que és com un supermercat, on hi ha de tot— ells han escollit la veritat, la millor qualitat, la que no enganya. Ells, en el món, són arbres que estan a la vorera del riu, amb fullatge fresc. Estudien com arribar al cor «cantant de goig», com diu el salm, no perquè confien en ells mateixos, sinó que l'amor a Déu els ha seduït, i es

valdran de la pregària i de la Paraula de Déu perquè l'aigua baixi neta i cristal·lina. Ells responen a la «crida» i, com va dir el Sr. arquebisbe, ells viuran amb Jesucrist una meravella que tan sols entenem des de la fe, i que ells i nosaltres estem convidats a treballar bé a la vinya del Senyor i donar testimoni a través de la convivència amb altres religions, amb creients i no creients, tot respectant totes les postures i demanant el respecte que a nosaltres ens correspon.

Hem de repassar aquella pregunta del profeta de l'Antic Testament, que diu el següent: «Quin Déu hi ha fora del nostre que doni decrets i decisions?» També es pot dir actualment: quina religió hi ha que ajudi i curi tothom? La religió cristiana ajuda els que són i no són cristians, ajuda els immigrants pobres i també els rics. Cal recordar que Josep d'Arimatea, un home ric, voluntari, va despenjar Jesús de la creu i el va posar als braços de la seva mare. Després, va tenir el coratge per demanar el cos d'un «delinqüent» a Pilat per enterrar-lo a la sepultura nova que tenia. La riquesa és bona si es fa servir bé.

Alegrem-nos perquè cada dia hi ha «miracles» que no veiem. Que el Senyor acompanyi els nous servidors del Regne i que tots fem pinya en la pregària perquè els castell arribi fins als núvols i Jesús entri als cors de les persones tristes i se sentin estimats els qui tenen manca d'amor i que aquest es pugui repartir amb joia.

MARIA VALLDOSERA DE
MONTCUSÍ
Tarragona

□ Benedicció de taula

Beneïu-nos, Senyor, la taula nostra talment com la memorable nit que entre els apòstols fereu sota el sostre de vostre Cos i Sang, gràcia i convit. El Pa i el Vi que evoquen el martiri de vostra Passió i Mort sota l'empiri pel foll desvari i pèrfida maldat, feu-nos, Senyor, per sempre la metgia de saborosa menja com voldria i amb Vós reviuire allà a l'Eternitat.

FRANCESC GOSALBES
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

—Quina relació pot existir entre oració i suggestió? Com és possible enraonar amb qui no veus, ni sents, ni et respon?

—La pregària cristiana pressuposa la fe cristiana i n'és expressió. Pel coneixement de fe sabem que Déu ens escolta i Jesús ens convida a pregar confiadament. Ell mateix ens va ensenyar la pregària per excel·lència, el Parnostre. Déu també ens parla; encara que no de la mateixa manera com ens parlen les altres persones. Ens parla en les emocions que experimentem en el nostre esperit, per mitjà de persones i esdeveniments. És convenient poder acudir a un cristià assenyat i madur que ens ajudi a aclarir dubtes i a discernir en el camí de la vida cristiana. Un bon director espiritual és un tresor inestimable.

—Sovint se sol aconsellar: «Llegiu la Bíblia», però la Bíblia no és fàcil. Com introduir-s'hi?

—Efectivament, llegir i entendre bé les Sagrades Escriures no és tasca fàcil. Una lectura eclesial de la Bíblia ben actualitzada es fa cada vegada que proclamem la Paraula de Déu en la celebració de l'Eucaristia i se n'explica el sentit. Avui, afortunadament, hi ha bones edicions de la Bíblia amb introduccions i notes que ajuden molt a la seva comprensió. Moltes parròquies i altres centres eclesials ofereixen cursos bíblics d'iniciació i d'aprofundiment. Jo mateix imparteixo actualment un curs introductor a la Sagrada Escriura a la Fundació Balmesiana. El meu consell, si us voleu iniciar en l'estudi bíblic, és que demaneu ajut a una persona competent. El rector de la vostra parròquia us en donarà de ben segur molt bones indicacions.

—Els fidels poden fer servir per al seu ús privat les pregàries del ritual d'exorcismes? On es pot trobar el nou ritual?

—Les fórmules d'exorcisme del ritual renovat només poden ser utilitzades per un sacerdot degudament autoritzat pel bisbe. En el nou ritual d'exorcismes, però, hi ha una secció on es recullen diverses pregàries de la tradició cristiana que els fidels poden fer servir lliurement en la seva lluita contra el Mal. Actualment, que jo sàpiga, encara no ha sortit la traducció catalana del nou ritual d'exorcismes. En tot cas, el ritual s'hauria de reservar per als preveres i especialistes i editar-ne separatament les pregàries que poden fer servir els fidels. Entre aquestes precioses oracions hi ha la famosa invocació a sant Miquel Arcàngel que va redactar el papa Lleó XIII i que recomanem vivament a la devoció privada dels fidels.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Anunci inofensiu?

Acabo de veure llegir un anunci en el qual apareix un cotxe i una dona. No tinc res contra els cotxes i encara menys contra les dones. Tinc 29 anys i sóc dona. Moltes vegades, per no dir sempre, em pregunto què és el que s'anuncia: el cotxe o la dona, ja que són en el mateix pla, o almenys això sembla. I després de llegir la frase que acom-

panya l'anunci —«El millor cotxe de l'any 2001»—, no cal dir que els dubtes s'esvaeixen i d'altra banda se'm reafirma la idea que aquella dona no és la millor de l'any.

No tinc res en contra dels cotxes, però... i ara pregunto als anunciants: teniu alguna cosa en contra de les dones? Perquè seria molt interessant fer les paus, no creieu?

INMA ALONSO CALVET
Barcelona

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: iohannes@terra.es - catcris@idgrup.ibernet.com - www.balmesiana.org - *Catalunya Cristiana*, c/ Puiggari, 5, 4t - 08014 Barcelona, fax 934 902 035. Cal indicar sempre «Consultori».

«Aquell qui viu!» (Lluc 24,5)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Què espera l'Església, tot vetllant, en la Nit de Pasqua? Una nit de Vetlla sense saber per què es vetlla, quin sentit tindria? Més valdria anar a dormir pacíficament... Però l'Església, vetllant, més que esperar alguna cosa espera Algú. Jesús ha parlat, en les paràboles dels servents que esperen l'amo, i de les verges que esperen l'espòs: en els dos casos és fonamental que vetllin. Qui espera, doncs, l'Església, a la Nit de Pasqua?

Una perspectiva escatològica

En realitat, tota la vida de l'Església és una vida en vetlla. Els àngels de l'ascensió de Crist van assegurar als apòstols que el Senyor tornarà tal com el van veure anar-se'n cap al cel. I en la professió de fe proclama: «Ha de venir (Jesús) a judicar els vius i els morts.» Aquesta expectació és part

integrant de la fe cristiana, i l'esperança del retorn del Senyor i de la consumació de tot el Regne de Déu és una de les grans forces de la vida dels creients.

L'Església viu vetllant perquè espera «Aquell qui viu», com deien els homes amb vestits resplendents a les dones esglaiades al costat del sepulcre buit, al matí del primer diumenge. D'aquesta vetlla, que forma part de l'existència de cada cristià, la Vetlla Pasqual n'és un moment particularment intens. L'Església entera pren consciència que el retorn del Senyor és l'objecte de la seva esperança.

La proclamació de l'Evangeli —enguaný el de Lluc, amb l'afirmació de Crist com «Aquell qui viu»— alimenta aquesta fe i aquesta esperança. I no és gens estrany que hi hagués una certa tradició antiga que pensava si la nit de Pasqua seria el moment del retorn de Crist.

Una perspectiva eucarística

Però aquesta tradició té una resposta ben real, cada any, en la Vetlla de Pasqua: el Senyor, Aquell qui viu, torna certament entre els seus, en l'Eucaristia que culmina la Vetlla. L'Eucaristia d'aquesta Nit és la resposta a la pregunta inicial: esperem el Senyor! I la seva presència és la font de l'alegria pasqual. En cap altra comunió eucarística com la de la Nit pasqual vivim allò que Teodor de Mopsuèstia descriu parlant de la comunió:

«Nosaltres, per mitjà d'aquest memorial i d'aquests símbols i signes que hem acomplert, ens acostem amb dolcesa i amb una gran joia a Crist nostre Senyor ressuscitat d'entre els morts; i, en tant que podem, l'estrenyem fortament, perquè veiem que ha ressuscitat d'entre els morts, i també perquè esperem d'arribar a participar de la resurrecció. D'acord amb la figura que ara s'acompleix, de l'altar, com d'un sepul-

cre, ell ressuscita d'entre els morts, se'n apropa per la seva aparició i, per la comunió amb ell, ens anuncia a tots la resurrecció. Per més que vingui a tots nosaltres dividint-se ell mateix, és tot sencer en cada part i proper a tots nosaltres. Es dona a cadascun de nosaltres, a fi que l'abracem amb tota la força i el besem i li demostrem el nostre amor com cadascú sàpiga. D'aquest manera, realment, el cos i la sang de nostre Senyor ens alimenten i ens fan esperar que serem transformats en una naturalesa immortal i incorruptible» (*Homilies catequètiques*, Clàssics del Cristianisme n.79, p. 263).

Les paraules de Teodor de Mopsuèstia esdevenen un comentari de la pregària que l'Església fa en acabar la Vetlla: que l'Esperit Sant uneixi en l'amor els qui hem estat alimentats pels sagraments pasquals.

La nostra vida està amagada en Aquell qui viu.

petites homilies

Què pot haver passat?

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

En nosaltres, Pasqua comença amb aquesta pregunta de Pere tornant-se'n a casa després d'haver vist un sepulcre buit. *Pere se'n tornà a casa, preguntant-se amb estranyesa què podia haver passat.* El sol ja era alt i Pere anava encara a les palpentes. No havia arribat a la fe. Començava a anar-hi. Omés ben dit: començava a rebre-la. Perquè la fe és un do. *Estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra.* El sepulcre —la casa dels morts— ni que sigui buit, és de la terra. El Ressuscitat és de dalt —la casa de la vida— *on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu.* Pere inicia el pas —la Pasqua— cap a dalt. *Amb estranyesa.* Però el comença. Trencar amb la seva mentalitat d'home seriós. *Als apòstols aquesta història, que contaven les dones, els semblà una quimera, i no se la cregueren.* Lluc rehabilita les dones. Elles havien començat cercant entre els morts aquell que és viu. S'havien equivocat. Tanmateix cercaven. I van trobar l'Evangeli. L'anunci joiós de la Vida. Per això també s'hi retrobaren elles. *Llavors, es recordaren del que Jesús havia predit.* I arribaren a la fe. Que les convertí en missioneres... dels apòstols. A la comunitat tothom hi és necessari. Pere, havent trencat amb la seva manera de veure el món —havent-se convertit—

Visita de les «dones pietoses» al sepulcre (miniatura del «Salteri d'Ingeborg» en el Museu Condé de Chatilly).

començà a veure les coses des de l'òptica de Déu. *És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen.* La fe és un do. Gratuït. Que fins s'ofereix als qui no cerquen. Com Pere i els altres apòstols. Però cal que sigui acollit. És el que Pere comença a fer, *preguntant-se què podia haver passat.*

perdó dels pecats gràcies al seu nom. Pere, instrument de la salvació de Déu, porta la llum de Déu amb la catequesi d'una fe experimentada en la seva pròpia existència. La pregunta de la fe l'havia encaminat. Crist ressuscitat —la resposta— l'havia marcat per sempre. És Pasqua. Al-leluia!

La pregunta de Pere és la pregunta de la fe. El do de Déu comença a burxar en la nostra consciència. I ens trasbalsa. Ens fa sortir de les nostres preteses seguretats: en un sepulcre no s'hi troba res més que mort. De la nostra serietat tossuda: que no ens vinguin amb històries. Ens mena a un horitzó nou. *Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist.* Som al punt zero. La pobresa. Disposats a ser omplerts pel do de Déu. *Quan es manifestarà el Crist* —ja es manifesta ara per la fe—, *que és la vostra vida* —la fe ens infant a la vida de Déu—, *també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria* —la llavor de la fe esclata en fruits de resurrecció. Caminem cap a la plenitud. Mentre reprenem la pregunta que ara ja té resposta. *Ja sabeu què ha passat darrerament... Parlo de Jesús de Natzaret... Déu el ressuscità... Tothom qui creu en ell rep el*

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial II)

Temps de Pasqua

(Salteri: octava de Pasqua)

ABRIL

Comença el temps de Pasqua

15. Diumenge

Pasqua de la Resurrecció del Senyor. Blanc. Lectures: *Vetlla*: Després dels textos de la Llei i dels Profetes, Romans 6,3-11 / Salm 117 / Lluc 24,1-12. *Missa del dia*: Fets 10,34a.37-43 / Salm 117 / Colossencs 3,1-4 (o bé: 1 Corintis 5,6b-8) / Joan 20,1-9 (o bé: Lluc 24,1-12). *Evangelí Missa vespertina*: pot ser Lluc 24,13-35.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Olimpíades, Eutiqui, Maró i Crescenç, mrs.; Santes, Anastàsia i Basilissa, mrs.
Festa Major: a Agullana i Alins.

16. Dilluns

Octava de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 2,14.22-33 / Salm 15 / Mateu 28,8-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Toribi de Liébana, b.; Caius, Cremeni, Luperc, Marcial, Evenci i altres màrtirs de Saragossa; Patern, b.; Santes, Engràcia, vg., mr.

Festa Major: a Calonge de Segarra, Cornellà de Terri i la Pobra de Montornès.

17. Dimarts

Octava de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 2,36-41 / Salm 32 / Joan 20,11-18

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anicet, p. mr.; Robert, ab.; Elies, prev.; Isidor i Pau, mjos.; Beata Maria Anna de Jesús, vg.

18. Dimecres

Octava de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 3,1-10 / Salm 104 / Lluc 24,13-35

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Apol·loni, sen. mr.; Eleuteri, b. mr.; Perfecte, prev. mr.; Galdí, b.; Santa Antea, mr.; Beat Andreu Hibernón, franc.

19. Dijous

Octava de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets: 3,11-26 / Salm 8 / Lluc 24,35-48

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lleó IX, p.; Vicenç, Hermògenes, Sòcrates, Ruf, Timó, Expedit i Gàlatas, mrs.

20. Divendres

Octava de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 4,1-12 / Salm 117 / Joan 21,1-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sulpici, Servilià i Crisòfor, mrs.; Teòtim, b.; Santa Agnès de Montepulciano, vg.
Festa Major: a Balsareny i barri de la Sagrada Família de Barcelona.

21. Dissabte

Octava de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 4,13-21 / Salm 117 / Marc 16,9-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Abdecalas, prev. mr.; Isaci i Silvi, mrs.; Simeó, ab. mr.

Festa Major: a Montgat i Sant Jordi Desvalls.

Lectures bíbliques

Diumenge de Pasqua

Cicle C

Lectura primera Ac 10,34a.37-43

Després d'haver ressuscitat d'entre els morts, nosaltres hem menjat i hem begut amb ell

Lectura dels Fets del Apòstols

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà unguint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

Salm responsorial 117

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo perdura eternament el seu amor.
Que respongui la casa d'Israel:
perdura eternament el seu amor.

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.*
O bé: *Al-leluia.*

La dreta del Senyor fa proeses,
la dreta del Senyor em glorifica.
No moriré, viuré encara,
per contar les proeses del Senyor. **R.**

La pedra que rebutjaven els constructors
ara corona l'edifici.
És el Senyor qui ho ha fet,
i els nostres ulls se'n meravellen. **R.**

Lectura segona Col 3,1-4

Cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra.

Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

Seqüència

Els cristians immolin un càntic triomfal
a la víctima pasqual.
Morint l'Anyell, la guarda d'ovelles redimia.
El Just els pecadors amb Déu reconcilia.

Lluitaren Vida i Mort / en lluita sense mida.
El Rei de vida, mort, / ja regna amb nova vida.

Digueu-nos, oh Maria, / què heu vist en el camí?

—La tomba que va obrir / el Crist quan
ressorgia
i el Crist que revivia / amb glòria sense fi.

Els àngels sense dol, / les benes i el llençol.
El Crist en qui jo espero, / el Crist ressuscità,
camí de Galilea, / ell us precedirà.

Jesús ressuscitat, / sou, d'entre els morts,
Senyor,
Monarca vencedor, / tingueu-nos pietat.

Al-leluia 1Co 5,7b-8a

Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat.

Celebrem en el Senyor la festa de la Pasqua.

Evangelí Jn 20,1-9

Havia de ressuscitar d'entre els morts

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan era encara fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.» Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrere d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc.

Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

Barcelona

diòcesis

Entrevista al P. Pere Borràs, nou superior provincial dels jesuïtes

«Els joves i els religiosos tenim moltes coses en comú»

BARCELONA.— El 25 de juny és la data fixada perquè el P. Pere Borràs i Duran (Barcelona, 1948) prengui possessió del càrrec com a nou superior provincial dels jesuïtes catalans. Mentre s'acosta el dia, continua exercint de mestre de

novicis a Saragossa, feina que desenvolupa des de fa tres anys, alhora que comença a dilucidar les grans línies del seu mandat. Vol prosseguir amb la feina impulsada pel seu antecessor, el P. Jesús Renau, i potenciar les tres grans àrees en que

treballa la companyia: el món intel·lectual, el món dels joves i el món de la injustícia i del contacte amb els pobres. «Com deia sant Ignasi», recorda el P. Borràs, «nosaltres hem de veure Déu en totes les coses i practicar per tant una espiritualitat d'acció».

—L'activitat més coneguda dels jesuïtes a Catalunya és la referent a l'ensenyament. Respon aquesta intuïció a la realitat?

—L'ensenyament és molt important, però no és l'única àrea de la qual ens ocupem. Les nostres tres àrees prioritàries són: l'àrea de teologia i espiritualitat ignasiana; l'àrea de joventut, a través dels col·legis, les escoles i la pastoral juvenil, i l'àrea social, és a dir, el contacte amb el món de la marginació. Cada àrea té les seves institucions i gent que s'hi dedica. Tot plegat per portar en últim terme l'Evangeli de Jesús, perquè al cap i a la fi un dels reptes transversals de la nostra cultura aquí és recrear l'experiència de

Déu. És a dir, nosaltres no som una ONG que pretén només fer obra social, sinó que en el fons el que pretenem és transmetre Jesucrist i el seu Regne; en el fons busquem una experiència de Déu i que la gent conegui el projecte de Jesús i el seu Evangeli.

—El seu antecessor, el P. Renau, s'ha destacat per impulsar la participació dels laics en les diverses obres de la companyia. Cal continuar aquesta línia?

—Sí, perquè la col·laboració dels laics és important per diversos motius. És important perquè els laics són la majoria de l'Església i l'Església la formem tots, i perquè hi ha moltes tasques que no les podríem dur a terme si no comptéssim amb una realitat d'Església més àmplia que la constituïda per nosaltres mateixos. No puc concebre una tasca apostòlica sense els laics; per exemple, en el cas d'una escola la nostra feina és molt més completa si religiosos i laics practiquem un enriquiment mutu. Laics i jesuïtes plegats.

—Com respon la Companyia de Jesús als reptes del nostre temps moguts per l'esperit de sant Ignasi?

—El nostre paradigma espiritual són els exercicis espirituals de sant Ignasi, que va seguir una experiència personal de recerca de Déu mentre anava anotant tot el que anava vivint. D'aquesta experiència espiritual en va fer una pedagogia que continua sent vàlida per a tothom. Per això l'objectiu de la Companyia de Jesús és, en definitiva, intentar buscar i trobar la voluntat de Déu per al moment actual que estem vivint. El carisma de sant Ignasi és principalment un carisma missioner, de voler estar a la frontera de les realitats. O sigui, sant Ignasi dona dos criteris fonamentals a l'hora de

A partir del 25 de juny, el P. Borràs s'establirà definitivament a Barcelona.

treballar: on hi hagi més necessitat i —com a element complementari— d'on es pugui treure un fruit per a l'Església i la societat. Per tant, és un carisma missioner i per això intenta inculcar-se.

—Ha treballat, sobretot, en la docència, la pastoral de joves i la formació de joves jesuïtes. Quines dificultats hi ha per connectar amb els joves d'avui i engrescar-los a seguir el carisma de sant Ignasi?

—Hi ha diverses dificultats. Una neix del món materialista que vivim. Un mate-

vocació. Si els joves no arriben ni tan sols a formular-se la vocació cristiana, es fa molt difícil després preguntar-se què és el que Déu els demana. En canvi, tan bon punt han entrat al noviciat, s'apassionen de seguida amb el nostre carisma, cosa que evidencia que el missatge que nosaltres intentem viure és un missatge vàlid i actual per als joves d'avui.

En tercer i últim lloc, una altra dificultat és que no es coneix prou la nostra vida. Crec que totes les comunitats religioses, no només la jesuïta, hauríem d'estar més obertes a la gent, tant perquè participessin més de la nostra vida i de la nostra pregària, com compartint camps de treball, campaments, marxas, experiència apostòlica..., perquè ens coneguin i perquè nosaltres també puguem entrar en relació amb ells. A nosaltres ens fa bé que vinguin els joves a casa, perquè els joves i els religiosos tenim moltes coses en comú: som gent que estem en recerca de Déu.

—Amb tot, les escoles ajuden a establir aquest primer contacte amb els joves...

—Sí, i per tant molts dels joves de la companyia —aproximadament un 65%— són exalumnes, perquè han tingut l'oportu-

—En aquest moment, el novici més jove té 21 anys i el més gran, 29, amb una mitjana de 25 anys. Són joves que o bé han acabat la carrera o bé estan a punt d'acabar-la: Filosofia, Magisteri, Arquitectura, Filologia, Periodisme... Són joves d'avui que han descobert que les seves inquietuds coincideixen amb les de la Companyia de Jesús, malgrat que en la nostra cultura també constatem un dèficit en general de vida espiritual. Si la gent toqués més a fons la vida interior i el contacte amb Déu, potser hi hauria més vocacions, no únicament religioses, sinó vocacions cristianes més fermes. En qualsevol cas, cal destacar que els estudiants jesuïtes catalans tenen un percentatge de perseverança molt elevat: entra poca gent —una mitjana de dos per any— però des del 1981 fins ara tenim una perseverança del 75%.

—Tot i que la concentració de jesuïtes es troba encara a Europa, la seva mitjana d'edat és força avançada. Amèrica Llatina, Índia, Àfrica..., són el futur de la companyia?

—Nosaltres a Europa tenim uns 130 novicis, però és evident que el centre de gravetat s'està desplaçant cap als països del Tercer Món, sobretot en el nostre cas a l'Índia i Amèrica Llatina. Tot i que la religiositat d'Europa és molt més pobra i envellida, no hem d'oblidar que Europa té uns recursos espirituals històrics que són molt importants i que s'han de recuperar: santa Teresa de Jesús, sant Joan de la Creu, sant Ignasi de Loiola... Tenim molta riquesa espiritual per on hem de rebuscar una mica.

—En aquests moments, la Companyia de Jesús celebra l'Any Arrupe, en commemoració del desè aniversari de la mort d'aquest jesuïta. Qui va ser Pedro Arrupe?

—Va ser una persona molt important per a nosaltres. Era un jesuïta de Bilbao que va estar de mestre de novicis provincial al Japó, que va viure la Segona Guerra Mundial, la bomba d'Hiroshima i que va reconvertir el noviciat en un hospital per acollir els malalts. L'any 1965 va ser nomenat general dels jesuïtes després de Concili Vaticà II. Va ser l'impulsor d'una renovació espiritual molt forta en la nostra vida, perquè ell va agafar les directrius del Concili Vaticà II i va intentar viure-les i transmetre-les, i va ser un gran combatent de la injustícia al món. Va fundar el Servei Jesuïta als Refugiats i va transmetre que hi ha molta vinculació entre l'experiència espiritual profunda i la lluita per la justícia.

Carme Munté

Al costat dels joves

Pere Borràs i Duran va néixer a Barcelona el 19 de gener del 1948 i va entrar a la Companyia de Jesús el 1965 al Noviciat de Raimat, a Lleida. Va estudiar Humanitats al Centre d'Estudis Superiors de la Companyia de Jesús a Aranjuez. És llicenciat en Filosofia i Lletres per la Universitat de Barcelona; llicenciat en Teologia per la Facultat de Teologia de Catalunya, i ha realitzat estudis de Teologia Pastoral al Centre Sévrès i a l'Institut Catòlic de París. Va ser ordenat prevere el 8 de maig del 1976.

Es pot dir que la seva ha estat sempre una activitat apostòlica que ha caminat de braç amb el món dels joves. Així, ha estat consiliari de grups de joves i de la comunitat de vida cristiana d'Hostafrancs i Berchmans. També ha estat membre de la Delegació de Pastoral Universitària de l'arxidiòcesi de Barcelona, ha coordinat la pastoral de joves de la Companyia de Jesús a Catalunya i ha estat promotor de vocacions i coordinador de la formació dels joves jesuïtes. Des del 1997 ha estat mestre de novicis a Saragossa.

Entre les seves publicacions, destaquen *Història de la catequesi a Catalunya*, *Suggeriments per a pregar*, *Preguem amb sant Ignasi de Loiola*, *Pregària des de la vida* i *Dificultats per a pregar*.

rialisme que enganxa les persones per dintre i fa que tinguin por de prendre compromisos més seriosos. En segon lloc, també és cert que de vegades nosaltres no reeixim a trobar plataformes d'encontre amb els joves i la principal dificultat rau, doncs, a l'hora d'establir aquest primer contacte i d'acompanyar-los en la recerca de la seva

nitat de conèixer el nostre carisma i d'estar amb nosaltres.

—Actualment, és des de fa tres anys mestre de novicis a Saragossa, en un noviciat interprovincial que comprèn Euskadi, Navarra, Aragó, País Valencià, Illes Balears i Catalunya. Faci una radiografia del noviciat.

Barcelona

Nou Consell Presbiteral

■ Mn. Jaume Berdoy va resultar elegit secretari

BARCELONA.— En la reunió constitutiva del nou Consell Presbiteral de l'arquebisbat de Barcelona, celebrada el 29 de març, va ser elegit nou secretari Mn. Jaume Berdoy i Alemany, rector de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú i arxiprest del Garraf. El nou Consell Presbiteral està format per seixanta preveres del clergat diocesà i també hi assisteixen representants dels ordes i de les congregacions religioses presents a la diòcesi.

Juntament amb Mn. Jaume Berdoy, com a membres del Secretariat van resultar elegits el P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat, i Mn. Pere Milà, rector de Santa Maria de Capellades.

La sessió va començar amb unes paraules del cardenal-arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, que va presidir la reunió acompanyat dels bisbes auxiliars de la diòcesi. El cardenal Carles va agrair als membres del Consell Presbiteral que haguessin acceptat aquesta nova responsabilitat al servei de l'Església. Després el canceller-secretari de la diòcesi, Mn. Josep Àngel Sáiz, va llegir el decret de constitució del nou consell i els noms que el componen. A continuació va presentar una memòria dels acords i les actuacions de l'anterior consell per tal d'afavorir la continuïtat en aquest òrgan consultiu del cardenal-arquebisbe.

La sessió també va comptar amb les

Es van distribuir exemplars dels directoris de la parròquia i de l'arxiprestat.

intervencions dels membres del consell, que van fer diversos suggeriments dels temes a tractar en les properes reunions. Es va insistir especialment en el present i el futur de la diòcesi, la pastoral dels joves, les institucions educatives de l'Església i la funció dels mitjans de comunicació d'inspiració cristiana.

Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, va ser l'encarregat de presentar la carta apostòlica del Sant Pare *Novo millennio ineun-*

te, remarcant els punts de més interès per a la pastoral de la diòcesi. D'altra banda, es va distribuir als consellers un exemplar del *Directori de la parròquia* i del *Directori de l'arxiprestat*, aprovats pels bisbes de Catalunya com a aplicació dels acords del Concili Provincial Tarraconense. Aquest tema serà tractat en la propera reunió del consell per Mons. Carles Soler i Perdigo, bisbe auxiliar. (C.C.)

Recordant...

Dr. Pere Tarrés

Última missa a Sarrià

A primers de maig de l'any 1950 el Dr. Tarrés va celebrar a les vuit del matí, per a les alumnes de l'Escola Nocturna, una missa a la capella del Centre Obrer de les noies de Sarrià. Aquell mateix dia, a Roma es canonitzava el P. Claret. Unes persones havien pensat anar a Roma amb la peregrinació organitzada pels Pares del Cor de Maria i havien invitat el Dr. Tarrés. Però el seu estat de salut no li permeté anar a Roma —on no havia estat mai i desitjava poder anar. De fet, entrava al sanatori pocs dies després. Però aquell matí, malgrat la seva malaltia, estava eufòric; oblidant-se d'ell i veient que es dirigia a joves treballadores, va començar l'homília amb aquestes paraules: «Avui, les campanes de Roma branden per un gran fill de la nostra terra, el P. Claret, que fou teixidor en la seva joventut, i que entre el tric-trac del teler sabia aixecar el cor a Déu.» Volia obreres plenes de Déu i d'amor al treball.

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés

Conferències quaresmals a la catedral

BARCELONA.— Dins del temps de Quaresma, van tenir lloc a la catedral de Barcelona dues conferències quaresmals predicades per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles. El tema de les dues conferències fou *Que el rostre de Crist resplendeixi en el nou mil·lenni*.

El cardenal Carles va fer referència a la carta apostòlica de Joan Pau II *Novo millennio ineunte*, «que comença recordant aquella paraula del Senyor a Pere des de la seva barca: *duc in altum*; és a dir, rema mar endins. Ell i els primers companys van refiar-se de la paraula de Crist, van calar les xarxes i van recollir una gran quantitat de peix, com diu Lluc. *Duc in altum*, diu també el Sant Pare. Aquesta paraula ressona també en nosaltres i ens invita a recordar amb gratitud el passat, a viure amb passió el present i a obrir-nos amb confiança al futur, perquè Jesús és el mateix ahir, avui i sempre Ell». «El Sant Pare», va prosseguir el cardenal, «ens invita a mirar el futur amb confiança. I també Joan de la Creu diu que el futur del cristià és un futur sense fi. Evidentment, arribar a l'eternitat és arribar a la casa del Pare, és arribar a una vida sense fi. Per això, amb confiança en el futur, perquè ja fa més de dos mil anys que

començà la història de la salvació, ja que aquesta començà abans de Crist, d'alguna manera. I també per l'experiència de la nostra pròpia història o biografia, que veiem que la Providència la va convertint en una biografia de salvació».

L'arquebisbe de Barcelona va insistir en la necessitat que té el món de caminar en la fe: «Voldria fer notar la necessitat que té el món de caminar en la fe. I la fe ens ve de la mà d'hommes que han tocat i que han escoltat Déu. Ens ve mitjançant uns homes per a qui Déu ha esdevingut una experiència concreta. I el coneixen de primera mà, per dir-ho així. I també us vull dir que parlar de mística i de coneixement de Déu no és allunyar-se dels problemes de cada dia, ni dels problemes apostòlics. És caminar vers l'única solució real i amb possibilitats de canviar la faç de la Terra i de l'Església. Sense estimar no es pot construir el que és bo; aquesta experiència nostra de cada dia, en qualsevol àmbit i en qualsevol supòsit.»

Sobre aquesta mateixa perspectiva es va referir l'arquebisbe de Viena, el cardenal Christoph Schönborn, moments abans de peregrinar a Roma per participar a la Jornada Mundial de la Joventut: «La nostra pàtria, el nostre objectiu, sense oblidar la pàtria terrenal, és la pàtria celestial.» (Magda Marqués)

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

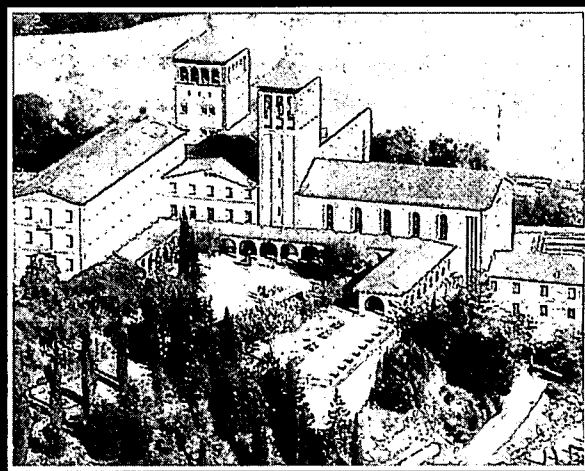
GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Casal La Salle

Germans de les Escoles Cristianes

Ctra. de Sant Guim de Freixenet, km 6 - 08289 Sant Martí Sesgueioles (Barcelona) Tel.: 938 698 087 - Fax: 938 681 241

Ubicat a la comarca de l'Anoia —concretament a l'Alta Anoia— el Casal La Salle ofereix en plena natura un ambient acollidor, amb tot el que permet una vida senzilla, reposada i familiar. En el marc d'un paratge natural de conreus de secà, pins, alzines i garruga, esdevé un indret emblemàtic per organitzar-hi trobades de reflexió i de convivència, exercicis espirituals, jornades de formació juvenil, excursions o, senzillament, per passar-hi uns dies de descans.

LLEGENDA

PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIOSES O BÉ A LA URC. TEL. 933 024 367

Barcelona

«És difícil que la formació dels seminaristes es torni a fer a cada diòcesi»

■ Mn. Jordi Orobitg és rector del Seminari Major Interdiocesà

BARCELONA.— Jordi Orobitg compagina la direcció del Seminari Major Interdiocesà amb la de vicari de pastoral de la diòcesi de Solsona. El seu pas per diverses parròquies així com la tasca que realitza actual-

ment han fet que s'hagi guanyat una bona reputació en la seva Església diocesana. El que sí que és indubtable és que és un sacerdot convençut de la crida que ha rebut i decidit a ajudar els joves que es plantegen el mateix camí.

—Quin model de sacerdot cal avui?

—Pel que fa a la doctrina és el sacerdot que l'Església demana en el Concili Vaticà II i que també està definit en els documents posteriors de Joan Pau II. Després no es pot parlar d'un model exclusiu que serveixi per a un marc en el qual hi ha molts estils i maneres de fer. De totes maneres, cal que estimi Déu i que vulgui servir el poble com a ministre de l'Església. Ho podríem comparar amb una autopista: és una via única però si vas en el mateix sentit pots estar a la dreta o a l'esquerra, o córrer més o menys.

—I la marca pròpia que dona el Seminari Interdiocesà, amb alumnes de sis bisbats catalans?

—Evidentment hi ha la riquesa de conviure gent de diferents llocs i diòcesis de Catalunya. Això és un avantatge per aprendre la pluralitat i viure la diversitat. És una experiència molt positiva que com tota convivència no està exempta de certes tensions, però que viscudes en l'estimació i en un projecte comú, que és l'amor, la diversitat troba la seva perfecció en la comunió.

—Quins són els reptes amb què es trobarà el sacerdot a Catalunya?

—Mirant la nostra societat veiem que és plural i secularitzada, com ja deia el Concili Provincial Tarraconense. Hem de partir d'aquesta anàlisi per plantejar-nos diversos reptes, com la increença, un testimoni més gran i autèntic de l'Església, no tenir por ni replegar-nos en nosaltres mateixos; ans al contrari, continuar evangelitzant la societat amb una actitud d'acolliment, oferint en lloc d'imposar. Un altre repte important és anunciar la Bona Nova a les noves generacions, i també la necessitat de vocacions joves disposades a anun-

Mn. Jordi Orobitg.

ciar el missatge de Jesús al món.

—Actualment som una terra pobre en vocacions?

—Aquest «actualment» és relatiu, per-

què les vocacions estan estancades amb una certa tendència a la baixa des de fa trenta anys. Aquest aspecte és real, i representa una penúria i feblesa de les nostres diòcesis, però ens hem de preguntar què vol dir l'Esperit Sant als bisbats catalans en aquest tema, i ens hem d'obligar a intentar esbrinar en aquests signes dels temps el camí que Déu ens vol marcar.

—Quin és aquest camí?

—No és una resposta fàcil i necessita matisos. Podem parlar d'elements

que l'Esperit podria indicar, que s'han de tenir presents per a la reflexió i que en tot cas no són únics ni exhaustius. Cal una consciència més gran en les comunitats

cristianes de la necessitat del ministeri ordenat i agrair a Déu les vocacions, així com una reestructuració de la nostra organització pastoral d'esglésies. També caldria que tots els fidels, especialment els laics, exercissin la corresponsabilitat a què estan cridats en el si de l'Església i, per últim, no tenir por de proposar viure la vocació a nois amb capacitat i aptituds, que es plantegin si Déu els crida a ser capellà.

—Quines són les capacitats i aptituds per ser sacerdot?

—Que siguin persones que de veritat facin un discerniment de la vocació. En aquest procés cal descobrir indicis que responen a una crida, però també capacitats com una vida centrada en Déu, de pregària, de do generós als germans, un amor a Déu per viure joiosament el celibat, una crida que vulgui treballar en equips i fer créixer la vida de les comunitats cristianes. En definitiva es tracta d'un art; per exemple en un pintor, el seu saber fer es veu en l'obra i no en una teoria.

—L'existència del Seminari Major Interdiocesà ha condemnat els seminaris diocesans?

—El Seminari continua sent una institució diocesana. El procés va començar a partir de la dècada dels setanta amb la disminució notable de vocacions al ministeri de manera que els grans edificis construïts al boom dels anys quaranta van començar a quedar buits. Aleshores, el 1998 els bisbats de Tarragona, Vic, Solsona, Girona, Urgell i Lleida van decidir unir esforços. Ara que les diòcesis ens hem traslladat a Barcelona per als estudis dels seminaristes i que no sembla que el nombre tendeixi a recuperar-se, es fa difícil pensar que la formació es pugui tornar a fer a cada diòcesi, de manera que l'Interdiocesà es considera com a propi, mentre que els edificis de cada bisbat es guarden com a béns adequats a altres serveis i necessitats.

Guillem Farré

MENORCA

En el Dia del Seminari

CIUTADELLA.— Centenars de persones de diverses parròquies de Menorca van omplir el 18 de març al capvespre la Sala d'Arcs del Seminari Diocesà, a Ciutadella, per pregar pel sorgiment de noves vocacions al sacerdoti, i per demanar a Déu que continuï cridant joves que el vulguin seguir fins a l'extrem.

Sota el lema «Un cor en el teu camí», els fidels van reflexionar sobre la conversió de sant Pau a través de diversos textos de la Sagrada Escripura i amb cants i pregàries. La simbologia vocacional també hi fou present a través d'una xarxa de pescadors. Finalment es va exposar el Santíssim, i es va pregar pels capellans i els seminaristes que té la diòcesi.

Menorca compta en l'actualitat amb dos seminaristes: un d'ells estudiant de cinquè de Teologia a la Universitat Gregoriana de Roma, que resideix al Col·legi Espanyol de la mateixa ciutat italiana, mentre que l'altre ha iniciat els seus estudis filosoficoteològics al Seminari metropolità de València. (G.F.M.)

TERRA
PELEGRINATGE

SANTA
AL PAÍS DE JESÚS

Any 2001

Amb els franciscans, custodis dels Llocs Sants

Vol regular - Hotels i residències religioses - Pensió completa

VISITANT: Jerusalem, Betlem, Jericó, Qumran, mar Morta, Tabor, llac Tiberiades, Natzaret, Cafarnaüm, etc.

Dates:

Del 9 al 16 de maig

Altres pelegrinatges:

Del 27 de maig al 5 de juny (Ruta de sant Pau - Turquia)

Inscripcions i informes: Delegacions de Terra Santa

c/ Santaló, 80 - 08021 Barcelona - Tel. 932 092 090 / 932 092 388 i Fax 932 022 757

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

El camí de la creu, el

La Pasqua: misteri insondable de l'Amor de Déu

La Pasqua no es redueix únicament a tres dies en el calendari litúrgic. El gran misteri cristià de la mort i resurrecció de Jesús és la gran herència de Déu a la humanitat. És el secret i motor de tantes i tantes ànimes que al llarg de la història han renovat i renoven dia a dia la seva adhesió radical a

Crist. La Pasqua representa l'amor que va més enllà de tot, un amor que sobrepassa la frontera del temps i que condueix el qui el viu vers un nou naixement molt diferent de l'humà. Un nou naixement en Crist.

I Mentre sopaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i el donà. I digué: «Preneu: això és el meu cos.» Després prengué una copa, digué l'acció de gràcies, els la donà i en begueren tots. Els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança vessada per tothom.»

Mc 14,22-24

«Crist va venir al món per comunicar a l'home la vida divina. No tan sols va anunciar la Bona Nova, sinó que, a més, va instituir l'Eucaristia, que ha de fer present fins al final dels temps el seu misteri redemptor. I, com a mitjà d'expressió, va escollir els elements de la natura: el pa i el vi, el menjar i la beguda que l'home ha de prendre per mantenir-se en vida. L'Eucaristia és precisament aquest menjar i aquesta beguda. Aquest aliment conté en ell mateix tot el poder de la Redempció realitzada per Crist. Per viure, l'home necessita el menjar i la beguda. Per assolir la vida eterna, l'home necessita l'Eucaristia. És el menjar i la beguda que transforma la vida de l'home i li obre l'horitzó de la vida eterna.»

Joan Pau II

II Llavors els digué: «Sento a l'ànima una tristor de mort. Quedeu-vos aquí i vetlleu amb mi.» S'avançà un tros enllà, es prosternà amb el front a terra i pregava dient: «Pare meu, si és possible que aquesta copa s'allunyi de mi. Però que no es faci com jo vull, sinó com tu vols.»

Mt 26,38-39

«No, jo no podré tenir cap altra voluntat que la vostra, Senyor meu; us he lliurat ja una vegada la meua voluntat; no la tornaré a prendre més; està per sempre perduda i submergida en la vostra: que tot el que vulgueu es faci, que tot el que desitgeu passi, qualsevol cosa que hagi de ser... Que la vostra voluntat es faci, Déu meu!... Jo sé que la vostra voluntat és la vostra glòria, és el vostre bé... Que es faci. Oh, Déu meu!, feu només que jo, que aquells dels quals m'heu encarregat particularment, que tots els fidels de la vostra Església, que tots els homes, facin sempre la vostra voluntat. Amén! Amén!»

Charles de Foucauld

III Llavors el gran sacerdot va anar cap al mig i preguntà a Jesús: «No contestes res? Què en dius, de les acusacions que aquests et fan?» Però ell callava i no va respondre res. Novament, el gran sacerdot l'interrogà i li digué: «Tu ets el Messies, el fill del Beneït?» Jesús respongué: «Sí, sóc jo; i veureu el Fill de l'home assegut a la dreta del Totpoderós i venint amb els núvols del cel.»

Mc 14,60-62

«Lliurar-se és més que dedicar-se, és més que donar-se, és fins i tot més que abandonar-se a Déu... Lliurar-se, en definitiva, és morir en tot i en un mateix, no ocupar-se del jo més que per tenir-lo sempre enfocat a Déu... Lliurar-se és, a més, no buscar-se en res ni per a allò espiritual ni per a allò corporal, és a dir, no cercar ja satisfacció pròpia, sinó únicament el plaer diví.»

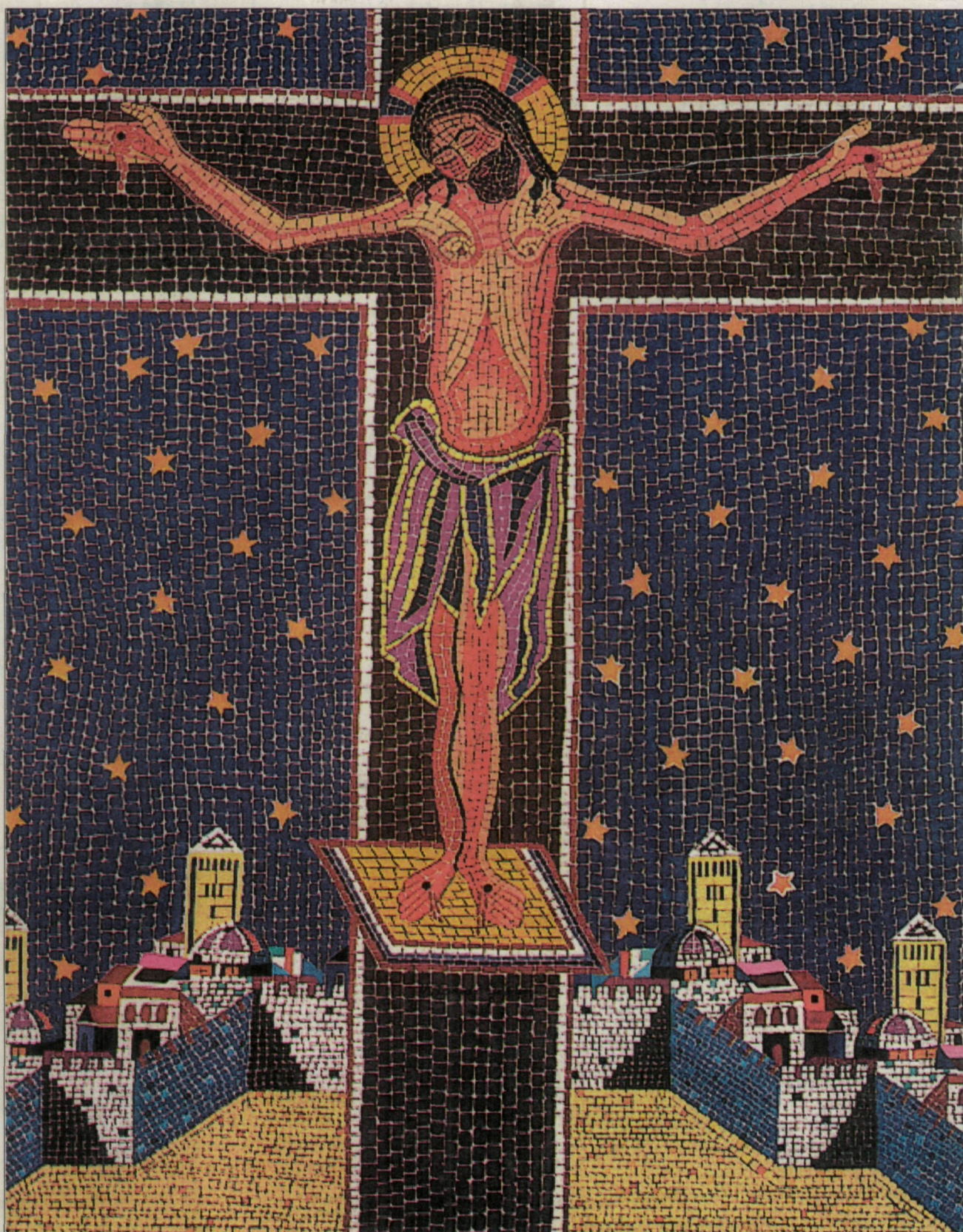
Santa Maria Teresa Couderc

IV Cosa d'una hora més tard, un altre s'hi entossudí: «És veritat, aquest també era amb ell: si fins i tot és galileu!» Però Pere va replicar: «No, home; no sé de què parles.» A l'instant, mentre encara ell parlava, va cantar un gall. Llavors el Senyor va girar-se i mirà Pere; i Pere es recordà de les paraules que el Senyor li havia dit: «Abans que avui canti el gall m'hauràs negat tres vegades.» I, així que va ser fora, va plorar amargament.

Lc 22,59-62

«Pedro, sin darse cuenta del pecado, / consintió hasta tres veces en negarte; / el miedo lo tentó para olvidarte / después de tanto estar, fiel, a tu lado. / Un gallo le cantó; desesperado, / lo traspasó el dolor de parte a parte; / su martirio ofreció por recobrarte / y lloró arrepentido y humillado. / Yo también te olvidé. Vivo mi pena. / Tanto remordimiento me condena: / ¿será otra vez Jesús mi compañero? / Lo que Pedro sufrió, ésa es mi espera; / caminar tras de ti mi vida entera / a ver si me preguntas si te quiero.»

Joaquín Fernández González

Crist crucificat, pintura original de Victoria Guerin.

nostre camí

V Després de dir això, Pilat va sortir altra vegada a fora, on eren els jueus, i els digué: «Jo no li trobo res per poder-lo inculpar. Però ja que teniu per costum que us deixi lliure algú en ocasió de la Pasqua, voleu que us deixi lliure el rei dels jueus?» Ells van contestar cridant: «Aquest, no! Volem Barrabàs!» Barra-bàs era un bandoler.

Jn 18,38-40

«Déu no s'imposa. Ens deixa lliures per estimar o no, per perdonar o rebutjar el perdó. Però Déu no contempla passivament el patiment dels éssers humans, sinó que pateix amb l'innocent, amb el qual és víctima de la incomprendible prova, pateix amb cada ésser humà. Hi ha un dolor de Déu, un patiment de Crist.»

Germà Roger de Taizé

VI Llavors el vestiren de porpra, li cenyiren al cap una corona d'espines que havien trenat i l'anaven saludant: «Salve, rei dels jueus!» Li pegaven al cap amb una canya, li escopien i s'agenollaven per fer-li homenatge. Acabada la burla, li tragueren la porpra, li posaren els seus vestits i se l'endugueren fora per crucificar-lo.

Mc 15,16-20

«Oh! la creu de Crist! Què més puc dir? Només sé una cosa, una cosa que omple la meua ànima d'alegria malgrat que em veig tan pobre en virtuts i tan ric en misèries... Només sé que tinc un tresor que per res ni per ningú canviaria..., la meua Creu. La Creu de Jesús. Aquesta Creu que és el meu únic descans... com puc explicar-ho! Qui no hagi sentit això..., ni remotament podrà sospitar el que és. Tant de bo tots els homes estimessin la Creu de Crist... Oh, si el món sabés què és abraçar-s'hi plenament, sense reserves, amb bogeria d'amor a la Creu de Crist...! Senyor Jesús, que feliç sóc, he trobat el que desitja la meua ànima. No són els homes, no són les criatures, no és la pau ni el consol, no és el que el món creu..., és el que ningú no pot sospitar... és la Creu.»

Germà Rafael

VII Quan arribaren a l'indret anomenat la Calavera, hi van crucificar Jesús amb els criminals, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Jesús deia: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan.»

Lc 23,33-34

«Un dia un carceller em va preguntar: —Vostè ens estima? —Sí, us estimo. —Però nosaltres l'hem retingut a la presó molts anys, sense judici, sense condemna, i ens estima? És impossible! No deu ser de debò! —Jo he estat molts anys amb vostè, i vostè ho ha vist, és veritat. —Quan surti lliure, no enviarà els seus fidels a cremar casa nostra, a matar els nostres familiars? —No; tot i que vulgueu matar-me, jo us estimo. —Però, per què? —Perquè Jesús m'ha ensenyat a estimar tot hom, fins i tot els enemics. Si no ho faig, no sóc digne d'anomenar-me cristià. —És molt bonic, però difícil d'entendre.»

F. X. Nguyen Van Thuan

VIII Li oferien vi adobat amb mirra, però no en prengué. Llavors el van crucificar i es repartiren els seus vestits jugant-se'ls als daus, a veure què treia cadascú. Eren les nou del matí quan el crucificaren. El rètol on constava la causa de la seva condemna deia això: «El rei dels jueus.»

Mc 15,23-26

«Fins a la fi del món, Jesús estarà en agonia. Fins a la fi del món, estarà clavat, amb els braços estesos, sobre la creu. En qualsevol moment de la meua existència, sempre em puc apropar a l'Hort, al Calvari. I allà puc trobar realment a Jesús. Puc emparar la meua agonia en la seva. El seu esquinç sosté el meu. És allò que Pere deia en un impuls una mica ingenu a la muntanya de la transfiguració, un desig que aleshores no podia ser atorgat i que encara ara tan sols ho pot ser si anem a l'Hort o al Calvari a formular-lo: "Senyor, que bé que s'hi està aquí!" I a més, estic segur que mai no seré rebutjat.»

Henri de Lubac

IX Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs, i Maria Magdalena. Quan Jesús veié la seva mare i, al costat d'ella, el deixeble que ell estimava, digué a la mare: «Dona, aquí tens el teu fill.» Després digué al deixeble: «Aquí tens la teva mare.» I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva.

Jn 19,25-27

«La Santa Mare de Déu està entre el seu Fill i nosaltres. Tot i que siguem pecadors, ella és plena de tendresa i de compassió vers nosaltres. El nen que més llàgrimes ha costat a la seva mare és el més estimat. No corre una mare sempre cap al més dèbil i exposat? (...) El cor de Maria és tan tendre vers nosaltres, que totes les mares del món no són més que un tros de gel al seu costat.»

Sant Joan M. Vianney

X Arribat el migdia, es va estendre per tota la terra una foscor que va durar fins a les tres de la tarda. I a les tres de la tarda Jesús va cridar amb tota la força: «Eloí, Eloí, lema sabactani?», —que vol dir—, «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?»

Mc 15,33-34

«Perquè tinguéssim la llum, et vas fer cec. Perquè tinguéssim la unió, vas experimentar la separació del Pare. Perquè tinguéssim la saviesa, et vas fer "ignorància". Perquè ens poguéssim revestir de la innocència, et vas fer "pecat". Perquè ens esperéssim, gairebé et vas desesperar. Perquè Déu estigués entre nosaltres, el vas sentir lluny de tu. Perquè fos nostre el cel, vas sentir l'infern. Per donar-nos una estada joiosa a la terra entre cent germans i més, vas ser exclòs del cel i de la terra, dels homes i de la natura. Ets Déu, ets el meu Déu, el nostre Déu d'amor infinit.»

Chiara Lubich

XI El sol s'havia amagat. Llavors la cortina del santuari s'esquinçà pel mig. Jesús va cridar amb tota la força: «Pare, confio el meu alè a les teves mans.» I havent dit això, va expirar.

Lc 23,45-46

«A fi de viure en un acte perfecte d'amor, m'ofereixo com a víctima d'holocaust al vostre Amor misericordiós, i us suplico que em consumiu sense parar, deixant que es desboridin en la meua ànima les onades de tendresa infinita que estan tancades en vós, perquè així jo arribi a ser màrtir del vostre amor, oh, Déu!»

Santa Teresina de l'Infant Jesús

XII Arribat el capvespre, vingué un home ric d'Arimatea, que es deia Josep, i era també deixeble de Jesús. Aquest anà a trobar Pilat per demanar-li el cos de Jesús, i Pilat va manar que l'hi donessin. Josep prengué el cos, l'embolcallà amb uns llençols per estrenar i el va dipositar en un sepulcre nou, que ell s'havia fet tallar a la roca. Després va fer rodolar una gran pedra a l'entrada del sepulcre i se n'anà. També eren allà Maria Magdalena i l'altra Maria, assegudes enfront del sepulcre.

Mt 27,57-61

«Senyor, cerco el teu rostre, el teu rostre, Senyor, anhel-lo veure. Per tant, oh Senyor meu i Déu meu!, ensenya ara al meu cor on i com cercar-te, on i com trobar-te. Senyor, si Tu no ets aquí, on podré cercar-te? Però, si ets a tot arreu, per què no et puc veure? És veritat que Tu vius en una llum inaccessible, qui em guiarà i em portarà fins on et pugui veure?

Senyor, ensenya'm com cercar-te, i mostra-te'm perquè de debò et cerco. I no et puc cercar si no m'ensenyes com. Ni et puc trobar si Tu no te'm mostres. Oh Senyor, que et cerqui desitjant-te, i et desitgi cercant-te; que et trobi estimant-te, i t'estimi trobant-te.»

Sant Anselm

XIII Pere i l'altre deixeble van sortir cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà a Pere i va arribar primer al sepulcre, s'ajupí i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi va entrar. Després arribà també Simó Pere, que el seguia, i va entrar al sepulcre; veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó que continuava lligat a part. Llavors va entrar també l'altre deixeble, que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. De fet, encara no havien entès que, segons l'Escriptura, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

Jn 20,3-9

«La meua esperança rau en allò que l'ull no ha vist mai. Així doncs, que jo no confiï mai en recompenses visibles. La meua esperança es basa en allò que el cor de l'home no pot sentir. Així doncs, que jo no confiï mai en els sentiments del meu cor. La meua esperança és en allò que la mà de l'home no ha tocat mai. Que jo no confiï, llavors, en allò que puc tocar amb els meus dits. La mort extingirà el meu tacte, i la meua vana esperança desapareixerà. Que jo confiï en la teua misericòrdia i no en mi. Que jo esperi en el teu amor i no en la meua salut, la força, l'habilitat o els recursos humans. Si confio en tu, tot es tornarà força, salut i suport. Totes les coses em portaran al cel. Si jo no confio en tu, totes les coses seran la meua perdició.»

Thomas Merton

XIV Al capvespre d'aquell mateix dia, que era diumenge, els deixebles, per por dels jueus, tenien tancades les portes del lloc on es trobaven. Jesús va arribar, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Dit això, els va mostrar les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.»

Jn 20,19-21

«De sobte la meua ànima es va sentir abrindada d'amor i tots els membres del meu cos van experimentar una felicitat immensa. Veia i sentia Jesucrist que, dins meu, estrenyia la meua ànima amb el braç que va patir la crucifixió... I des de llavors, la meua ànima ha viscut en aquest goig... Per a l'ànima això és una felicitat molt més dolça del que es pugui escriure o explicar. D'aquesta felicitat continua em queda una seguretat que, tot i que les paraules que hem escrit fossin falses, no substituiria en mi cap dubte respecte de Déu...»

Àngela de Foligno

Girona

Promoció turística del patrimoni eclesial

CASTELLÓ D'EMPÚRIES.— El tema de la 22a jornada de Pastoral del Turisme, organitzada pel Secretariat diocesà de Pastoral del Turisme i de Santuaris el 22 de març passat, va ser el patrimoni de l'Església, en especial a les comarques de la Costa Brava.

La trobada va reunir una seixantena de professionals del turisme que van poder presenciar una conferència multimèdia de Narcís Negre, cap del Servei per al Patrimoni històric-artístic i arquitectònic del bisbat, i escoltar les paraules del bisbe de Jaén, el valencià Santiago Garcia, que presideix la comissió per al patrimoni de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE).

Mons. Garcia va dir que és important considerar el turisme com un «element de desenvolupament integral de la persona en el qual cal tenir en compte la cultura perquè sigui complet i equilibrat». En la mateixa línia, el delegat diocesà de Turisme de Girona, Mn. Salvador Batalla, va afirmar que el «turista no vol només sol i platja, sinó que cerca punts de referència del lloc on està, i la delegació fa conèixer als professionals el que es té».

Batalla està convençut que un bon professional del

Foto: Guillem Farré

La trobada va reunir uns 60 professionals del turisme.

turisme «té una dimensió econòmica i comercial, però també ha d'estar obert a altres perspectives, per això des de fa 22 anys s'organitzen aquestes jornades, que ajuden a comprendre com combinar vida cristiana i professió turística».

La delegació va prometre fer arribar als assistents una còpia de l'estudi encarregat per la Secretaria de Turisme de la CEE que suavitza les conclusions dramàtiques pel que fa a la precarietat laboral que una altra Secretaria diocesana, en aquest cas la de Pastoral Obrera, va fer públiques l'estiu passat.

Guillem Farré

Testament polèmic

LLAGOSTERA.— La Delegació de Mitjans de Comunicació del bisbat de Girona es va veure obligada a emetre un comunicat per desfer l'embolic que va provocar una informació publicada al *Diari de Girona* en què es feia ressò de la queixa dels familiars d'una dona que en morir va deixar Mans Unides com a hereu universal. La nota diocesana explica que els demandants són familiars indirectes, ja que els més propers tenien coneixement del testament perquè la ONG catòlica va voler contactar amb ells. La difunta col·laborava des de feia molts anys amb Mans Unides amb una aportació mensual de 50.000 pesetes. (G.F.)

S'estudia fer un alberg al Collell

GIRONA.— El Collell, santuari marià, col·legi i antic seminari menor podria esdevenir un alberg de joventut, si s'arriba a realitzar el projecte que en aquest moment estudia el bisbat. Segons Pere Micaló, responsable de les instal·lacions del Collell, «l'alberg es podria posar en marxa amb una oferta inicial de 150 a 200 places», però de moment no hi ha cap data fixada per ni tan sols començar les obres. L'internat es va tancar el 1998 i actualment, a part de trobades religioses, s'utilitza com a centre esportiu. (G.F.)

Aniversari dels salesians de Cassà

CASSÀ DE LA SELVA.— El col·legi La Salle va celebrar el 19 de març passat el 120è aniversari de la seva fundació. Aquest centre va ser el tercer dels germans salesians que es va obrir a l'Estat gràcies a l'estreta relació comercial que tenia Cassà amb la ciutat francesa de Reims, on ja hi havia una escola. Entre els diversos actes organitzats, es va fer una jornada de portes obertes i trobades d'antics alumnes. També es va presentar un projecte per construir un nou menjador escolar i un segon gimnàs per a primària. (G.F.)

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf **BISBAT DE BARCELONA**

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa **BISBAT DE GIRONA**

104.4 FM Solsonès **BISBAT DE SOLSONA**

105.0 FM Alt Urgell (Ràdio Principat)

107.5 FM Andorra (Ràdio Principat) **BISBAT D'URGELL**

Tortosa

XVII Jornada Infantil diocesana

■ Uns 1.600 xiquets van reflexionar sobre el paper de Maria en la història de la salvació

El bisbe Salinas va ser l'encarregat de desembolicar un regal: el disc compacte «Endavant».

TORTOSA.— El Seminari diocesà de Tortosa es va vestir de festa l'1 d'abril passat, quan uns 1.600 xiquets de postcomunió dels pobles de la diòcesi de Tortosa s'hi van aplegar per celebrar la XVII Jornada Infantil diocesana.

A primera hora del matí els xiquets eren rebuts per una colla de pallassos que els donava la benvinguda i els lliurava el mocador commemoratiu de la jornada. Amb el lema «Fem camí amb Maria», l'objectiu de la trobada era que els xiquets coneguessin l'amor que els diferents pobles de la diòcesi senten per la Mare de Déu, sota les diferents advocacions i ermites. A partir d'una escenificació on es contava la història de Maria es va fer reflexionar els xiquets sobre quin havia estat el paper de Maria en la història de la salvació. El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va cloure l'acte del matí amb una explicació catequètica.

A la tarda, es va presentar d'una forma

festiva el disc compacte *Endavant*, que recull les cançons més importants que al llarg dels disset anys de jornades s'han cantat en les eucaristies i els festivals. Aquest disc compacte ha estat enregistrat per xiquets de Benicarló, Tivissa, Alcalà i Vinaròs, i l'ha musicalitzat Pau Anglés, director de la Banda de Música Ciutat de Benicarló, amb la col·laboració del tècnic de so Joan Peiró.

Els responsables de la jornada i de la coordinació del disc compacte *Endavant*, Mn. Tomàs Mor i la Gna. M. Jesús Pons, veuen amb èxit la Jornada Infantil diocesana, ja que va superar la previsió de l'organització.

Moviment Infantil Diocesà

Projecte per millorar l'accés al Seminari

TORTOSA.— Segons l'àrea d'Urbanisme de l'Ajuntament de Tortosa, aquest estiu es faran les obres pertinents per tal de millorar l'accés deficient al Col·legi de la Sagrada Família, instal·lat al Seminari.

Amb la fusió dels alumnes procedents del Col·legi de Sant Josep són un miler entre alumnes i professors que utilitzen l'accés diàriament. Cal afegir-hi els alumnes de l'Escola Universitària d'Empresarials Dr. Manyà i els veïns de la zona residencial.

El primer tram, des del carrer Despuig fins al Seminari, suposarà un cost de 47 milions de pessetes per tal d'executar un projecte que preveu «suavitzar el traçat, ampliar la zona exterior de les corbes i éixamplar la zona exterior que dona pas als vianants». Més endavant, es farien altres trams més enllà del Seminari.

Ja es treballa en l'antiga església dels Dolors. Es respecten les arcades amb una intenció arquitectònica testimonial per recordar el famós temple del carrer Montcada. Tot plegat es convertirà en una gran plaça i amb zones verdes i passeig de vianants. Les obres, que estaran enllestides a finals de juny del present any, tenen un pressupost de 28 milions, a càrrec de la Generalitat de Catalunya.

Però possiblement la notícia més polèmica serà l'enderrocament de les cases situades vora el riu i que tapen la contemplació de la façana principal d'estil barroc de la catedral. Caldrà superar els tràmits legals, però, segons el regidor d'Urbanisme, J. Fabra, el 2002 es podrien iniciar les expropiacions i l'enderrocament. Als solars resultants hi veurem una plaça amb zona verda i un accés a la catedral. (J.B.B.)

TARRAGONA

Nova etapa del Full Parroquial

TARRAGONA.— L'arquebisbat de Tarragona ha decidit començar una nova etapa pel que fa a l'edició del Full Parroquial. Aquesta publicació tindrà la meitat de l'extensió de la d'ara, per facilitar una més gran divulgació i agilitat informativa entre els fidels.

Fons de la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social han declarat que «des de fa temps es feia sentir la necessitat de disposar d'un mitjà més ràpid de comunicació entre les parròquies, els arxiprestats i els organismes diocesans». Es vol, doncs, que el Full, pel fet de ser setmanal, tingui més agilitat per tal d'oferir una bona informació i poder anunciar i convocar a diferents actes que es van planificant i realitzant.

Un altre dels aspectes que preveu la nova etapa de la publicació és que el Full constitueixi un instrument apte d'acolliment i comunicació, entre els turistes d'arreu del món que afluïxen a l'arxidiòcesi. D'altra banda, la Delegació de Mitjans de Comunicació ha indicat que «amb aquesta remodelació del Full Parroquial es vol una coordinació més gran amb la revista *Església de Tarragona*, sense buits ni duplicats innecessaris. A la vegada, es vol potenciar la difusió d'aquesta revista diocesana».

L'arquebisbat de Tarragona agraeix moltíssim als bisbats de Vic i Solsona tota la col·laboració i la tasca comuna que han fet durant el llarg període en què han editat conjuntament el Full Parroquial. (J.B.)

SOLSONA

Els esplais cristians aposten per la interculturalitat

BERGA.— Els dies 31 de març i 1 d'abril va tenir lloc la trobada de monitors de Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai a la ciutat de Berga. Sota el lema «Ets una bona peça», més de 1.200 monitors que treballen als centres d'esplai de les diòcesis catalanes es van aplegar per estudiar els nous reptes que l'educació en el temps lliure demana a l'entrada del segle XXI. En el marc de la trobada, els esplais cristians van fer una aposta clara per la interculturalitat, la denúncia dels conflictes i la recerca de vies de pau, el treball per la igualtat, la preservació de l'entorn, l'enfortiment del compromís social i la humanització de la comunicació.

La trobada va ajudar els monitors participants a prendre consciència que la seva tasca és necessària per donar resposta a les realitats del món d'avui. Així, amb el centre d'interès «Ets una bona peça», es

Els monitors constitueixen una «peça» important per a l'educació en el lleure.

pretenia que reflexionessin sobre la «peça» que són en aquest gran trencaclosques, una «peça» important per a l'educació en el lleure d'infants i joves i per a la promo-

ció de l'associacionisme.

La Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai és una confederació d'entitats que treballen en l'àmbit de

l'educació en el lleure infantil i juvenil. La proposta de Coordinació Catalana es caracteritza per considerar el temps de lleure com un espai educatiu més que, juntament amb la família i l'escola, forma part de l'educació integral de cada infant i jove. Coordinació Catalana agrupa els Serveis de Colònies de Vacances, les Federacions de Centres d'Esplai Cristians i les Escoles de l'Esplai de les diòcesis catalanes.

Coordinació Catalana té trenta anys d'història, tot i que algunes de les entitats que la constitueixen tenen més de quaranta anys de bagatge en el món de l'educació en el lleure. Aplega més de 350 centres d'esplai i més de 25.000 infants i joves amb una comunitat de pares, monitors i monitores, responsables, animadors, infants, joves i adults que treballen des del voluntariat. (C.C.)

Vic

Jornada diocesana de Catequesi a Manresa

■ La formació de tot l'any s'ha centrat en el Projecte global de Pastoral Catequètica

Els catequistes van omplir un mapa de la diòcesi de «passes».

Un moment de la celebració.

MANRESA.— Unes 140 persones van participar diumenge 1 d'abril a la Trobada diocesana de Catequesi del bisbat de Vic que es va celebrar a l'Escola La Salle de Manresa. La trobada va comptar amb una ponència de Mn. Enric Termes, subdelegat de Catequesi de l'arquebisbat de Barcelona, que va parlar de *Processos catequètics*. Posteriorment, el tema es va treballar per grups. La trobada va reunir catequistes d'adults, d'infants i joves, i adults que assisteixen a cursos de catequesi.

A diferència de l'any passat en què el treball es va organitzar per temes que cada participant podia escollir segons la seva preferència, aquest any s'ha optat per seguir la formació que s'ha portat a terme durant el curs, tal com explica el delegat de Catequesi del bisbat de Vic, Joan Sanglas: «Hem centrat la formació de tot l'any en el Projecte global de Pastoral Catequètica.»

A la trobada es va treballar la segona part del projecte després que la primera part ha estat treballada a les parròquies. Mn. Sanglas explica la manera d'entendre la catequesi, «basada en el procés que la persona fa

en la vida, però també en el procés catequètic que es realitza en un període de quatre anys en el cas dels adults i en cinc o sis anys en el cas dels infants». El projecte global de catequesi està previst que continuï durant els propers dos anys.

A la tarda va tenir lloc la presentació d'un nou material catequètic centrat en la celebració de la Pasqua. Es tracta d'un quadern de 12 pàgines que proposa la construcció d'un vitrall, i que relaciona cada part del vitrall amb una narració, un text per a la reflexió, una pregària i un cant. Les parts del vitrall són el Pantocràtor central, la resur-

recció, el passatge d'Emaús, la Pentecosta i la primera comunitat.

El lema escollit aquest any és «Els processos catequètics, un pas més», que fa referència a la catequesi com un procés continuat. Aquest any la trobada va comptar amb una ambientació apropiada a partir de figures que simbolitzaven aquestes noves passes.

La importància de l'ambientació ja va fer-se evident durant la trobada de l'any passat, en què el Seminari de Vic va ampliar-se amb centenars de cartells amb la paraula *gràcies*. Aquest mot es va escollir tot fent-se ressò del lema, que va ser: «2000 gràcies 2000», recordant la celebració del Jubileu.

Els cursos de catequesi del bisbat de Vic compten habitualment amb 170 inscrits, dels quals 30 són adults que reben i donen classes, 100 fan catequesi a infants i 40 la fan a adolescents. La majoria de catequistes tenen entre 40 i 60 anys.

Fàtima Alemany

Vivències de Setmana Santa a Moià

MOIÀ.— Continuant l'experiència de l'any passat, en què es va fer una mostra d'elements típics dels dies sants de temps enrere, enguany el Cor Parroquial de Moià, amb la col·laboració de la parròquia de Santa Maria, de l'Ajuntament i la cooperació dels Armats, ha preparat unes *Vivències de Setmana Santa* perquè el poble en general pugui participar des del carrer en l'esperit d'aquestes diades.

Es tracta de donar, aprofitant els elements artístics i de costumari procedents de la tradició local, una ocasió a tothom perquè pugui elevar-se a la contemplació dels fets religiosos que en aquests dies es commemoren. L'acte consistirà en la representació estàtica dels passos de la Setmana Santa moianesa que estaran exposats a la plaça Major de la població, a partir de les nou del vespre del 13 d'abril. Per facilitar encara més la intensitat del caire vivencial, el Cor Parroquial de Moià posarà notes musicals a cada pas entonant els cants que tradicionalment acompanyaven aquestes dies sants.

Tot amb la convicció, segons han manifestat els organitzadors, «que, al marge dels actes litúrgics, és oportuna una manifestació d'aquest tipus, ja que la perseverança del grup moianès d'Armats, que no ha deixat estroncar mai la repercussió de la Setmana Santa al carrer, demostra que el poble desitja alguns actes externs que remarquin les característiques peculiars d'aquestes diades». (C.C.)

Quatre preveres celebren les noccs d'or sacerdotals

VIC.— El dimarts dia 10 d'abril quatre preveres del bisbat de Vic van commemorar les seves noccs d'or sacerdotals amb la celebració de la Jornada Sacerdotal i la consagració dels sants olis. La cerimònia litúrgica va ser presidida pel bisbe de Vic, Josep Maria Guix.

Els preveres que celebren les noccs d'or són Mn. Lluís Molins i Verdguer, el P. Lluís Maria Tarracó i Planas, fra Josep Maria Cañigueral i Isern *o.f.m.* i el P. Manuel Casanoves i Casals, *c.m.f.* D'altra banda, aquest any celebra les noccs d'argent el P. Marian Baqués i Trenchs, *s.ch.p.*

Després dels actes litúrgics els preveres van ser homenatjats amb un dinar de germanor que va tenir lloc al Seminari de Vic. (F.A.)

Reflexió sobre l'espiritualitat del professor

MANRESA.— Una quarantena de professors tant de centres públics com privats, d'universitat, batxillerat i altres modalitats, van reunir-se el dia 24 de març passat en la II Jornada de Professors, que organitzen conjuntament la Delegació diocesana de Pastoral Universitària i la Delegació episcopal d'Ensenyament del bisbat de Vic. En aquesta ocasió la trobada va tenir lloc a la Cova de Sant Ignasi de Manresa.

La jornada va comptar amb la presència del jesuïta Josep Rambla, que va pronunciar la conferència *L'espiritualitat del professor*, en la qual va presentar l'espiritualitat com «una vivència personal, una manera d'entendre la vida i —en el cas dels professors— com una actitud davant dels alumnes», segons ha explicat el delegat de Pastoral Universitària, Mn. Carles Riera. Josep Rambla va recordar que l'espiritualitat és present en tots els aspectes de la vida humana i que cal trobar Déu en totes les coses, tal com ho van fer sant Joan de la Creu o santa Teresa de l'Infant Jesús.

La reflexió de com viuen els professors la condició de cristians en la seva feina quotidiana pren un relleu especial en un moment en què s'incrementa l'interès pel fet religiós. En aquest context, Rambla va ressaltar la importància d'integrar l'ensenyament en una dimensió humanitzadora, de fomentar el creixement com a éssers socials, d'exercir la professió com una forma d'amor, d'educar per contagi, de tenir una actitud oberta en relació amb la novetat i de mantenir relacions d'equip.

Després de la conferència es va establir un diàleg per grups i, havent dinat, va tenir lloc una pregària, guiada pel jesuïta Xavier Melloni. La tarda es va destinar a fer una visita a la Cova de Sant Ignasi i a la Seu de Manresa, guiada per Mn. Josep Maria Gasol.

A la jornada va ser-hi present el director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, Josep Castanyé, que va presentar les activitats del centre docent amb una finalitat divulgativa. (F.A.)

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

PREU
LLANÇAMENT
2.200 Pts.

Vídeos

d'educació cristiana

Ja a la venda els 5 primers vídeos de la col·lecció:
“El reto de ser cristiano”

COL·LECCIÓ INFANTIL

Las aventuras de
Nina y Juan
 [la virtud de la veracidad]

Nina és una titella capaç de fer sortir de polleguera qualsevol, i com que val més escarmentar per accions d'altres, en Juan li explica tres històries de nens mentiders: la llegenda del nen matadracs, el conte del llop, i la història del pagès i la destal.

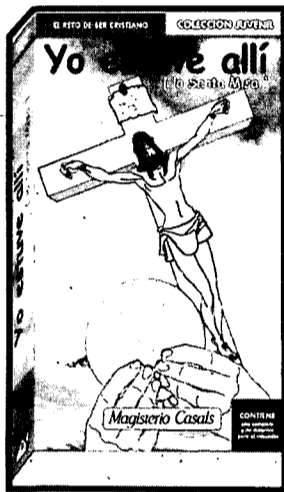
Fet amb dibuixos animats, plastilina i titelles.

COL·LECCIÓ JUVENIL

Encuentros
 en un chat
 [la Iglesia]

Dos joves científics van descobrir què és l'Església. I ho fan a través d'Internet, guiats per les indicacions d'un ciberamic ben misteriós.

COL·LECCIÓ JUVENIL

Yo estuve allí
 [la Santa Misa]

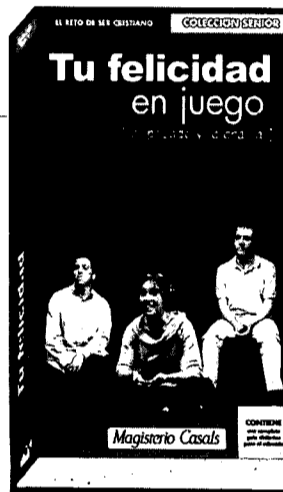
La Missa és una finestra en el temps que em trasllada al Calvari, fa 2000 anys, per ser present als peus de la Creu. No es una pel·lícula... és la realitat!

COL·LECCIÓ SÈNIOR

Comienza una
 nueva vida
 [la Confirmación]

L'Alberto creu que la Confirmació és un sagrament de segona categoria. Per això se li apareix el seu Àngel Custodi i li explica la veritable història de la seva vida: com Déu l'ha vist des del moment que va néixer i com espera que es decideixi a ser un cristià de veritat.

COL·LECCIÓ SÈNIOR

Tu felicidad
 en juego
 [el pecado y la gracia]

Debat sobre el bé i el mal entre un grup de joves i un professor. Un tema fonamental en la vida, del qual se'n poden dir moltes coses.

Durada de cada vídeo: 20-30 minuts

Cada vídeo conté, impresa, una guia didàctica per a l'educador, molt completa i original, amb preguntes per als alumnes, textos per completar les idees principals, orientacions pedagògiques i material per desenvolupar els debats.

Casals

Editorial Casals, S.A.
 C/ Casp, 79
 08013 Barcelona
 Fax: 93 265 68 95

PER INFORMACIÓ I COMANDES
 DIRIGIU-VOS A LA SEVA LLIBRERIA
 O TRUQUI AL NUMERO:

902 15 82 86

Lleida

Acció de gràcies per la beatificació de Francesc Castelló

■ Presentació de dos llibres i estrena dels goigs

LLEIDA.— La Comissió Promotora del Procés de Beatificació ha organitzat diversos actes en acció de gràcies per la beatificació del jove màrtir lleidatà Francesc de Paula Castelló i Aleu, l'11 de març a Roma.

El primer dels actes se celebrarà el proper 19 d'abril, data en què s'escau l'aniversari del naixement del màrtir a Alacant, l'any 1914, on vivia en aquell moment la família per motius laborals del pare. A 2/4 de 8 de la tarda, a l'Aula Magna de la fundació pública de l'Institut d'Estudis Ilerdencs de la Diputació de Lleida, tindrà lloc la presentació dels llibres biogràfics dedicats al màrtir i publicats recentment: *Cantando hacia la muerte*, de Jacinto Peraire, de l'editorial BAC, i *Francesc de P. Castelló i Aleu, servent de Déu fins a la mort*, editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat i del qual és autor el monjo de Montserrat i vicepostulador de la causa de beatificació, P. Romuald Díaz. Es tracta d'una segona edició, ja que la primera, publicada l'any 1990, s'havia esgotat. L'acte de presentació d'aquests dos llibres serà a càrrec de l'historiador i membre de la comissió Romà Sol i Clot, alhora que serà presidit pel bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta.

El segon acte programat és la presentació dels goigs del beat Francesc Castelló, que tindrà lloc el dia 24 d'abril, a 2/4 de 9 del vespre a l'església de Sant Llorenç, a càrrec de mossèn Joan Roig, rector d'Ulldemolins. Els estrenarà la Capella de Música de Sant Llorenç, sota la direcció de Lluís M. Virgili. La publicació dels *Goigs en lloança del beat Francesc de P. Castelló i Aleu*, que acaben de sortir al carrer, ha estat una iniciativa de la Comissió Promotora de la seva Causa de Beatificació, que ha tret al carrer una molt acurada i doble edició, amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat.

La lletra dels dos goigs és de Lluís Badias, mentre que la música ha estat composta en una de les edicions pel monjo de Montserrat Odiló M. Planàs i en l'altra pel prevere Josep Monné. Aquests darrers han sortit al carrer amb la col·laboració dels Gogistes Tarragonins. Les dues edicions han estat estampades per la Impremta Roig de Mallorca

i en total s'han editat 2.850 goigs, en paper especial, paper de fil i edició popular. Els goigs presenten unes magnífiques xilografies del monjo de Montserrat Oriol M. Diví, tot reproduint la imatge del màrtir, acompanyat per símbols evangèlics i martirials, així com la silueta de la Seu Vella de Lleida i l'escut de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. La tornada dels goigs diu així: *Puix que tens la mirada franca / i ets heroi de la virtut, / oh Francesc, ànima blanca, / protegeix la joventut.*

Els actes acabaran el diumenge dia 29 d'abril, segon diumenge de Pasqua, a 2/4 de 7 de la tarda amb una solemne eucaristia concelebrada a la catedral de Lleida, presidida pel bisbe Francesc Xavier Ciuraneta i amb l'assistència de les germanes i familiars del nou beat. La celebració serà precedida d'una ofrena de flors a la tomba de la fosa comuna que acull les despulles del beat al cementiri de Lleida, on morí màrtir prop de la mitjanit del 29 de setembre del 1936. Aquest acte, ple de simbolisme, tindrà lloc a les 12 del migdia, amb el res de l'Àngelus.

Jordi Curcó

Convocada la IV Assemblea Diocesana

LLEIDA.— La diòcesi de Lleida ha convocat la seva IV Assemblea Diocesana que celebrarà el proper 22 d'abril, a partir de les deu del matí al col·legi Montserrat dels Germans Maristes. En aquesta assemblea es reflexionarà a l'entorn del Pla Diocesà de Pastoral que per a l'any 2000 tractava com a objectiu «intensificar la sol·licitud per als més pobres i marginats». Durant l'any s'ha treballat i reflexionat l'objectiu en l'àmbit de parròquies i comunitats, delegacions diocesanes i moviments, comunitats religioses i col·legis d'Església, així com en el mateix si del Consell Diocesà de Pastoral i en la trobada del clergat de la diòcesi i dels religiosos. Tota aquesta reflexió serà presentada en síntesi durant la sessió plenària de l'Assemblea. A més, hi haurà temps per al treball en grups per acabar el matí amb la reunió de moderadors i secretaris.

Ja a la tarda i després de dinar se celebrarà la sessió plenària, per acabar amb l'Eucaristia presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, que participarà durant tota la jornada en l'assemblea. L'organització ha previst fins i tot un servei de guarderia per poder facilitar l'assistència a l'assemblea dels pares amb fills petits.

El Pla de Pastoral de la diòcesi de Lleida per als anys 1997-2000, en aplicació del Concili Provincial Tarraconense, ha tingut com a objectiu general «Intensificar l'evangelització» i com a objectius puntuals i prioritaris: desenvolupar en la nostra Església una actitud d'acolliment (1997), la promoció d'un laïcat cristianament adult (1998), promoure les vocacions sacerdotals (1999) i la sol·licitud pels més pobres i marginats (2000). (J.C.)

En defensa de les Obres Missionals Pontifícies

LLEIDA.— Davant de les informacions que vénen apareixent en diversos mitjans de comunicació referents a les Obres Missionals Pontifícies (OMP) en la seva direcció nacional a Madrid, la Delegació de Missions i les OMP del bisbat de Lleida informen que:

- 1.— És cert que unes persones alienes a les OMP van vendre unes làmines de quadres a diverses institucions i persones utilitzant unes oficines d'aquella organització. Quan es va descobrir que aquesta venda no s'ajustava al fi prèviament pactat amb elles deixaren les oficines que ocupaven i es va notificar a les autoritats eclesiàstiques competents.
- 2.— L'anterior fet no va tenir cap repercussió en referència als fons que les OMP administren de les campanyes del Domund, Infància Missionera, i Clergat Nadiu, com ho avalen diverses auditories que han dut a terme empreses especialitzades no dependents de l'Església, verificant que els comptes dels donatius lliurats per la gent, han arribat al seu destí sense que hi hagi hagut malversació de fons.
- 3.— Acabat el temps pel qual l'anterior director nacional de les OMP havia estat nomenat, ha estat designat nou director nacional el bisbe d'Osma-Soria, Mons. Francisco Pérez, que es trobà amb els delegats i delegades de les OMP de tot Espanya a Madrid el dijous 22 de març passat, per marcar les línies a seguir en aquesta nova etapa.
- 4.— Davant d'aquesta situació, les persones que tenim la responsabilitat de treballar per la dimensió missionera de la diòcesi de Lleida, reafirmem la voluntat de continuar-ho fent i invitem a tothom a continuar apostant per les OMP, com un canal de compartir fratern amb l'Església missionera del Tercer Món.

(D'altra banda, la nota també fa esment a les informacions que acusen els missioners com a causants de violacions a religioses; en parlem àmpliament a la pàgina 3.)

El bisbe presidirà la processó del Sant Enterrament

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, que el diumenge de Rams ja va presidir la processó que en honor de la Mare de Déu dels Dolors i organitzada per la Congregació dels Dolors va recórrer els principals carrers de la ciutat, ha anunciat que com és costum assistirà també a la processó del Sant Enterrament, que sortirà al carrer el Divendres Sant a les nou, organitzada per la Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist.

Aquesta processó, que té els seus orígens a l'any 1750, està encapçalada pels populars armats i hi participen centenars de confreres amb les seves vestes, acompanyant els diversos passos en representació de la Passió i Mort de Crist. Destaca, però, el Crist Jacent, de Josep Viladomat (1953), i la imatge de la Solitud de Maria, del reusenc Modest Gené (1945). Aquest any una de les novetats en la processó és el nou tabernacle

del Crist de la Flagel·lació, de la Confraria de la Mercè, que ha estat obrat per l'ebenista Miquel Àngel Olondris, membre de dita confraria i que ha realitzat una magnífica obra d'art sacre.

El bisbe Ciuraneta assistirà també, a dos quarts de deu del matí del Divendres Sant al via crucis interparroquial de les parròquies de Santa Teresa Jornet i de la Sagrada Família, que se celebrarà com ja és costum al recinte dels Camps Elisis de Lleida. El bisbe

presidirà a la catedral les accions litúrgiques pròpies del Tridu Pasqual. Cal destacar alhora que el Diumenge de Pasqua, al poble de la Granadella (Garrigues) se celebrarà la tradicional Processó de l'Encontre, que té lloc en sortir de la missa major, amb la imatge de la Mare de Déu vestida de blanc i la custòdia amb el Santíssim Sagrament. Aquesta és una de les poques «processons de l'Encontre» que es conserven a les Terres de Lleida. (J.C.)

El Crist Jacent de Josep Viladomat desfilirà de nou pels carrers de Lleida.

Joves

Participar d'una Pasqua Jove

■ Morir i ressuscitar amb Crist

Per a molts joves, Setmana Santa és sinònim de vacances. Per a d'altres, representa un temps per viure, contemplar i celebrar el misteri Pasqual. Per això, molts nois i noies opten per participar en Pasques Joves, on experimenten la presència de Déu en la seva vida i la «bogeria» d'amor que es tradueix en Crist mort i ressuscitat. Silenci, pregària, convivència, reflexió i molta alegria són les característiques comunes d'aquestes celebracions de joves.

A Catalunya una de les Pasques Joves amb més tradició és la Pasqua de les Avellanes, dels germans maristes. Des del 1974 uns 350 joves, majoritàriament de 18 a 25 anys, es reuneixen per participar en aquesta trobada. Enguany el lema és «Amb Crist, testimoni de frontera». Miquel Maine, germà marista membre de l'equip de coordinació de la Pasqua, explica que es tracta de «reconèixer Crist ressuscitat i intentar ser testimonis allà on ens toca viure: a la universitat, a l'escola, a la feina... com a frontera no entenem un marge o una línia que divideix dues coses, sinó un lloc on ens costa ser testimonis davant dels altres». A la Pasqua, tot està pensat per facilitar la trobada personal amb Déu i renovar el compromís per l'Evangeli, des de la pregària, el compartir i la celebració.

Durant la Pasqua de les Avellanes els joves disposen de grups de vivència diferents: grups d'iniciació, per descobrir el sentit profund de la Pasqua i compartir experiències; de creixement, on es reflexiona sobre el ressò de les celebracions de la Pasqua, la dimensió personal, autoestima, ajuda del grup i vivència cristiana; de recerca, per a persones que es troben en moments de dubte, d'aclariment de les seves opcions; d'aprofundiment, on es medita com ser testimoni de Crist, les diferents vocacions en l'Església, el compromís cristià; desert, com una reflexió bíblica que permeti aprofundir la Paraula de Déu. Segons Miquel Maine, «oferim una experiència de trobada amb Déu, per buscar un nou sentit de ser Església... és també trobar-se amb els altres perquè és una experiència de convivència: preguem, hi ha moments de silenci, de festa... és un espai per beure de la Font».

Pasqua Missionera

Una altra Pasqua Jove molt consolidada és la que organitzen els Missioners Esperitans (congregació de l'Esperit Sant), des del 1975. «Volem celebrar la nostra fe en Crist ressuscitat que ens envia a la missió; intentarem aprofundir en el voluntariat cristià», comenta el germà Javier Blanco, c.s.sp. La Pasqua se celebra a la comunitat religiosa que la congregació té a Castrillo de la Vega (Burgos), a la qual acompanyaran diversos joves drogodependents que, en comunitat terapèutica, porten a terme un procés de rehabilitació i d'inserció social. El Dijous Sant es reflexionarà sobre el coneixement del voluntariat

com a signe de servei al proïsme segons l'exemple de Crist; el Divendres Sant s'aprofundirà sobre el lliurament total del voluntari, a exemple de Jesús, i el Dissabte Sant, el tema serà el compromís pel voluntariat, com a seguiment de Jesús ressuscitat.

Per al Gmà, Javier, «aquesta Pasqua és molt positiva pel que fa a vivència i convi-

Un moment de la Pasqua de les Avellanes de fa dos anys.

vència entre els joves. D'ella van sorgir joves que van prendre l'opció a favor dels altres. Conèixer el jove i el món de la droga de prop és una experiència forta. L'ajuda a comprendre i a ajudar el

jove immers en la droga. Primer de tot és un apropament al misteri pasqual des d'aquesta realitat de la droga. Per als interns és un estímul de superació de l'estat en què es troben».

Eva M. Fernández és voluntària esperitana i viu la Pasqua com un moment molt important en la seva vida de renovació de fe en Crist, «perquè m'apropa al sofriment de l'altre, perquè em fa valorar tot el que Crist va fer per nosaltres. La Pasqua per a mi és la injecció de força que, com a cristiana, necessito per entendre millor els moments difícils i la missió que tinc al món. La Pasqua és un moment de reflexió en la meua vida, un balanç, una revisió de tot el que és negatiu que dona pas a un projecte de

renovació interior». De la seva experiència en la Pasqua de l'any passat, a la comunitat terapèutica d'ADROGA, asse-

nyala: «El fet de sentir la solidaritat amb el marginat és el que em va fer entendre la tasca feixuga que tenia per endavant. Crist s'apropa als pobres i als marginats del seu temps... Des d'aquella experiència he començat a apropar-me als pobres i als marginats del segle XXI.»

Pasqua Vocacional

«En la Pasqua Vocacional, aprofitant el moment fort de la nostra fe, la Setmana Santa, s'aprofundeix en l'experiència de la crida, comuna a tots els cristians, sigui quina sigui la vocació concreta: seglar, religiós, religiosa, contemplativa... Ens reunim un grup de joves i reflexionem plegats al voltant de la vocació», explica Ricardo Redondo, participant i membre de

l'equip organitzador d'aquesta Pasqua Vocacional dels dominics. La Pasqua compagina moments de formació amb la vivència de la Passió, mort i Resurrecció de Jesús, i comparteix la litúrgia amb la comunitat de dominiques contemplatives del monestir de Toro (Zamora).

El lema de la Pasqua és «Cridats a ressuscitar en l'amor», articular en tres dies: el Dijous Sant girarà al voltant de la idea «Un Déu que demana»; el Divendres Sant sobre «Un Déu que regala»; i el Dissabte Sant sobre «Un Déu que acompanya». L'objectiu és, segons Ricardo, «crear un lloc de trobada, comunitari i personal, com el Déu de Jesús, i discernir què és el que Déu vol per a cadascú de nosaltres, i com és concreta la nostra resposta. En cap moment pretén ser una cosa tancada, sinó un moment fort dins de tot un procés vocacional».

Ricardo forma part del Moviment Juvenil Dominicà i per a ell, assistir a aquesta Pasqua és «cercar un moment seriós en el qual discernir la meua vocació religiosa, si és això el que Jesús vol de mi. No busco la resposta definitiva, sinó un moment seriós de discerniment, com un parèntesi petit o una aturada, en un procés vocacional».

El Gmà, Miquel opina que per participar en una Pasqua Jove cal anar «amb ganes de trobar-se un mateix, amb ganes d'obrir el cor, de deixar-se tocar per Déu. Es tracta de morir i ressuscitar amb Ell. La Pasqua ajuda també a aclarir i a il·lusionar-se en aquest camí de ser cristià». Per al germà Javier, és imprescindible tenir «un esperit cristià disposat a participar i a viure amb serietat les celebracions cristianes de mort i de resurrecció de Crist. En la Pasqua es pot prendre un compromís seriós des de la fe a favor del món marginat, pobre. Comprendre i viure la presència de Jesús en la vida que ens porta a prendre un compromís en l'Església, en la comunitat i en la parròquia. Sentir la fraternitat, la comunió».

Rosa María Jané Chueca

«Amb Ell, en l'alegria i en l'angoixa»

Aquest és el lema que va inspirar l'Escola de Pregària del 29 de març passat. Com que es va celebrar en plena Quaresma, la trobada es va dedicar al sagrament de la reconciliació per viure a fons la Pasqua. En la seva reflexió dirigida als joves reunits a la catedral, el cardenal arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, es va centrar en diversos punts:

- Un cor net: «Quan tenim un moment de lucidesa espiritual veiem que tenim les mans i el cor buits. Tenir el cor net és tenir-lo com sortit de les mans de Déu, intacte, que no és fred davant de Déu ni aliè a les necessitats dels altres.»
- Buscar la veritat: «Cal cercar la veritat, no una veritat. La busquem molt quan ens confessem i veiem que hem fet coses que Déu no havia pensat. El meu pensament i el seu no coincideixen.»
- Deixar-nos seduir per Déu: «Segueixes les passes de Crist? A qui segueixes? Jo no voldria que el teu cor estigués lluny de Déu, en "tresors" que no donen la felicitat.»
- Caliu de Déu: «Has sentit la presència càlida de Déu que et cuida, et protegeix, et perdona, que ha donat la vida per tu? És una presència contínua de Jesucrist en nosaltres. Déu no vol cors tebis. Ell ens va descobrir primer quan no existia res i ens continua descobrint en les etapes concretes de la nostra biografia. Deixeu-vos descobrir per Ell!»
- Mireu-lo amb sinceritat: «No heu de tenir por del que Déu us pot demanar. Si us demana dedicar-li tota la vida no digueu que no.»

Per la promoció cultural, social i humana dels marginats

■ És l'objectiu fonamental de l'Obra Missionera Ekumene

L'Obra Missionera Ekumene és una organització no governamental que té tres finalitats essencials: evangelitzar, promocionar i compartir. Pretén que els seglars d'avui siguem conscients de la missió que pel Baptisme hem rebut i

contribuim eficaçment a la construcció del Regne de Déu. Entre les nombroses seues que té repartides per tot Espanya, destaca l'Institut Cultural Patronat Nostra Senyora de Betlem, ubicat a Barcelona.

L'any 1953 el P. Domingo Solà Callarissa, davant de la indiferència religiosa i la pobresa de recursos en què vivien aleshores moltes persones, va decidir crear l'Obra Missionera Ekumene. Un dels seus lemes era el següent: «Quan es comparteix el que s'és i el que es té, n'hi ha per a tothom i encara en sobra.» Es tracta d'un moviment de catòlics associats que volen compartir la vida amb els més pobres i exclosos de la societat per construir plegats, des de la fraternitat i l'esperança, un món més just amb la finalitat d'aconseguir un desenvolupament integral, global i sostenible.

Segons el P. Solà, els mestres eren els professionals idonis per dur a terme aquesta comesa, ja que podien arribar no únicament als infants, sinó també a les seves famílies. Va començar la seva tasca a Alcalá del Júcar, un poblet de la província d'Albacete, i a poc a poc van anar sorgint altres seues a diferents punts de la geografia espanyola. Ekumene està reconeguda canònicament per la Conferència Episcopal Espanyola com una associació pública de fidels.

«El nostre objectiu prioritari és l'evangelització que promogui en grup», afirma Ana María Fraile, responsable de l'Institut Cultural Patronat Nostra Senyora de Betlem. I ho explica a grans trets: «Cal donar un sentit de Déu a tot el que fem, de manera que visquem com a germans en una casa comuna, i construir plegats un món més just des de l'autopromoció de les persones als entorns més desfavorits.»

Cooperació amb el Tercer Món

L'Obra Missionera Ekumene treballa també al Tercer Món. Al sud de la Repú-

Una de les aules d'alfabetització d'adults.

blica Democràtica del Congo hi ha establertes tres missions. En una d'elles s'intenta promocionar la dona amb tallers de costura, torrada de blat-soja, dispensaris i escoles bressol; en una altra s'atenen les necessitats de formació professional dels mestres, i a la tercera hi ha un centre perquè els nadius aprenguin un ofici. Es desenvolupen iniciatives d'evangelització i d'animació pastoral. Ekumene també té en aquest país africà diverses empreses socials agrícoles i ramaderes.

A Mèxic es desenvolupen projectes a Bahía Kino, a l'estat de Sonora, on es fan feines de promoció (educació, construcció d'habitatges, assessorament de parelles...) amb la població procedent d'arreu del país que cerca unes condicions de vida més bones, i a Talapilla, a l'estat de Guerrero, ajudant els indígenes mixteques en la preparació de catequistes, or-

ganització social, educació, apicultura, etc.

Escola d'alfabetització d'adults

L'Institut Cultural Patronat Nostra Senyora de Betlem és una institució benèfica sense ànim de lucre, emplaçada al barri barceloní del Raval i amb més de cinquanta anys d'experiència, que pretén donar una formació integral de signe cristià a adults que viuen en el món de la marginació. L'entitat va ser fundada a Barcelona per Maria Fargas, una senyora que va complir el 15 de març passat cent anys. Als inicis, acollia noies procedents dels pobles que venien a Barcelona per treballar. Juntament amb unes amigues va crear una mena de voluntariat que s'encarregava, en horari de tarda, de formar les joves tant acadèmicament com profes-

sionalment.

Va funcionar molt bé al llarg de molts anys, però Maria, en envellir, va haver d'abandonar la direcció del centre i aquest va estar tancat durant una temporada. Va ser aleshores quan el P. Solà Callarissa (nascut a Uldecona), que sempre havia intentat que l'Obra Missionera Ekumene s'implantés a la seva terra natal, Catalunya, va parlar amb Maria Fargas i es va comprometre a continuar la seva tasca. «Cap persona no pot ser eficaç per a cap missió si no viu la música de l'alegria fraterna dintre seu», solia dir el P. Solà.

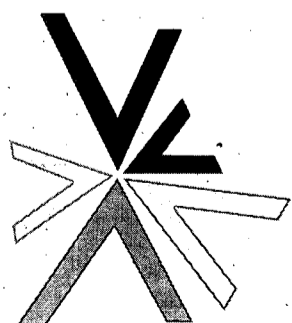
Avui dia és una escola d'alfabetització d'adults. Està oberta a tothom, a tots els que estiguin interessats a adquirir o perfeccionar una formació cultural, social i humana. Hi assisteixen unes noranta persones, la majoria d'elles pertanyents a l'àmbit de la marginació. Els proporcionen una cultura general i també les preparen per obtenir el certificat d'estudis primaris i el graduat escolar.

La tasca de l'Institut Cultural Patronat Nostra Senyora de Betlem no es podria fer realitat sense la col·laboració desinteressada i significativa del voluntariat. «Actualment hi ha gairebé seixanta voluntaris. Al matí vénen sobretot jubilats i a la tarda, gent més jove. Es dediquen a ensenyar els adults», comenta Ana María Fraile. L'horari del centre és de dilluns a divendres, de 10.00 a 12.30 i de 15.30 a 17.00. També els dilluns i dijous s'imparteix un taller de costura.

Miquel Àngel Codina

OBRA MISSIONERA EKUMENE

INSTITUT CULTURAL
PATRONAT NOSTRA
SENYORA DE BETLEM
C/ CARME, 18, PRAL.
08001 BARCELONA
TEL./FAX 933 185 301

2001
ANY INTERNACIONAL
DEL VOLUNTARIAT

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incaVol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

La veu del metge

Malalties sorprenents: la síndrome d'estrès posttraumàtic crònic

Les persones saben des de la infància que el cos tendeix a guarir-se ell mateix les ferides. Hi ha vegades que el traumatisme és de tal intensitat que no n'hi ha prou amb els mecanismes de reparació del cos i hi queda una lesió. En l'àmbit psicològic la situació és similar: la majoria de les vegades els danys emocionals són resolts i assimilats. El cervell, després d'un esdeveniment emocional-traumàtic, processa la informació fins a fer-la útil i no danyosa. Però no sempre passa així: si el trauma és molt greu es bloqueja aquest procediment, cosa que fa que la informació adquirida quedi al cervell en el seu estat original pertorbador, i continua produint aquests símptomes davant d'una sèrie d'estímuls associats a l'escena original.

El fet és emmagatzemat en la memòria com un conjunt de sensacions i emocions no processat ni contextualitzat en l'espai i el temps. És com si el temps no passés, és a dir, la persona reacciona i sent igual que la primera vegada, sense poder-ho evitar. És més, per tal de no sentir constantment aquestes sensacions desagradables, desenvolupa una conducta que tendeix a evitar totes les situacions que ténen alguna semblança amb la situació traumàtica. Moltes persones, a més, per tal de no sentir, obliden el que els ha passat, i desenvolupen una amnèsia conscient o reinventen una «història falsa no dolorosa» o un «record fals».

No totes les persones reaccionen de la mateixa manera davant d'una situació tràgica. Però aquelles que desenvolupen una síndrome posttraumàtica tenen unes característiques comunes: la persona experi-

Patir un greu accident de trànsit pot provocar la síndrome d'estrès posttraumàtic.

menta una amenaça a la seva integritat física o a la dels altres, sent pànic, por, incapacitat, desesperança o horror molt intensos, tot i que a vegades de curta durada. En els infants es pot expressar opcionalment amb agitació.

Quins són els símptomes principals?

Els tres símptomes principals són:

- **Intrusions:** els esdeveniments traumàtics són reexperimentats de manera constant i persistent en forma de:
 - 1) Records recurrents de l'esdeveniment que provoquen malestar i que inclouen imatges, pensaments o percepcions. Els infants poden presentar jocs repetitius en els quals expressen temes o aspectes del trauma.
 - 2) Somnis repetitius de l'esdeveniment que provoquen malestar. En els infants pot ser amb por sense un contingut reconegut.
 - 3) Sensació de reviure l'experiència, ilu-

sions, al·lucinacions i episodis dissociatius llampec (*flashback*).
4) Malestar psicològic intens en exposar-se a estímuls interns o externs que simbolitzen o recorden algun aspecte de l'esdeveniment traumàtic.

5) Respostes fisiològiques en exposar-se a estímuls interns o externs que simbolitzen o recorden algun aspecte de l'esdeveniment traumàtic.

• **Anul·lació:** evitar de manera persistent pensaments, sentiments, converses, activitats, llocs o persones que desvetllen records del trauma; incapacitat per recordar un aspecte important del trauma; restricció de la vida afectiva, per exemple, incapacitat per tenir sentiments d'amor, o sensació d'un futur escurçat o desolador (*foreshortened*), com, per exemple, no esperar tenir una carrera, un/a espòs/osa,

problema i vol amb gran intensitat desempallegar-se'n. La persona afectada sol tenir forts sentiments de culpa, rebuig i humiliació. Malgrat això, moltes persones han resolt les seves «lesions» gràcies a circumstàncies de la vida que els han permès reparar les ferides. D'altres, en canvi, han buscat l'ajuda d'un professional experimentat.

Quins són els casos més freqüents?

Les experiències que poden provocar aquest trastorn inclouen qualsevol desgràcia: haver patit accidents aeris o de trànsit, cremades, una guerra, violació i abusos, segrest, maltractaments, tortura, inundacions, atemptats terroristes, haver estat diagnosticat d'una malaltia potencialment mortal, etc. Altres vegades no és el fet directament, sinó de quina manera és rebuda-viscuda la notícia.

Frases útils amb víctimes de crisi

- Ara es troba fora de perill (si realment n'està).
- Li agraeixo que estigui amb mi o que estigui parlant amb mi.
- Sento tot el que ha passat... (citar).
- No va ser culpa seva (si s'està segur que no ho va ser).
- La seva reacció és una resposta normal a una circumstància anormal.
- És comprensible que se senti d'aquesta manera.
- Realment ha hagut de ser molt dolorós veure, escoltar o sentir això.
- No s'està tornant boig.

formar una família, tenir fills, aconseguir un lloc de treball, etc. En els infants la sensació d'un futur desolador es pot traduir en la creença que la seva vida no durarà tant. També es pot produir l'«elaboració de profecies», és a dir, la creença en una «especial capacitat» per pronosticar esdeveniments futurs desagradables.

• **Hiperexcitabilitat:** símptomes persistents d'estat d'alerta, dificultat per agafar o mantenir el son, irritabilitat o explosions d'ira, dificultat per concentrar-se i resposta exagerada de sobresalt.

Hi ha símptomes que no són immediats als fets causants, sinó que es poden configurar al llarg dels mesos i anys posteriors, de manera que la persona afectada pot no relacionar-los directament. En el tractament, la persona descobreix la relació que hi ha entre tots ells.

Té tractament l'estrès posttraumàtic crònic?

Poden persistir indefinidament sense tractament o poden ressorgir periòdicament. Com moltes altres situacions psicològiques, el procés de guariment s'inicia tan sols quan la persona accepta que té un

Es pot arribar a afectar una persona «no afectada»?

Sí. Els pares i cònjuges de persones amb una «malaltia potencialment mortal» poden desenvolupar una síndrome posttraumàtica. En altres ocasions, algunes persones sanes que ajuden les víctimes d'un desastre poden desenvolupar símptomes d'un estrès posttraumàtic secundari (síndrome de fatiga de la compassió) amb sentiments de culpa. Els col·lectius afectats inclouen professionals de la salut i de l'emergència que treballen desbordats als llocs on s'ha produït una catàstrofe.

Dr. Ferran L. Tognetta

22324fta@comb.es

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

Soledat de Maria

Hola, amics! Soledat en l'amor, soledat en l'alegria, soledat en el dolor, soledat en companyia. Des que l'arcàngel Gabriel li va dir a Maria que seria mare, Ella va assumir les seves responsabilitats i tot el seu amor va ser per al seu Fill que, alhora, era el seu Déu. I això, qui ho sabia? Només Ella.

Arriba el moment. Neix Jesús i la seva Mare el posa, embolcallat en bolquers, en un pessebre. Quin goig! Àngels, pastors i reis l'adoren. El Senyor creix en edat i saviesa. S'esdevenen els miracles, l'entrada triomfal a Jerusalem i Maria ho observa tot amb alegria perquè només Ella sap qui és el seu Fill. Però arriba el Divendres Sant, Jesús és detingut, el condemnen i camí del Calvari es troba amb la seva Mare. Quin dolor que devia sentir en veure el seu Fill en aquell estat! I, finalment, el té a la falda, ja mort. Tan sols una mare pot sentir aquella punxada de foc a les seves entranyes com si ella mateixa s'estigués morint. Allí hi havia una multitud, però tan sols Maria i només Ella sabia qui acabava de morir i sentia la soledat d'aquest moment davant de la humanitat. Que bé li escau a Maria el nom de «Soledat»!

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

CENTRO
Dr. FERRAN

Dr. Ferran L. Tognetta
Consultes a hores
convingudes.
Tel. 934 502 878

cultura

«Cristología», un llibre de González de Cardedal

■ L'última obra del prevere i prestigiós teòleg va ser presentada a Barcelona

BARCELONA.— El 3 d'abril passat es va presentar a la llibreria La Formiga d'Or el llibre *Cristología*, de Olegario González de Cardedal. Es tracta d'un manual de la col·lecció Sapientia Fidei de la Biblioteca d'Autors

Cristians. En l'acte de presentació van ser-hi presents els bisbes auxiliars de Barcelona Mons. Jaume Trasserra i Pere Tena, el teòleg Josep M. Rovira Beloso i el professor de filosofia de la UAB Pere Lluís Font.

Pere Lluís Font va destacar que el llibre de González de Cardedal reuneix les virtuts d'un bon manual: és complet, clar i ordenat. «És una obra clàssica amb una empremta personal. És un llibre de síntesi i balanç. Fa pensar i està molt ben escrit.»

El manual està dividit en tres parts: cristologia bíblica, històrica i sistemàtica. Pere Lluís Font va posar l'accent en la cristologia històrica: «El primer que crida l'atenció és la consciència històrica que té l'autor. És un llibre plenament inserit en la cultura actual, no forma part de cap subcultura eclesialística.» També va subratllar que no es tracta d'un llibre «revolucionari. Posa les coses al seu lloc, diu les coses que semblen més sòlides i apunta els problemes existents. S'hi pot apreciar un domini de la temàtica i la problemàtica».

Olegario González de Cardedal, durant la presentació del seu llibre.

Per a Pere Lluís Font, *Cristología* és un «llibre excel·lent i recomanable, molt interessant per a tot cristià il·lustrat o que aspira

a ser-ho i per a tota persona receptiva al cristianisme. És un llibre important pel tema i per l'autor, un dels teòlegs més prestigiosos».

Josep M. Rovira Beloso va assegurar que la cristologia no ha de «quedar enclausada en facultats de Teologia, en seminaris o instituts. Aquest llibre agradarà a qui vulgui reflexionar la seva fe en Crist Jesús». Per a aquest teòleg, un dels aspectes a remarcar de l'obra és que «el discurs pren volada a través d'una informació clara i precisa. La informació sempre hi és explícita. Quan s'ha plantejat l'excel·lent traç informatiu, González interpreta i vola, té un discurs inspirat, un segell personal. El llenguatge interpretatiu és mogut per una brisa religiosa, espiritual, inspirada».

De la mateixa manera que Pere Lluís

Font, el Dr. Rovira Beloso va assenyalar el sentit «meravellós i sintètic de la història, no llegida com un centó de dades, sinó com una cosa que tendeix a produir una figura. La figura de la interpretació eclesial contemporània de la persona de Jesús». També va apuntar la «desfilada de figures de la tradició cristològica, impressionant, que és un dels al·licients més grans del llibre».

Per al Dr. Rovira Beloso, el manual és «un indret d'encontre i de reflexió en l'Església de Crist. Mai no es perd de vista aquesta magnitud comunitària en què ens trobem tant els estudiosos com els que volen conèixer Jesucrist».

Olegario González de Cardedal va explicar que el llibre «pretén, sense pretensió, sense cap mena d'intent d'ambició, però amb tota la il·lusió, proferir i proposar el que es pot saber de forma raonada sobre Crist avui. Mostrar que la seva història és cognoscible, que la seva persona és creïble, que la seva existència és amable i que tot plegat pot ser dit de forma intel·ligible i significativa per a un lector que, estant a l'altura del temps històric, vol saber què ha determinat la història dels 2.000 darrers anys». El manual neix del convenciment de l'autor que la «teologia és possible, necessària, que sempre està present, fins i tot quan és rebutjada i negada».

Cristología és un llibre escrit des de la contemporaneïtat cultural, «conscient que en l'ordre del pensament els contemporanis reals són els grans pensadors de sempre i que el temps no crea distàncies. La distància la crea el buit de pensament, de fe o d'esperança».

González de Cardedal és autor de llibres com *Jesús de Nazaret. Aproximación a la cristología* (1993) o *La entraña del cristianismo* (2000). En la presentació del seu darrer treball va afirmar: «He escrit aquests llibres perquè els homes no oblidin aquest nom sagrat: Déu, perquè consti, enmig d'altres silencis; perquè els homes recordin que una vegada va existir al món algú sense les paràboles del qual, sense la misericòrdia i la mort del qual ja no ens podríem ni comprendre, ni realitzar-nos en el món.» (C.C.)

CELEBRAR LA SETMANA SANTA A LES PETITES COMUNITATS

Mn. Pere Farnés

Edició abril 2000, 17 x 24 cm, 2.500 pessetes, IVA inclòs. Amb un petit fullet de 24 planes per facilitar-ne l'ús al monitor.

Demani'l a la seva llibreria.

Editorial ESIN-CASALS, Casp, 79 - 08013 Barcelona

Tel. 932 449 550 - Fax 932 656 895

e-mail: casals@editorialcasals.com

PER A LES CELEBRACIONS DEL DIUMENGE DE PASSIÓ O DE RAMS I DEL TRIDUUM PASQUAL A LES PETITES PARRÒQUIES I ESSLÉSIES

AMB POCS MINISTRES.

Un Crist de mirada serena per a la Setmana Santa

TORRECIUDAD.— Mira de cara, amb el cap alçat. Crist està viu. El seu cos conserva encara les forces que agostejà per sempre la llançada. El cor està intacte; el costat, íntegre. Josepmaria Escrivà de Balaguer va encarregar aquest Crucificat. Volia una imatge que reflectís Jesucrist que «mor de grat per aconseguir la nostra redempció i el nostre amor» i que el cristià pogués «mirar aquesta imatge de Crist que pateix ple de pau, per tu, per mi, per tothom». Va ser un escultor romà, Pasquale Sciancalepore, qui va aconseguir plasmar aquest desig en aquest Crist, una imatge de bronze daurat a foc, de mida gairebé natural, que centra el retaule de la capella del Santíssim al santuari de Torreciudad. (C.C.)

Curs d'arqueologia cristiana

■ Organitzat per l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona

TARRAGONA.— A partir del 26 d'abril l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona (INSF) organitza un curs d'arqueologia cristiana que impartirà el professor i arqueòleg Andreu

Muñoz Melgar. El curs té com a objectiu proporcionar una introducció a la metodologia de l'arqueologia cristiana i donar a conèixer temes relacionats amb la cultura material del cristianisme primitiu.

Segons ha assenyalat Andreu Muñoz, «el programa fa un repàs per les manifestacions artístiques més importants del món paleocristià que s'han gestat a tota l'àrea mediterrània, i fa una especial incidència en el cas de Tàrraco». Cal recordar que Tarragona conserva importants mostres arqueològiques d'aquest temps, com ara el mausoleu de Centelles, la necròpoli de Francolí o la basílica de l'amfiteatre i la basílica del Parc Central de Tarragona ciutat.

Les sessions del curs s'estructuren en cinc temes principals: la història i la metodologia de l'arqueologia cristiana; el món funerari (cementiris en superfícies i catacumbes); l'arquitectura cristiana i la topografia de les ciutats antigues; les característiques i els programes iconogràfics de la pintura i l'escultura paleocristianes, i una aproximació al coneixement de la Tàrraco paleocristiana. Així mateix, el curs oferirà una sortida guiada a la realitat monumental cristiana de Tarragona i està adreçat específicament a estudiants de teologia, art i arqueologia. En una altra vessant, aquest curs s'emmarca dins del programa de formació permanent del professorat del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Les classes s'impartiran cada dijous, fins al 7 de juny, en horari de 20.30 a 22.00, a l'edifici del Seminari de Tarragona (c/ Sant Pau, 4).

Joan Boronat

Detall dels mosaics de l'interior de la cúpula del mausoleu de Centelles.

Viure els valors amb mímica

VILADECANS.— El 22 de març passat els alumnes de Religió de primer de Batxillerat de l'IES de Sales de Viladecans van ser els protagonistes d'una obra de teatre a l'Auditori Pau Picasso de la mateixa localitat. La solidaritat, l'amistat, la llibertat, el servei i l'amor van donar títol —a través de les inicials d'aquestes paraules— a l'obra: *Salsa*. El seu missatge, representat mímicament, era el de conèixer i viure aquests valors imprescindibles, juntament amb d'altres, perquè la nostra vida sigui viscuda amb pau i har-

monia amb el proïsme.

Val a dir que els alumnes es van entusiasmar amb el projecte i amb força disponibilitat van participar en aquesta obra teatral, de la qual ells mateixos van ser els guionistes i els actors. Així s'han adonat que si tothom posa el seu granet de sorra, la societat pot esdevenir millor i que de res podem dir «això no és el meu problema». Com deia Amadeu Vives, «l'entusiasme és la sal de l'ànima».

Montserrat Claveras

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Sopar

L'any passat el Vaticà va emetre una sèrie de segells sobre Jesús que mostraven moments clau en la vida del Messies, com el que avui presentem. Hi veiem una reproducció d'un quadre del pintor italià Domenico Ghirlandaio —nom amb què és conegut Domenico Bigordi— amb el tema del Sant Sopar. Domenico Ghirlandaio (Florència, 1449-1498) va treballar de jove amb el seu pare. Arran d'haver fet una obra meravellosa en forma de garlanda, li va venir des de llavors el sobrenom del *ghirlandaio*. Altres obres seves són: *Crist mort i Resurrecció de Crist*, que van ser executades a la capella dels Vespucci, a Ognisanti. També va dibuixar per a la capella de Sixt IV obres que avui dia són desaparegudes.

Els programes religiosos, els més vistos a TVE-C

BARCELONA.— Segons s'ha donat a conèixer recentment, dins de la programació en català de TVE-Catalunya, els dos espais amb més índex d'audiència en l'actualitat són *Esglésies de Catalunya* (16,9%) i *La missa* (15,3%). Tots dos programes s'emeten els diumenges al matí a La 2. Els espais religiosos superen fins i tot l'audiència de *L'informatiu migida*, el «vaixell insígnia» de la programació en català de TVE-Catalunya, que en els últims cinc anys ha passat del 24% de quota de pantalla al 12% a finals del 2000. (C.C.)

Monument a Josep Carner a Brussel·les

BARCELONA.— L'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana (IPECC) i l'Associació Amics de Josep Carner de Brussel·les han iniciat una subscripció popular per erigir un monument al poeta i escriptor Josep Carner a la ciutat de Brussel·les, concretament a la Universitat Catòlica. És voluntat dels promotors que el monument, obra de l'escultor Francesc Carulla —l'artista que va guanyar el concurs convocat—, es pugui sufragar per subscripció popular. Per a més informació: IPECC, c/ Providència, 42 - 08024 Barcelona, tel./ fax 932 137 648, a/e: caoc@sct.ictnet.es, web: ictnet.es/+caoc (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Estudis recents

Estudis recents han posat en relleu el paper beneficiós dels productes làctics, especialment el formatge, en la protecció de la càries dental. S'ha demostrat que menjar formatge disminueix la producció d'àcids que faciliten l'atac a l'esmalt i ajuda a disminuir la placa bacteriana.

Altres investigacions demostren que els minerals que aporten els productes làctics tenen un efecte directe de protecció de l'esmalt. També les proteïnes que aporten aquests productes formen una pel·lícula sobre l'esmalt de les dents que evita la desmineralització. Jo, per sort, tinc les dents força sanes. Potser perquè m'entusiasma menjar formatge? L'altre dia una alumna de la meua escola de cuina em va portar un formatge de la seva terra, Galícia, que és supersaborós. No em vaig poder estar de tastar-lo: i és que em va tocar el punt feble.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

LLIBRES

NORBERTO ALCOVER, S.J.

INSTRUMENTOS DE RESURRECCIÓN

Ejercicios Espirituales para reestructurar la vida desde el amor misericordioso

Norberto Alcover, s.j. *Instrumentos de resurrección. Ejercicios espirituales para reestructurar la vida desde el amor misericordioso.* Ediciones Mensajero, Bilbao 2000, 339 pàg.

Brúixola fiable per al camí

Carlos M. San Martín, periodista de professió, difusor dels Curssets de Cristiandat a Alemanya, Itàlia i Hispanoamèrica i animador de Vida Creixent, ens presenta, des de la seva condició de laic, el comentari a les lectures litúrgiques de tots els dies de Quaresma, Setmana Santa i Pasqua. A través de les seves reflexions, no només podem pregar, sinó també prendre un model per a la nostra pròpia oració personal. Ens ofereix suggeriments per anunciar amb més dedicació i compromís l'Evangelí i per transformar el nostre entorn segons el projecte diví de fraternitat. Segons l'autor, la pregària és una «brúixola fiable per al

camí que marca el nord, perquè hi va la veu, la insinuació, la inspiració de Déu». (C.C.)

Carlos M. San Martín, *Para andar el camino. Oraciones para Cuaresma, Semana Santa y Pascua.* Editorial Narcea, Madrid 2001, 251 pàg.

León Deneb El Intérprete

Jesús de Nazaret antes del cristianismo

BIBLIOTECA NUEVA

León Deneb, *El Intérprete. Jesús de Nazaret antes del cristianismo.* Editorial Biblioteca Nueva, Col·lecció Ensayos, Madrid 1999, 269 pàg.

Cor ressuscitat

L'objectiu d'aquest llibre és convidar el creient a viure en una plenitud més gran, en sintonia amb el misteri d'un Jesucrist ressuscitat que continua caminant al nostre costat. Aquesta oferta es vehicula al llarg de vuit dies estrictes d'exercicis espirituals, comentats per l'autor, el jesuïta Norberto Alcover, i en referència al text original de sant Ignasi de Loiola, que apareix sencer al final del volum. Amb aquest material a les mans i al cor, l'exercitant es va deixant modular en l'escola de l'amor misericordiós. D'aquesta manera, la persona pot arribar a esdevenir un instrument de resurrecció per a la seva societat i la seva història. «La conversió del cor i de la vida es fa des d'un cor pur, que és el cor ressuscitat», afirma Alcover. (C.C.)

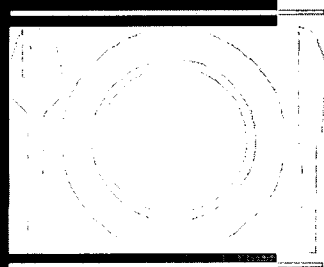
El llegat de Jesús

Quina va ser la interpretació (missatge i oferta) que Jesús de Nazaret va fer de la tradició d'Israel perquè molts jueus el perseguissin, condemnessin i matessin; i, en canvi, tants d'altres el seguissin i, un cop mort, fossin capaços de donar raó d'una nova esperança? Respondre aquesta pregunta és la finalitat essencial d'aquest volum. «Jesús de Nazaret emergeix com algú davant qui, vist de prop, es pot tenir qualsevol actitud menys la indiferència. Una altra qüestió és el que s'ha fet i es continua fent amb ell», escriu al pròleg l'autor, León Deneb, doctor en Teologia. La cultura jueva, el seu llenguatge i tècnica narrativa, així com l'ambient social i religiós, permeten comprendre el que Jesús va significar en la seva època. (C.C.)

Tomàquets farcits de crema Astorga

INGREDIENTS:

tomàquets
250 g de formatge fresc
50 g de rocafort
1 tronxo d'api
1 cullerada i mitja de ceba picada
pebre blanc
llet

PREPARACIÓ:

Per fer la crema Astorga tritureu amb la batidora tots aquests ingredients: el formatge fresc, el rocafort, l'api, la cullerada i mitja de ceba picada, el pebre blanc i una mica de llet perquè no quedi gaire espessa.

Quant ja estigui a punt reserveu-la.

A continuació, per fer el plat, renteu els tomàquets i talleu-los la part superior perquè quedi com un barret. Buideu-los amb una cullera i poseu-los cap per avall perquè s'escorrin. Quan estiguin ben secs, farciu-los amb la crema Astorga i cobriu-los amb el seu barret. Abans de servir-los, poseu-los una estona a la nevera perquè estiguin fresquets.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Testimoni d'oració

Sorprenent i original testimoni de pregària i de vida cristiana. Així pot qualificar-se aquest llibre escrit per Carmen Villamayor Lloro, presidenta de l'Associació de Dones Llatines sense Fronteres i diplomada en Teologia. S'hi recullen experiències d'una dona tan apassionada per la seva vida personal, familiar o de la seva comunitat cristiana, com interessada pels reptes decisius de la humanitat i de l'Església contemporània. «Són les lletres de l'abecedari de la meua vida de cada dia; estic convençuda que només Tu les coneixes i les ordenes, les corregeixes i les guardes, Tu poses les comes i els punts, els espais i les majúscules en el seu lloc», afirma l'autora adreçant-se al Senyor. (C.C.)

Carmen Villamayor, *Els que no saben resar.* Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús, Barcelona 2001, 85 pàg.

Els que no sabem resar.

Carmen Villamayor

Emaús 43

Una conversió admirable

Al llarg d'aquestes pàgines es presenta la biografia commovedora i apassionant d'Eva Lavallière, una de les artistes més famoses del teatre Varietés parisenc. Eva no va trobar la felicitat en la seva joventut (el seu pare va assassinar la seva mare i després es va suïcidar), ni tan sols quan va assolir més tard la celebritat com a actriu. «La Lavallière va conèixer per primera vegada la pau espiritual quan va degustar Déu», indica el P. Francesc Gamissans al pròleg del llibre. En descobrir el Tercer Orde Franciscà, Eva es va comprometre oficialment a viure la radicalitat evangèlica. Va estrenar els distintius de les Terciàries amb el nom d'Eva Maria del Sagrat Cor. Ha estat batejada com «la Magdalena del segle xx», donat el seu paral·lelisme amb la famosa penedida evangèlica seguidora de Crist. (C.C.)

EVA LAVALLIÈRE
LA MAGDALENA DEL SIGLO XX
De la frivolidad y el escándalo a la radicalidad evangélica franciscana

Jacinto Peraire Ferrer
Editorial Scripta

Jacinto Peraire Ferrer, *Eva Lavallière. La Magdalena del siglo xx. De la frivolidad y el escándalo a la radicalidad evangélica franciscana.* Editorial Scripta, Barcelona 2001, 150 pàg.

El llibre de la setmana

Una urgència: ensenyar a llegir

Acostumats cada dia a la paraula escrita, sobretot a aquella que ens explica històries, verídiques o fictícies, ens adonem que necessitem una cosa tan elemental com saber llegir.

Perquè hi ha un analfabetisme molt subtil, del qual no podem sortir-ne ni amb l'aprenentatge que parteix de l'antic cató, ni amb l'exercici d'acumular hores d'atenció dedicades a la lletra impresa. Necessitem que ens ensenyin com hem de llegir el que tenim davant dels ulls, i se'ns ajudi a descobrir què hi ha darrere de qualsevol història, o dels esdeveniments més elementals. Necessitem, en una paraula, que algú, alguna vegada, i sense caure en el descoratjament, ens introdueixi en una cosa tan suggeridora com l'art de saber què llegim, més que el fet de saber llegir mateix.

El llibre de Francisco Rico sobre una cosa tan pròpia de la tradició castellana com la novel·la picaresca, és una aportació important per intentar respondre a la urgència de què parlem. *La novela picaresca y el punto de vista*, tot i que és un text centrat en l'ànim *El Lazarillo de Tormes* i el *Guzmán de Alfarache*, de Mateo Alemán, és una anàlisi seriosa, amb un llenguatge assequible i amb intuïcions encertades, de tot el que s'amaga darrere de la vida agitada d'aquests dos protagonistes de la «picardia hispana».

Parlem d'aquest llibre perquè la seva lectura ajuda, sens dubte, a afrontar altres lectures, i ha de servir per intentar fer alguna cosa més que un exercici senzill de distracció o d'entreteniment, davant d'obres que, en el fons i en la forma, reflecteixen alguna cosa més que una aventura senzilla de protagonistes mani-

pulats per un autor; sigui quin sigui.

És molt difícil per a un ull crític seriós deslligar-se del que representa el teló de fons o la càrrega de profunditat de qualsevol obra, tant narrativa com teatral o poètica. A vegades es creu, ingènuament, que no és altra cosa que la inspiració del moment la que ha motivat l'autor a escriure. Ni tan sols podem dir que es tracta de l'apetència crematística d'algun premi més o menys substancial. Sempre hi ha alguna cosa més, que pot estar implícita en el tarannà literari de l'autor, si no apareix explícitament en la seva obra. I això és el que descobreix l'obra de Francisco Rico, i per això la considerem important.

Va ser José M. Valverde qui va recordar, en un moment crucial de la seva vida, el principi de tota creació: *nulla aethestica sine etica*. Ell, professor d'«estètica» a la Universitat de Barcelona, va presentar la seva dimissió perquè «èticament» no podia acceptar enunciats sociopolítics del moment. La seva consciència no li ho permetia. I per això, quan analitzem en aquestes pàgines qualsevol obra, encertadament o desencertadament, tenim aquest principi com a punt de partida, o com a colofó de la reflexió feta. No n'hi ha prou que una obra sigui espectacular, o d'un autor prestigiós, o que hagi estat guardonada amb tots els premis que vul-

Francisco RICO,
La novela picaresca y el punto de vista.
Seix Barral, Barcelona 2000, 190 pàg.

gueu: *nulla aethestica sine etica*. I no és una reacció de sagristia, ni d'escàndol fàcil d'hipòcrita. És, senzillament, l'exigència de desvetllar intencions, i de denunciar enganys, o proclamar obertament encerts i coherències filosòfiques i morals.

Francisco Rico, amb les seves anàlisis d'aquestes dues obres, ens ha ajudat a descobrir el valor dels punts de vista, que cal tenir en compte, si volem abordar una lectura de manera conscient, coherent i complexiva. Tota la resta és deixar-se endur per la frivolitat, i pel pendent fàcil de la irreflexió.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Sardanes i balls

Sovint es propugna la idea de les possibilitats que ofereix la cobla per interpretar tot tipus de música. Sempre n'hem tingut exemples, ja pensant en la presència de l'orquestra (tal com a la terra gironina anomenen popularment les cobles), quan actua en una festa major i la trobem a l'església, a la cercavila, a la plaça amb les sardanes o a la sala de ball, cobrint les diverses necessitats que reclama una festa.

Però, sempre hi ha hagut una certa oposició quan s'ha pensat en el ball, si s'ha considerat el caràcter lasciu o fins i tot informal que a vegades pot presentar. Últimament, quan l'acte simple de ballar una parella pren un caire diríem seriós, no hem de confondre'l amb la gimnàstica de moviments violents que cada dia veiem principalment a la televisió, es dilu-

eixen aquells temors i la idea de ballar segons un determinat ritme, es va acceptant.

És així com es pot admetre la fusió de sardana i música de ball, tal com la presenta la cobla-orquestra Lluïsos de Taradell que, dintre de la seva formació habitual, ha inclòs un conjunt anomenat Tarasca, amb el qual presenta balls no només de les nostres latituds, sinó també d'altres àmbits, com Escòcia, Grècia, Indonèsia, Israel, i els nostres valsos i pasdobles inefables, a part de dues sardanes curtes.

Evidentment, la cobla pot complir una programació de balls de parella perquè la cobla, com la sardana, és una formació oberta a tothom.

Josep Ventura

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

- Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any
- Amb dos pagaments semestralment de 6.240 ptes.
- Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
- Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

Pastoral catequètica: la catequesi d'adults (VIII)

«Dificultats i possibilitats»

Dificultats de la catequesi

Us agraeixo de nou els correus electrònics que rebo cada dia de vosaltres. Espero que us serveixin per a molt les respostes i propostes que us ofereixo en la nostra mútua correspondència per Internet.

Avui tractarem les dificultats i possibilitats de la catequesi d'adults. Una catequesi que, com totes, té un seguit de problemes que cal resoldre: des del context pastoral adequat fins a les dificultats de l'home modern per ser catequitzat. En el context pastoral hi ha uns condicionaments psicològics a tenir en compte. En primer lloc, hi ha **por a llençar-se** a una nova experiència pastoral, por que ha de ser superada amb la decisió d'anar millorant la pròpia evangelització dia a dia. També, de vegades creiem que la catequesi és una cosa d'infants. I no!, la catequesi és necessària per a tothom. Tampoc no s'ha de reduir al llibre del

La catequesi d'adults s'ha de transmetre vivencialment des de l'experiència de l'encontre amb Crist.

La catequesi d'adults proporciona una veritable plenitud dels valors en la vivència de la vida comunitària

catecisme. La catequesi d'adults s'ha de transmetre vivencialment des de l'experiència de l'encontre amb Crist.

Un altre condicionament és el **temps**. Hi ha agents pastorals que creuen que han de dedicar poc temps a la catequesi d'adults. Però s'equivoquen. Aquesta catequesi requereix temps i energies, potser més que cap altra, perquè cal formar l'adult, i no n'hi ha prou amb un vernís: des de la dogmàtica fins a l'espí-

ritualitat, passant pel dogma.

És important destacar davant del factor temps la necessitat de la diòcesi de comptar amb laics dedicats exclusivament a la catequesi d'adults. Així, s'evita que aquests visquin absorts per l'atenció a les múltiples activitats habituals.

I, finalment, molts agents de pastoral consideren més fàcil catequitzar un infant que un adult. Però aquesta tesi és relativa, ja que de vegades la catequesi infantil requereix explicar amb senzillesa aquells dogmes o veritats de per si humanament complexos, com el tema de la Santíssima Trinitat o d'altres. L'adult està més preparat que l'infant per entendre les veritats de la fe. Però l'adult exigeix, a més d'una explicació correcta, un estil de vida del catequista que n'avalui la teoria teològica.

Dificultats de l'home actual per ser catequitzat

1) **Independència:** en l'adult actual es dona un fort desig d'independència respecte del control social de l'ambient que l'envolta. Per això, de vegades no acull amb interès l'oferta d'una catequesi on es trobarà amb persones desconegudes i amb mentalitats diverses.

2) **Diversió i oci:** davant del món laboral actual l'adult experimenta una gran càrrega de tensió, traduïda de vegades en estrès. L'estrès de les grans ciutats. La sensació d'esgotament produeix

en l'adult la necessitat de divertir-se i relaxar-se, i dedicar el temps d'oci a la diversió. Per això, l'adult fuig amb facilitat d'una programació formativa, que impliqui a priori un esforç intel·lectual corporal.

3) **Altres centres d'interès:** a l'adult l'amoïnen fets tan significatius com l'educació dels fills, la vida laboral, l'augment del sou, el pagament de la hipoteca o del lloguer... Sens dubte, viu cercant una millora econòmica. Per això, la catequesi d'adults ha de motivar l'adult a omplir-lo de motivacions per afrontar la realitat social i laboral.

Possibilitats dels adults en la seva catequesi

La cultura superficial que ens envolta ha buidat el sentit humà de l'existència, i ha creat un viure per als diners, per al consum, per al plaer, etc. Sense cap mena de dubte, l'home i la dona postmoderns cerquen el seu lloc al món: el sentit de la seva existència. Precisament la catequesi d'adults ve a omplir aquesta inquietud personal.

L'increment de la **pèrdua de valors** i el desenvolupament atroç de l'**individualisme** provoca en l'adult un sentiment pregon de soledat. En aquest sentit, la catequesi d'adults proporciona una veritable plenitud dels valors en la vivència de la vida comunitària. El grup catequètic ajuda a no viure una fe priva-

da ni un cristianisme «avorrit» i ancorat en la soledat de la vida privada. La riquesa del contacte amb més persones ens produeix alegria: és l'alegria del compartir el tresor de la fe, enfront de l'amargor de l'individualisme. També es constata en el món actual la vivència de la vida diària com una cosa monòtona. Per això es pensa de cara al cap de setmana. Per lluitar contra la monotonia de la vida diària, la catequesi d'adults ens ajuda a donar contingut humà i cristià en aquests moments de buidor.

D'altra banda, la catequesi d'adults ajuda a preparar el creient, pare i mare de família, davant de l'**educació dels seus fills**. La catequesi li ofereix una preparació moral i religiosa, que l'ajudarà a comprendre més bé la problemàtica dels seus fills, i com orientar-los en la vida.

Acabem d'analitzar certes dificultats i possibilitats de la catequesi d'adults. N'hi ha moltes més. Però el que vull deixar clar és la força que té aquesta catequesi en el si eclesial. L'adult ajudat i potenciat pot fer un gran bé a la societat, a l'Església i a ell mateix. La catequesi, en aquest sentit, està destinada a ser un gran mitjà a tenir en compte en la nova evangelització de la societat que ens ha tocat viure.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmap.com)

25è Conveni Internacional de la Comunitat Maria
(Renovació Carismàtica Catòlica)

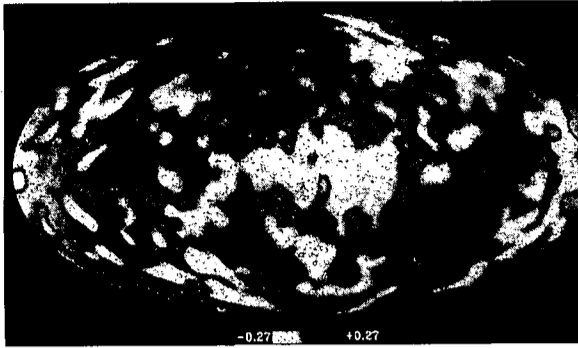
Figgi (Florència)

Dates: del 28 d'abril a l'1 de maig

Preu: 55.000 ptes. Viatge amb autocar-lliteres i pensió completa. Sortida de Barcelona el 27 d'abril a les 18 hores. Arribada a Barcelona el 2 de maig a les 8 hores. Tel. 932 045 156.

La «quinta essència» en la cosmologia actual

L'estudi del cosmos no s'acabà pas amb el reconeixement de la teoria del Big Bang com la millor explicació de l'origen de l'univers i de la seva expansió. A algú li podria semblar que ja n'hi havia prou amb aquesta teoria per completar la cosmologia. L'any 1992 només quedava un detall per comprovar de totes les conseqüències del Big Bang, i va ser verificat amb gran èxit pel satèl·lit *Cobe* ideat per George Smoot, que va mostrar les «arrugues» del fons còsmic previstes per la teoria. Però un cop admès el Big Bang, la realitat és que hi ha encara detalls cosmològics que presenten interrogants. Un d'ells és: quin mena de cosa és la «matèria obscura»

Les «arrugues» del fons còsmic.

que hi deu haver a les galàxies, que per la força gravitatòria que hi fa és d'una massa molt superior a la que s'hi veu? Sobre aquest punt i altres que s'han plantejat, el número de març d'*Investigación y Ciencia* dedica sis articles d'autors experts en cosmologia que expliquen temes apareguts en els últims cinc anys referents a aquesta ciència, tot posant-hi aquest comentari: «La cosmologia observacional està a punt de convertir-se en una ciència madura. Potser l'explicació de les coses inesperades i estranyes de l'univers estigui al tombar de la cantonada.»

Un d'aquests articles es titula: «L'Univers la seva quinta essència.» Hi explica una última hipòtesi creada per explicar alhora la matèria obscura i l'acceleració de l'expansió de l'univers (que l'expansió s'accelera és gairebé segur; és un fet d'observació). La hipòtesi que no fos nul·la la constant cosmològica d'Einstein ja s'havia presentat com una possible explicació d'aquesta acceleració (d'això vam donar-ne notícia en aquesta plana de *Catalunya Cristiana* el 23-9-99), però ara tres cosmòlegs, Robert R. Caldwell, Rahul Dave i Paul J. Steinhardt, proposen per a l'espai còsmic «un camp quàntic i dinàmic que produeix una repulsió gravitatòria», que explicaria el camp de batalla que hi ha entre dues tendències oposades amb triomf de la «gravetat» repulsiva. I donen el nom de «quinta essència» a aquest camp, que és una «energia obscura» dispersa subtilment per tot el cosmos, d'una interacció tan dèbil que escapa a la capacitat detectora dels acceleradors dels laboratoris. I mostren com l'observació es pot lligar amb aquesta hipòtesi.

Què hi podem dir? Al lector interessat li aconsellem que llegeixi l'article (ocupa vuit planes) i que jutgi per ell mateix. Nosaltres hi direm: és una hipòtesi, molt raonada, això sí, però només una hipòtesi.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

La matemàtica i els matemàtics

66 Questions relacionades amb nombres primers

Els nombres primers han fascinat molts matemàtics al llarg de la història fins al moment actual. S'anomena *nombre primer* (*numerus primus*) aquell nombre natural que només és divisible per ell mateix i per la unitat (escriurem n.p. per indicar-lo). Quants són els n.p.? Com es distribueixen? Euclides ja va poder respondre a la primera pregunta: són infinits, perquè si prenem un nombre primer, per gran que sigui, fent el producte d'ell per tots els que li van davant en l'ordre natural i sumant-hi 1 s'obté un nombre que ja no és divisible per cap d'aquests nombres primers (el residu sempre serà 1), per consegüent hem obtingut un altre n.p. o bé un nombre compost (n.c.) que té un divisor n.p. més gran que tots aquells n.p. Si fem els productes successius dels primers n.p. 2, 3, 5, 7, 11, obtenim un n.p. (7 · 31 · 211 · 2.311) i si encara ho multipliquem per 13 resulta 30.031, que és el producte de 59 per 509, n.c. de dos factors que són n.p. més grans que 13.

És fàcil demostrar que tots els n.p., a partir de 5, són del tipus $6n+1$ o $6n-1$, (sent n un n. natural) i si fem parelles donant a n els valors de 1, 2, 3, 4, 5... 19 obtenim aquest seguit de parelles: 5 i 7, 11 i 13, 17 i 19, 23 i 29, 31 i 37... 113 i 115; en les quals almenys un dels dos és nombre primer. Serà sempre així? No! 119 i 121 són tots dos n.c. (7 · 17 i 11 · 11). I podrem assegurar que, seguint endavant, trobarem sempre parelles de tots dos n.p.? Sembla que sí, però és una conjectura no demostrada. Només s'ha pogut demostrar que, en cas d'haver-hi infinites parelles d'aquestes, cada cop estaran més distanciades.

Una conjectura cèlebre és la de Christian Goldbach (1690-1764) que diu que «tot nombre parell és suma de dos n.p.»; fins ara no s'ha trobat cap exemple del contrari, però tampoc no s'ha pogut demostrar que sigui universalment vàlida. La resolució d'aquest

problema va ser inclosa en la cèlebre llista que presentà Hilbert a París el 1900. Fins ara tan sols s'ha provat (pel rus Vinogradov) que sempre és suma de quatre nombres primers.

La distribució dels nombres primers

A simple vista es veu en qualsevol taula de n.p. que a mesura que es fan més grans no abunden tant, però sembla que la cosa es vagi estabilitzant. Així, inferiors a 1.000 hi trobem 169 n.p., entre 1.000 i 2.000 n'hi ha 135, fins a 3.000, 127 més, als mil·lennis que segueixen se n'hi troben 120, 119, 114, 117... com si tendís a oscil·lar entorn d'un valor poc superior a 100. És cert això? No. El que és cert és que el nombre de n.p. inferiors a un nombre gran M tendeix cap al valor quocient entre M i el logaritme natural de M , que és el que va deixar escrit Gauss en unes taules de logaritmes, sense posar-hi cap demostració com vam explicar al cap. 55. El matemàtic rus Txebixev demostrà que el producte dels n.p. inferiors a M pel quocient $\ln M/M$ en cas de tenir límit havia de ser 1, i que efectivament aquest límit existeix ho demostraren per separat el 1896 el belga Charles J. de la Vallée-Poussin (1866-1962) i el francès Jacques Hadamard (1865-1963). El 1992 M. Deleglise va comptar (amb l'ajuda d'un superordinador) quants n.p. hi ha fins a 10^{17} i va trobar que són 2.623.557.175.654.232 (més de 2.623 bilions), i com que el logaritme natural de 10^{17} és 2.554.673.422.960.212,94 es veu que està d'acord amb el que diu el teorema ja que el quocient entre aquests dos nombres és 1,02696... molt pròxim a 1, com havia de ser.

Però tot això no implica que hi hagi en la successió dels naturals trams sense cap n.p., i un altre pacient calculista ha trobat que després del n.p. 6.505.941.701.960.039 ve-

nen seguits 863 nombres compostos, o sigui que cal sumar a aquest n.p. 864 per obtenir el següent n.p.; això ens fa plantejar la pregunta: no hi poden haver fragments encara més llargs de nombres tots ells compostos? I tant que sí! Podem construir-ne tants com vulguem. Si, per exemple, volem obtenir mil n.c. seguits, n'hi ha prou de pensar en els mil que s'obtenen de sumar 2, 3, 4... 1.001, al nombre que resulti de multiplicar 2 per 3, per 4, per 5... fins a arribar a per 1.001 (o sigui factorial de 1.001, que s'escriu 1.001!); aquest nombre té més de 300 xifres (i sumant-li 1 serà o n.p. o divisible per un n.p. més gran que 1.001) però tots els nombres que s'obtinguin de sumar-li des de 2 fins a 1.001 seran divisibles pels nombres que van des de 2 fins a 1.001. I si volem deu mil n.c. seguits podem fer el mateix joc amb 10.001!, i per a qualsevol n només cal pensar en $n!$

Els nombres primers de Fermat i Mersenne

Recordem (dels cap. 30 i 31) que el francès Pierre de Fermat (1601-1665) va deixar enunciats de teoremes sense demostració; la majoria eren certs (com el més cèlebre) però no tots. Un que ha resultat fals és el que deia que «tots els nombres que resulten de sumar 1 a una potència de 2 amb exponent 2^n són n.p.»; ja que, si bé és cert per a $n=1, 2, 3$ i 4 (que dona: 5, 17, 257 i 65537); ja no ho és per a $n=5$, que dona 4.294.967.297. El 1732 Euler demostrava que aquest nombre de Fermat era el producte de 641 per 6.700.417, i Next el 1880 demostrava que el corresponent a $n=6$ era el resultat de multiplicar 274.177 per 67.280.421.310.721. Posteriorment pacients calculadors han arribat a demostrar fins a $n=21$ que tots els nombres de Fermat són compostos, però per a $n=22$ (que correspon a un nombre de més de 600.000 xifres) encara no s'ha pogut demostrar; en canvi s'ha aconseguit per a alguns valors més alts de n , com són 23, 36, 38 i 73 (escriure aquest últim seria omplir tants llibres com els que hi hagi a totes les biblioteques del món). Hom sospita, que fora dels quatre primers,

ja no hi ha cap més n.p. de Fermat.

Més interessants són els n.p. de Mersenne. Recordem (cap. 29) que Mariñ Mersenne (1588-1648) era un religiós de l'orde dels mínims, que també es dedicà a les matemàtiques, amic de Fermat, de Descartes i d'altres que s'hi dedicaven. S'anomenen nombres primers de Mersenne, en honor d'aquest religiós que els va estudiar, els que siguin del tipus 2^m-1 , essent m un n.p. (ja que si no és així ja és segur que 2^m-1 és n.c.). Quan m és n.p. pot ser que ell sigui n.p. o no. Mersenne deixà escrit el 1644 que només quan fos 2, 3, 5, 7, 13, 19, 31, 67, 127 i 257 el nombre 2^m-1 seria n.p., però no sabem com va arribar a aquesta conclusió. El cert és que no ho va encertat del tot. És probable que ho comprovés fins a $m=19$ (i és cert que per a 11 i 17 no s'obté un n.p.) i la resta del valor els posés raonant sobre la tendència que hi veia. Però un primer error aparegué el 1880 per obra d'E. Lucas (1842-1891), que descobrí un mètode que simplificava el càlcul per saber si era o no primer un nombre de Mersenne: el de $m=61$ també és n.p.; i el 1903 N. Cole (1861-1927) va trobar que per a $m=67$ no surt n.p., aleshores alguns van dir que potser Mersenne havia escrit 61 i no 67 i el copista que ens ho transmeté s'equivocà. Tanmateix la cosa no acabà aquí: el 1911 es demostrà que per a $m=89$ era n.p., i el 1914 el mateix per a 107, i el 1931 D. H. Lehmer mostrava que el de $m=257$ no era pas n.p., contra l'afirmació de Mersenne. Amb l'invent de les computadores i superordinadors en cercles matemàtics se suscità l'interès per trobar si hi havia més n.p. de Mersenne. El 1952 amb una màquina SWAC es demostrà que per al valor 521, 607, 1.279, 2.203 i 2.281 eren n.p. (l'últim, escrit, tindria 687 xifres). El 1957 amb una BESK es veié que 3.217 també donava n.p.; el 1961 amb una IBM, igualment per a 4.252 i 4.423; el 1963 amb una ILLIAC II per a 9.689 i 9.941; el 1971 per a 19.937. I així successivament fins a un total de 33 n.p.; l'últim, fins ara, l'ha trobat D. Slowinski el 1993 corresponent a $m=859.433$, que escrit seria un nombre de més de dues-centes mil xifres! I el 1999 es demostrà que per a $m=6.972.593$ també era n.p. el resultat.

RADIO

PROGRAMACIÓ ESPECIAL SETMANA SANTA

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.

El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.

Espurna d'Alba, a les 07.15 hores.

Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.

Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 20.30 i 2.10 hores.

Pensament humà i cristià, cada hora.

Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns 9

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia). Presentat per Ignasi Miranda.
- 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
- 21.15-22.00 *L'altra lluna* (oci alternatiu). Presentat i dirigit per Xavier Pereira.
- 22.00-23.00 *Nit d'Estels* (Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Maria Cinta Méndez.
- 23.00-00.00 *Planisferi* (viatges i turisme). Presentat per C. Barrufet.
- 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Xavier Aguilar.
- 02.00-02.05 *Espurna d'Alba* (poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
- 02.05-02.10 *Dietari de Música i Músics* (efemèrides musicals). Presentat per Joan Ubeda.
- 02.10 *Evangeli*

Dimarts 10

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
- 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
- 21.15-22.00 *Cum laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet i Enric Violan.
- 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
- 23.00-00.00 *Foto de Família*. Presentat i dirigit per Anna Canyigueral.
- 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
- 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
- 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dimecres 11

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
- 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
- 21.15-22.00 *Planeta blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Cristina Crespo.
- 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
- 23.00-00.00 *Mar de Claror* (catequesis). Presentat per R. Deulofeu.
- 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
- 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
- 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dijous 12

- 08.00-09.00 *Radiofórmula*
- 19.30-21.00 *Cena del Senyor*
- 21.00-22.15 *Radiofórmula - Mar de claror (15')*
- 22.15-23.00 *Programa especial de Dijous Sant*
- 23.00-24.00 *Música clàssica*
- 00.00-02.00 *Jesucrist Superstar*

Divendres 13

- 08.00-09.00 *Radiofórmula*
- 15.00-17.00 *Sermó de la Paraula*
- 17.00-18.30 *Litúrgia de la Passió*
- 21.00-22.00 *Radiofórmula*
- 22.00-22.15 *Mar de claror*
- 22.15-23.00 *Programa especial de Divendres Sant*
- 23.00-24.00 *Música clàssica*
- 00.00-00.30 *La Passió*
- 00.30-02.00 *Radiofórmula*

Dissabte 14

- 08.00-09.00 *Radiofórmula*
- 19.00-21.00 *La trobada*
- 21.00-22.00 *Radiofórmula*
- 22.00-22.15 *Mar de claror*
- 22.15-23.00 *Especial música cristiana*
- 23.00-00.30 *Programa Vetlla Pasqual*
- 00.30-02.00 *Música clàssica*

Diumenge 15

- 08.00-09.00 *Radiofórmula*
- 09.00-10.00 *Tot sardana*
- 12.00-13.00 *Missa de Pasqua*
- 21.00-23.00 *Minut 91'*
- 23.00-24.00 *Música clàssica*
- 00.00-00.30 *Taula evangeli*
- 00.30-00.45 *Mar de claror*

Dilluns 16

- 08.00-09.00 *Radiofórmula*
- 21.00-22.00 *Radiofórmula*
- 22.00-23.00 *Especial música (Pedro Guerra)*
- 23.00-24.00 *Especial música cristiana*
- 00.00-02.00 *La gran diferència*

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge -

De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Jacint Peraire, autor del llibre *La otra cara de la Iglesia*, que tracta de la gent d'Església en el món dels marginats; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

- 09.00-09.15 *Informatiu matí el Temps Agenda*
- 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius Temps*
- 13.15, 19.15 *Inf. migdia Recomanació*
- 14.00-14.15 *Inf. vespre el Temps*

Cada dia

- 06.45 *Un bon motiu per viure*
- 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
- 12.45, 18.45 *Agenda*

Dimarts

- 00.00-00.30 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

- 00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

- 09.00-09.30 *Una setmana més Recomanació*
- 13.00-13.30 *Església d'Urgell*
- 13.30-14.00 *In Corpore Sano*

TELEVISIÓ

Dijous 12

- 17.55 *Tridu sacre*: per Mons. Juan del Rio Martín, bisbe de Jerez de la Frontera.
- 18.00 *Sants Oficis*: des de l'església de Sant Pau de Peñafiel (Valladolid).

Divendres 13

- 17.55 *Tridu sacre*: per Mons. Joan-Enric Vives, bisbe auxiliar de Barcelona.
- 18.00 *Sants Oficis*: des de l'església de Sant Pau de Peñafiel (Valladolid), inclou el davallament de Crist de la creu.
- 19.45 *Processó*: processó general de la Sagrada Passió del Redemptor, des de Valladolid.
- 21.15 *Via Crucis*: des del Colosseu de Roma.
- 22.55 *Processó (continuació)*: processó general de la Sagrada Passió del Redemptor, des de Valladolid.
- 23.55 *El cine de la 2*: «El Evangelio según san Mateo.»
- 02.15 *Cine*: «Fray Escoba.»

Dissabte 14

- 07.00 *Concierto*: «La misa en si menor, de Bach (I).»
- 23.55 *Tridu sacre*: per Mons. Juan José Omella Omella, bisbe de Barbastro-Montsó.
- 00.05 *Vetlla pasqual*: des de l'església de Sant Pau de Peñafiel (Valladolid).
- 02.00 *Cine club*: «Según Poncio Pilato.»

Diumenge 15

- 07.00 *Concierto*: «La misa en si menor, de Bach (II).»
- 08.45 *Tiempo de crear* (programa protestant).
- 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 9)
«La Pasión según Lorca.»

10.00 Últimas preguntas

«Un año para el voluntariado.»

Aquest any ha estat declarat per l'ONU Any Internacional del Voluntariat. A l'Estat espanyol hi ha més d'un milió de voluntaris.

10.25 Santa Missa

Pasqua de Resurrecció

Missa de Pasqua des de la basílica de Sant Pere de Roma, oficiada pel papa Joan Pau II i benedicció *Urbi et Orbi*.

Dilluns 16

17.15 Pueblo de Dios

«Paraguay: sed de solidaridad.» L'ONG SED, vinculada als germans maristes, fa anys que finança microprojectes en els àmbits de l'educació i la sanitat al Paraguai. En aquest país el 2% de la població té el 85% del territori. El reportatge analitza la realitat del país i mostra la tasca d'aquesta ONG.

Dissabte 14

09.30 Signes dels Temps

«Viure la Pasqua al Tercer Món.» Conversa amb Anna Krutter i José Ramon Sanz, matrimoni lleidatà que ha pres l'opció de viure durant tres anys en una missió dels germans maristes a Tanzània. Tots dos treballen de professors en una escola de secundària i viuen una forta experiència de fe i pregària.

Altres temes:

—Entrevista a Jaume Hereu, president de la comunitat ortodoxa de l'Església de la Protecció de la Mare de Déu de Barcelona.

—Reportatge sobre les obres de restauració de la façana de la catedral de Girona.

- Conversa amb el director de l'associació CIC, Francesc Torralba, sobre els 50 anys d'aquesta entitat.
- Comentari de llibres amb Jaume Reixach.
- Comentari de l'Evangeli de diumenge.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 00.30 h de la nit pel Canal 33; el diumenge a les 11.40 h del matí pel Canal TVC Internacional; i el diumenge a les 12.35 h de la tarda pel Canal TVC Sat.

Divendres 13

20.30 *Creure avui*: aquesta setmana no hi ha programa.

Cada dijous

a partir de les 21.30, *Paraula i vida*: gloses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach. El programa repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

L'últim dijous de mes

a partir de les 22.00, *Aquí, tots* Magazín de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església. Es repeteix l'últim divendres de mes a les 14.40 h.

Cada divendres

23.00 *Camí de vida* Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia programa quinzenal que s'emeteix els dijous a les 20.15h, el dissabte (nit) i el diumenge (matí, tarda i nit).

SETMANA SANTA

● **GREGORIÀ.**— Les celebracions de Setmana Santa estaran acompanyades amb cant gregorià per la Schola Cantorum de Barcelona a la parròquia de Santa Anna, c/ Rivadeneira, 3. **Dijous Sant**, a les 20.00; **Divendres Sant**, a les 13.00; **Vetlla Pasqual**, a les 21.00, i **Pasqua de Resurrecció**, a les 10.30.

● **PARRÒQUIA DE SANT PAU DEL CAMP.**— **Dijous Sant**, a les 20.00, celebració del Sant Sopar; **Divendres Sant**, a les 11.00, viacrucis per l'església i el claustre, i a les 20.00, celebració de la Passió del Senyor; **Dissabte Sant**, a les 21.30, Vetlla Pasqual; **Pasqua de Resurrecció**, a les 10.30, misses a les 12.30. C/ Sant Pau, 101 - Barcelona.

● **BLANQUERNA.**— El 19 d'abril, a les 19.30, en el monestir de Valldonzella tindrà lloc el concert-pergò de Pasqua 2001, organitzat per l'Espai de Música Blanquerna i l'Àrea Pastoral. El concert va a càrrec del cor de cambra Lider Camera amb el títol *Dies estètiques musicals de signe religiós: la contrarreforma i el romanticisme alemany (Pàlestrina, Vivaldi, Schubert, Mendelssohn)*. El pregó el farà Mn. Josep M. Ballarín.

● **PROCESSIONS I VIACRUCIS.**— **Dijous Sant:** a Badalona tindrà lloc la processó del Silenci, a les 22.00, des de la parròquia de Santa Maria, i a Castelldefels, la processó de Jesús Captiu i les Llàgrimes, a les 21.30, a la parròquia Mare de Déu de Montserrat; **Divendres Sant:** processons a Badalona, des de la parròquia de Sant Agostí, a les 18.30; a Barcelona, des de la parròquia de Sant Agostí, de 17.00 a 23.00, i a la parròquia de Sant Jaume, de 19.30 a 20.00; a Castelldefels, des de la parròquia Mare de Déu de Montserrat, a les 18.15; al Prat, des de la Casa d'Andalusia, a les 18.30; a l'Hospitalet, processó de Jesús Natzarè, des de la plaça de la Bòbila, a les 9.00, i processó del Crist de l'Expiació, a les 21.00, des de la mateixa plaça; a Mataró, des de la parròquia de Santa Maria, a les 19.30;

a Sabadell, des de la parròquia de Sant Roc, a les 18.30; viacrucis: a Cerdanyola del Vallès, des de la parròquia de Sant Martí, a les 8.00; a Granollers, des de la parròquia Mare de Déu de Fàtima, a les 21.00, viacrucis vivent; a Sabadell, des de la parròquia de Sant Fèlix, a les 8.30, i des de la parròquia de la Puríssima Concepció, a les 8.30; **Dissabte Sant:** a Castelldefels, processó del Silenci, des de la parròquia de Santa Maria, a les 20.00, i a l'Hospitalet, processó del Sant Sepulcre, des de la plaça de la Bòbila, a les 20.00; **Pasqua de Resurrecció:** a l'Hospitalet, processó de Jesús ressuscitat, des de la plaça de la Bòbila, a les 18.00. Més informació: tel. 933 179 084; 934 352 109 i 934 684 114.

● **TORRECIUDAD.**— **Dijous Sant:** missa del Sant Sopar, a les 18.00, i vetlla en el Monument; **Divendres Sant:** vetlla en el Monument, de 10.00 a 17.00; celebració de la Passió, a les 17.00; viacrucis per l'esplanada; **Dissabte Sant,** solemne Vetlla Pasqual, a les 22.00; **Pasqua de Resurrecció:** misses a les 10.00, 11.00, 12.00, 13.00 i 18.00; exposició solemne i sant rosari, a les 17.00, música sacra d'orgue a les 18.00

● **VIVÈNCIES DE SETMANA SANTA.**— Continuant l'experiència de l'any passat, quan es va fer una mostra d'alguns elements típics dels dies sants de temps enrere, enguany el cor parroquial de Moià ha preparat unes «Vivències de Setmana Santa» perquè el poble pugui participar des del carrer en l'esperit d'aquests dies. Serà el **Divendres Sant**, a les 21.00, a la plaça Major de Moià. Organitza: cor parroquial. Coopera: Els Armats.

● **TROBADA DE VIDA CONSGRADA.**— La Delegació de Vida Consagrada convoca els religiosos a la trobada pasqual del 22 d'abril a la casa d'espiritualitat Cardenal Jubany de Banyoles. Xerrada de Mn. Teodor Suau, sacerdot de Mallorca.

ABRIL ÉS EL MES CONSGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

Internet

● **COMBONIANS.**— Des de www.combonians.com s'accedeix a les revistes *Mundo Negro* i *Aguiluchos*, a l'editorial amb la llista de llibres publicats, al Museu Africà... Altres temes d'interès són una detallada informació sobre els missioners combonians en general, sobre el seu fundador Daniel Comboni, les cases dels combonians a l'Estat espanyol, les trobades previstes de pastoral juvenil o els laics missioners.

● **UNIVERSITAT VIRTUAL SANT TOMÀS-BALMESIANA.**— A uvst.balmesiana.org/Bibl/artproclamar.htm podeu llegir el missatge del Papa per a la XXXV Jornada Mundial de Mitjans de Comunicació, *Proclamar des dels terrats. L'Evangelí en l'era de la comunicació global*.

Altres bisbats

● **CONFER.**— El Departament de Formació organitza del 25 d'abril al 30 de maig un aula de formadors sobre *El acompanyamiento*. Més informació: av. Alfonso XIII, 97 - Madrid, tel. 915 193 635, a/e: confer@planalfa.es, Internet: www.planalfa.es/confer

Barcelona

● **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 17 d'abril, a les 19.30, claus de lectura de les notícies del mes amb Luis Sols (catedràtic d'Història); els dies 23 d'abril; 7, 14, 21 i 28 de maig, i 11 de juny, de 19.30 a 21.30, seminari sobre *Pierre Teilhard de Chardin: la megateoria de l'evolució com a paradigma per repensar la justificació i la justícia*, a càrrec d'Antoni Badià, s.j., professor de l'Institut de Teologia Fonamental. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13, 1r - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: espinal@redestb.es, Internet: www.fespinal.com

● **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— El 18 d'abril, a les 17.30, conferència de Mn. Miquel Melersobre *Sensibilitat evangèlica envers els «altres» exclosos, com són minusvàlids, deficients, etc.*? Prèviament, a les 16.30, missa. Riera de Sant Miquel, 1, bis - Barcelona.

● **GRUP D'ADULTS CRISTIANS.**— A la parròquia del Sant Crist de Barcelona es reuneixen un cop al mes persones adultes per tractar temes de religió, vida social, etc. La propera reunió serà el 20 d'abril, de 22.00 a 23.30. Per a més informació: tel. 932 119 304 (Manuel).

● **MEDICUS MUNDI.**— Organitza la IV Marató de Contes Solidaris per promoure la unió entre les cultures i mostrar una imatge positiva dels països del Sud. Serà el 21 d'abril, d'11.00 a 21.00, a la plaça del Rei de Barcelona.

● **MISSA DELS LLATINOAMERICANS.**— El 21 d'abril, a les 19.00, celebració de la missa llatinoamericana, organitzada per brasilers. Parròquia de Sant Agostí, pl. de Sant Agostí, 2 - Barcelona, tel. 933 186 231.

● **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 22 d'abril, a les 11.15, concert de l'orquestra de cambra Amics dels Clàssics, amb Montserrat Palet (violinista) i Joan Palet (director). Hi interpretaran peces de Purcell, Stamitz, Moreno Guzmán i J. Palet. C/ Astúries, 83 - Barcelona.

● **PARRÒQUIA SANTA MARIA DEL GORNAL.**— El 22 d'abril, a les 12.00, missa amb ofrenes del folclore autonòmic. Av. Carmen Amaya, 31-33 - l'Hospitalet de Llobregat, tel. 933 351 738.

● **DIUMENGE DE LA MISERICÒRDIA.**— Convoca la Legió d'Ànimes Petites, amb hora santa, missa i convivència. Serà el 22 d'abril, de 10.30 a 17.00, a la parròquia de l'Esperit Sant, Traversera de Gràcia, 401 - Barcelona. Cal trucar al tel. 934 558 326 per reservar taula i begudes.

● **IV CICLE DE CONCERTS DE CORALS UNIVERSITÀRIES.**— El 22 d'abril, a les 20.30, concert del cor de la facultat d'Enginyeria de La Salle, dirigit per Jordi Mas i Oriol Pelegrí. L'actuació tindrà lloc a la parròquia de la Mare de

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781. Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
"la Caixa" c/c 2100 0681 09 0100029142
Els donatius desgraven un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994).

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

APADRINEU UN NEN/A, AVIA

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?
100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GER-HO
CFCA/España C/ Avda. de Madrid, 21, 1º B, - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcnpna@teleline.es

Des del carrer

Olegario González de Cardedal va estudiar a Munic, Oxford i Washington. Va ser membre de la Comissió Teològica Internacional. És catedràtic de la Universitat Pontifícia de Salamanca i acadèmic de la Reial Acadèmia de Ciències Morals i Polítiques de Madrid. «Cristología» és la seva darrera obra.

Olegario González de Cardedal és prevere i doctor en Teologia

«Cada cop que es rellegeix l'Evangelí, el cristianisme comença de nou»

—Quin significat té la figura de Crist a la nostra societat?

—La figura de Crist mai no ha estat oblidada, sempre ha tingut companyia. Des que va existir no hi ha hagut ni un dia, ni una hora, en què no s'hagi fet un record d'Ell no únicament psicològic o afectiu, sinó aquest record institucional que és la celebració eucarística, memòria d'amor i anticipació d'esperança. Cada cop que un home rellegeix l'Evangelí, el cristianisme comença de nou. Amb cadascun de nosaltres comença una mena d'història nova amb Crist perquè en Ell se'ns transparenta el que és Déu per a l'home i el que l'home pot ser per a Déu. És una presència inoblidable en la història.

—Quins camins ha de seguir l'Església per transmetre el seu missatge?

—Estem temptejant quins camins quan aquests camins són els de sempre: la convivència, la col·laboració, l'esperança compartida, la misericòrdia, la compassió, l'esperança absoluta... i aquí cada pròxim, en infinit respecte i en infinit acolliment, ofereix el que considera un enriquiment de la vida humana. I aquí l'Església ofereix l'Evangelí. Un

Evangelí que es realitza com a anunci del que Déu va fer en Crist, com a celebració dels seus signes sacramentals, com a servei al pròxim desvalgut, com a proposició d'una vida eterna i com a invitació a construir un món de convivència, solidari, esperançat... mai no hi ha hagut altres camins. Des d'aquí cal configurar la realitat des de la misericòrdia de Crist i des de la confiança absoluta que un home pot tenir quan se sap procedent d'un amor que el funda, que l'acompanya i que l'espera.

—Quin és el repte que es presenta per als cristians?

—El gran repte és parlar de Déu amb una paraula veritable, coherent, connatural respecte del que Déu és com a Déu de salvació i amb una paraula coherent, veritable respecte del que l'home és com a vocació de plenitud, com a indigència de redempció i com a crida a la fraternitat. Els homes necessiten un Absolut sagrat que dignifiqui infinitament la seva vida. Per a l'Església la primera paraula és Déu, un Déu que mai no existeix sense l'home perquè l'home és allò que Déu suscita quan vol compartir la seva plenitud. Crist és la forma

última d'autocomunicació d'un Déu que inicia una història d'amor amb els homes.

—La societat espera alguna cosa de l'Església?

—L'Església mai no s'ha preguntat si el món n'espera alguna cosa. L'Església s'ha preguntat per a què Déu l'ha enviada, quin missatge té i què ha d'ofrir a la societat. Tothom anhela un Déu desconegut, una presència sagrada, una esperança absoluta sense gosar esmentar-la, identificar-la, confiar-s'hi... aquesta remor de fons que hom anhela o evita, vol tocar o tem ser tocat per ella. El cristianisme no parla d'un estrany, aliè i ignot Absolut, però sí que parla d'un desconegut i és aquest desconegut per a l'home el que el cristianisme proposa. El primer gran problema de l'Església és que perdi la confiança en el valor immanent objectiu d'allò que porta entre mans. L'Evangelí no és a debat. Tal com el defineix sant Pau, és una potència de salvació per a tot el que l'acull perquè s'hi revela la justícia de Déu per a tothom.

Rosa María Jané Chueca

Satisfer l'exaltació

Alguns cops, després d'un gran atemptat o d'algun crim que ha sacsejat la societat, l'opinió pública demana l'acció implacable de la justícia: s'exigeix que els culpables siguin castigats tot seguit. Si això s'aconsegueix la població se sent més alleujada perquè la justícia ha fet el que li tocava, però si no s'assenyalen culpables ràpidament, s'estenen les crítiques pel mal funcionament de la justícia.

Però també ha passat alguna vegada que els detinguts a cuita-corrents i quan el clamor popular era màxim, han resultat ser innocents. I és que sense adonar-se'n l'actitud exaltada de l'opinió pública, que lícitament demana mà de ferro, contribueix que la justícia s'equivoqui: és urgent trobar algú; d'aquesta manera es demostra ferma i es calmen els ànims. La gent vol sensació de seguretat, estar tranquil·la, i la justícia ho satisfà ràpidament, amb presumptes culpables detinguts i castigats.

Així doncs, l'aparell judicial està pendent de la veu popular i en recull les exigències. Però és més convenient que imparteixi realment justícia, que és el que li pertoca.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Davant els problemes laborals

Aviat farà un any que el Papa va dir, en la memorable trobada sindical de Tor Vergata: «La globalització de les finances, de l'economia, dels comerços i del treball no pot oblidar ni la dignitat i la centralitat de la persona humana, ni la llibertat i la democràcia dels pobles.»

Són paraules que ens vénen fàcilment a la memòria mirant el panorama social del nostre país. Hem conegut una època de progrés econòmic i financer, de capacitat adquisitiva per part de molts i de benestar, com la generació dels més grans no havia vist mai. Però podem preguntar-nos: la persona i la seva dignitat han estat realment al centre d'aquesta evolució?

Alguns fets, com el debat actual entorn al decret de reforma laboral del 15 de març, el tema de les pensions o els acomiadaments de treballadors d'algunes multinacionals, ens avisen d'un possible canvi del clima social. Ja se sap que en moments de bonança econòmica, quan fins i tot els fragments més petits del pastís de la renda creixen, els conflictes se suavitzen o s'ajornen. És en els moments de crisi que recuperen la seva duresa.

El decret de reforma laboral, especialment, provoca en els ambients sindicals un seguit de protestes que els diferents sectors de la societat no podem desoir si volem que la justícia social sigui un component bàsic de la nostra convivència. Quines són les queixes principals dels sindicats?

Com a primer factor negatiu hi ha el fet que el decret de reforma hagi arribat sense acord previ de les parts implicades —obrero i patronal— contra el que era una pràctica consolidada des de feia molts anys. L'ocupació dels joves i la precarietat dels contractes figuren entre els punts de més fonda repercussió humana i familiar que regula el decret. Els sindicats veuen en els contractes de formació, fins avui reservats als joves i ara oberts a d'altres col·lectius, un parany per abaratir els costos laborals. Tampoc no estan d'acord en la regulació dels contractes de temps parcial ni en l'establiment d'algunes causes d'extinció dels contractes.

En fer esment d'alguns aspectes concrets de la conflictivitat laboral, justament quan estem celebrant la mort i la resurrecció de Jesucrist, vull fer-me ressò d'aquestes paraules de Joan Pau II, en la seva recent carta apostòlica sobre l'entrada en el tercer mil·lenni cristià: «El vessant ètic-social és una dimensió imprescindible del testimoni cristianista. Cal refusar la temptació d'una espiritualitat oculta i individualista que no s'adiu amb les exigències de la caritat ni amb la lògica de l'Encarnació ni, en definitiva, amb la mateixa tensió escatològica del cristianisme. Si aquesta ens fa conscients del caràcter relatiu de la història, de cap manera ens eximeix del deure de construir-la. Com va dir el Vaticà II, el missatge cristià no aparta els homes del treball de construcció del món, ni els porta a despreocupar-se del bé de les persones, sinó que els obliga a fer-se'n un deure.»

Ara mateix

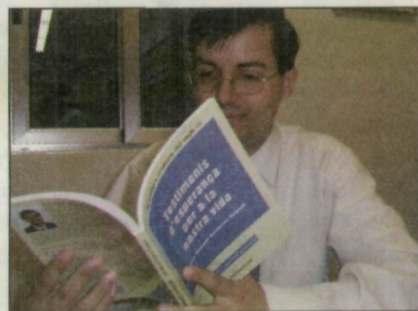
Rauixa

Per **Sant Jordi**, vine a veure'ns a la Rambla Catalunya!

Davant la Parròquia de Sant Ramon de Penyafort

**Si t'han agradat
«Els pensadors
cristians
del segle XX»
Ja tenim el llibre!**

«Testimonis d'esperança
per a la nostra vida»
o «Testimonios de
esperanza para
nuestra vida»
de Joan Manuel Gutiérrez